

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:93 • 6 Mart '99 • 5 DM (KDV dahil)

Devletin dış politikası:

• Bölgede emperyalizme uşaklık

• Siyonist İsrail'le saldırgan stratejik ittifak

• Komşu halklara ve ülkelere karşı tehdit ve şantaj

Yunanistan'a karşı kriz politikası

Ankara'da dün toplanan Milli Güvenlik Kurulu'nda, Yunanistan'ın, Abdullah Öcalan'ın yakalanışı sürecinde takındığı tavra, 'kriz politikasıyla' karşılık verme kararı alındı. Bu çerçevede Yunanistan ve Kıbrıs Rum Meselesi'nin 'terörist ülke' statüsüne alınması için Batı ülkeleri, özellikle AB nezdinde girişimde bulunulacak. Yunan ordusunun aramızdan Türk Silahlı Kuvvetleri ile Ege ve Trakya'da askeri önemlerini arttırmaya başladığı, SİY

İÇİNDEKİLER

Birleşik-militan işçi-emekçi hareketi- ni yükseltelim	3
Sermayenin yeni saldırı dalgası	6
Malazlar Kibrit Fabrikası'nda grev var	9
Kirli savaş ve işçi-emekçi kadın üzerinde etkileri	10
Sermaye devleti geliştirmek istediği histeriyle neyi hedefliyor	12
TKİP Belgeleri: Parti programı üzerine ön tartışmalar/9 Programda emperyalizm çağının sorunları(Orta Sayfa)	16-21

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:93 • 6 Mart 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ünlü Cad. San Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papi la İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİRHürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Devrimci baharı yaşatacağız!

Sistem için oldukça "kritik" bir aya girmiş bulunuyoruz. Bilindiği gibi Mart, Devrimci Bahar'ın ilk ve en yoğun ayı.

Bu nedenle 5 Mart Cuma günü İstanbul Valiliği'nde "kritik bahar" gündemli bir bölge toplantısı yapıldı. Bölge valileri, geçen yılın derslerini gözden geçirip (özellikle de 8 Mart Taksim ve Newroz eylemlerini) bu yıl için taktikler belirleyeceklerdi. Gündemlerine bir konu daha eklenmiş oldu; Çankırı valisine yönelik bombalı suikast.

Sistem zaten, tam da kritik baharı karşılayacak ve sendromunu artıracak şekilde, başına 'Öcalan'ı Türkiye'ye getirmek' gibi bir bela almıştı. Valiye suikast tüm bunların üstüne tuz-biber ekti. Ve egemenlerle uşakları tam anlamıyla çileden çıktılar. Yaprak kımıldasa kurşun sıkmaya başladılar.

Önceki gün Çukurova Üniversitesi'nde basın açıklaması yapmak isteyen bir grup öğrenci, azgın bir terör eşiğinde gözaltına alındı. Bugün (5 Mart Cuma), Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yine basın açıklaması yapmak isteyen (Üniversite sınavlarıyla ilgili) liseliler, okul formlarıyla sürüklenip götürüldüler. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde ise, bazı öğrencilerin okul duvarına gazete asması vesile edildi polis

terörüne. Gene bir sürü gözaltı, gene azgın bir şiddet ve olaydan sonra okul içinde ve dışında süren polis terörü karşıladı öğrencileri.

Valilerin toplantısından ise devrimci basın ve kültür merkezlerine baskın kararı çıkmış olmalı. Polis hiç zaman geçirmeden terörünü devrimci basına çevirdi. Atılım ve Dayanışma gazetelerinin İstanbul büroları ile BEKSAV ve İHD İstanbul Şube Sekreteri Av. Gülseren Yolveren'le Av. Keleş Öztürk'ün hukuk bürolarına düzenlenen baskınlarda onlarca gözaltı uygulandı. Avukatların dava dosyalarındaki yayımlara kadar el konuldu. Sistemin bahar sendromunu boşa çıkarmamak için 8 Mart'tan başlayarak

devrimci baharı yaşamak ve yaşatmak boynumuzun borcudur.

**Yaşasın dünya emekçi kadınlarının
birlik ve mücadelesi!**

Yaşasın 8 Mart!

Kahrolsun faşizm!

Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontr-gerilla!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Yaşasın işçilerin birliği,

halkların kardeşliği!

Biji Newroz!

H. YAĞMUR - A. ŞİMŞEK

EMEP Eleştirisi

Bir sosyal-reform partisinin ideolojik
politik ve örgütsel temelleri üzerine

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Sosyalizm Yolunda

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

Emperyalizme ve sermaye iktidarına karşı

Birleşik-militan işçi-emekçi hareketini yükseltelim!

Önümüzde ilk mücadele günü, emekçi kadınların kapitalizmin toplumsal kötülüklerine karşı can pahasına mücadele bayrağını yükselttiği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. Emekçi kadının cinsel ve sınıfsal sömürsünün, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükten yoksunluğunun, gençliğin paralı eğitime mahkum edilmesinin, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının, işçi sınıfına dönük özelleştirme, sendikasılaştırmanın kaynağı emperyalizm ve burjuva sınıf iktidarındır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve Newroz anlamını emperyalizme ve sermaye iktidarına karşı mücadelede bulacaktır.

ABD emperyalizminin Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlar'daki hegemonyasını pekiştirme operasyonu bütün hızıyla devam ediyor. ABD Ortadoğu politikasının önünde engel olan başta devrimci dinamikler olmak üzere Ortadoğu halklarına saldırganlıkta sınır tanımıyor. Ortadoğu petrollerini kontrol etmenin yanı sıra bölge ülkelerinin tümünün kölece bağımlılığa rıza göstermesini istiyor. Kendi dışındaki en küçük bağımsız tutuma kan ve şiddetle yanıt veriyor. Bundan dolayıdır ki yıllardır Irak halkının başına bombalar yağıyor. Kürt ulusal hareketine saldırıyor.

Öte yandan ABD emperyalizmi Balkanlar'da oluşturacağı hegemonyayla bir yandan Rusya'nın etkisini sınırlamayı hedeflerken, Batı Avrupa üzerindeki basıncını da arttırmak istiyor. ABD Balkan politikasının gerçekleşmesi açısından Bosna ayağına sahip olmuştur. Şimdi sıra diğer ayağı olacak Kosova'dadır. Bu doğrultuda epey mesafe almış da bulunmaktadır.

Türkiye'nin dış politikası ABD emperyalizminin dış politikasına tabi ve onun hizmetindedir. Türkiye'nin dış politikasını on yıllardan beridir Pentagon belirliyor. Türkiye ABD emperyalizminin Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlardaki politikalarını gerçekleştirmek için onun ileri karakolluğa soyunmuştur. Emperyalist efendisinin direktifleri doğrultusunda bölge halklarına saldırganlık dış politikasının ana omurgası haline gelmiştir. Suriye'ye, İran'a, Irak'a, Yunanistan'a saldırganlığının dozajını ABD emperyalizmi belirlemektedir.

Türkiye'nin ABD emperyalizmine kölece bağımlılığı öyle bir noktaya varmıştır ki, geçmişte mızımızlandığı ABD'nin Kuzey Irak politikasına, PKK Genel Başkanı'nın teslim edilmesi karşılığında onay vermiştir. Ecevit bu durumu, "Kuzey Irak'taki Kürtler ve Türkmenler artık kendilerini yönetebilir" diyerek, veciz bir şekilde ifade etmektedir.

Türk devleti aynı zamanda ABD emperyalizminin

Balkanlar politikasında da aktif rol almak istiyor. Bosna'ya asker göndermesi, Kosova'ya müdahalesinin çığırtkanlığını yapması bunu anlatıyor. Son günlerde tırmandırılan Yunanistan'a dönük saldırganlığın gerisinde de, geleneksel sorunlar ve PKK'nin yanı sıra ABD'nin Balkan politikası doğrultusunda hareket etmesi gerçeği yatıyor. ABD emperyalizmi, Rusya ile yakın ilişkilere yönelen Yunanistan'ı sömürgeci TC üzerinden hizaya getirmeye çalışıyor. Suriye'ye, Irak'a, İran'a karşı saldırganlığında olduğu gibi Yunanistan'a dönük saldırganlıkta da faşist sermaye devletinin ipleri ABD emperyalizminin elindedir.

PKK Genel Başkanı'nın "30 bin kişinin katili" olduğu demagojisiyle şovenizm histerisini körükleyen sömürgeci sermaye devleti, Yunanistan'a dönük saldırganlığı ile de bu tabloyu tamamlamak istiyor.

Türk devleti dışarda ABD'nin bölgeye dönük politikalarına uşaklık çizgisinde hareket ederken, içerde de emperyalistlerin dayattığı ekonomik yıkım programlarını hayata geçiriyor. Emperyalizmin mali polisi IMF'nin yapısal reform programları, ekonomik terör paketleri tam da emperyalistlerin ve bağımlı işbirlikçi sermayenin ihtiyaçlarını karşılamaya dönüktür. On yıllardır sermaye iktidarının iktisadi ve mali politikalarını IMF belirliyor.

Emperyalizme bağımlı tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye de dünya ölçüsündeki krizi çok derinden yaşamakta, sık sık IMF ve Dünya Bankası'nın kapısını çalmak zorunda kalmaktadır. Her seferinde faturası işçi ve emekçilere çıkarılan borçlar katlanarak büyümektedir. IMF'nin "mucize paketleri" sonucunda 1987 yılında 35 milyar dolar olan dış borç şimdilerde 100 milyara dayanmıştır. IMF paketleri işçi ve emekçilerin ekonomik-sosyal-kültürel yaşamında korkunç bir yıkıma yol açmıştır. Açlık, sefalet, işsizlik IMF paketleri sonucunda daha da katmerleşmiştir.

Elbette ki sermaye devletinin IMF'nin sömürü paketlerini işçi ve emekçilere kabul ettirebilmesi onların birleşik mücadelesini engellemekten geçiyor. Bir yandan işçi ve emekçilerin sömürü paketlerine dönük tepkisine karşı baskı ve şiddeti kullanan sermaye devleti, öte yandan Alevi-Sünni, Türk-Kürt, laiklik-şeriat vb. ikilemleri dayatarak emek güçlerini yapay ayrımlarla bölmeyi hedefliyor. PKK Genel Başkanı'nın Roma'ya gidişi, ardından faşist devletin eline tutsak düşüşü sürecinde yükseltlen şovenist histerinin amaçlarından birincisi, ABD'nin bölge politikalarına uyum doğrultusunda ülke içi zemini düzlemektir. İkincisi, IMF'nin sosyal yıkım programının uygulanmasını kolaylaştırmaktır. Üçüncüsü Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini boğmaktır. Dördüncüsü, burjuvazinin siyasal temsiliyetindeki parçalanmışlığı gidermektir. IMF-TÜSIAD-MGK patentli politikaları uygulamakta kusur etmeyen Ecevit'in parlatılarak öne çıkarılması bunu ifade ediyor.

Sermaye rejimi içeriye ve dışarıya dönük şovenist histeriye tırmandırarak işçi ve emekçileri sersemletmeye ve birleşik mücadelesini engellemeye çalışmaktadır. Yakın dönemde gelen

İMF, ücretlerin dondurulmasını, özelleştirmenin hızlandırılmasını, mezarda emekliliği ve SSK'nın tasfiyesini hedefleyen sosyal yıkım programından, tarıma dönük sübvansiyonların kaldırılmasına kadar bütün direktiflerini verip dönmüştür. "Vatan-millet" naralarıyla şovenizm histerisini yükselten, Yunan halkına düşmanlığı körükleyen sermaye devleti, işçi-emekçi saflarda yarattığı bilinç bulanıklığı ile IMF'nin direktiflerini tek tek yerine getirmeye başlamıştır. Tekstil ve metal işçilerine IMF programının gereği olarak "0" zammı içeren sözleşme kabul ettirilmiştir. Kamu işçilerinin hiçbir talebi kabul edilmemektedir. Yeni Maliye Bakanı, "İMF'ye söz verdiğimiz oranı zorlayan TİS'i imzalayamayız" sözleriyle, emperyalizmin mali polisi IMF'ye olan kölece bağımlılığı açıkça itiraf etmektedir.

Sermaye devletinin iktisadi ve siyasi saldırılarını boşa çıkarmanın yolu, birleşik militan işçi-emekçi hareketini örgütlemekten, mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Mart ayı işçi ve emekçilerin mücadelesi açısından tarihsel öneme sahip, emekçi kitlelerin mücadelesinde belli bir karşılığı olan bir dizi günü kapsamaktadır.

Önümüzde ilk mücadele günü, emekçi kadınların kapitalizmin toplumsal kötülüklerine karşı can pahasına mücadele bayrağını yükselttiği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür. Emekçi kadının cinsel ve sınıfsal sömürsünün, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükten yoksunluğunun, gençliğin paralı eğitime mahkum edilmesinin, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının, işçi sınıfına dönük özelleştirme, sendikasılaştırmanın kaynağı emperyalizm ve burjuva sınıf iktidarındır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve Newroz anlamını emperyalizme ve sermaye iktidarına karşı mücadelede bulacaktır. Tüm bu toplumsal dinamiklerin taleplerini kazanabilmek için emperyalizme ve sermaye iktidarına karşı öfkeyi kuşanıp örgütlü mücadeleye girmekten başkaca yol yoktur.

Gün sermayenin topyekün saldırılarına karşı 8 Mart'ı, 21 Mart'ı işçi ve emekçilerin birleşik örgütsel mücadelesini örgütlenmenin aracına dönüştürme günüdür.

Kahrolsun emperyalizmi!

Kahrolsun şovenizmi!

Yaşasın işçilerin birliği-halkların kardeşliği!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Türk devleti Balkanlar'da da ABD emperyalizminin hizmetinde

ABD'nin Balkanlar politikası

O. Başar

Türk devletinin Yunanistan'a karşı tarihsel düşmanlığı biliniyor. Her fırsatta bu düşmanlığı körüklemek, şovenizm zehrini kitlelere yaymak faşist rejimin politikasının doğal bir parçası. Ancak Türkiye'nin Öcalan üzerinden Yunanistan'a karşı attığı savaş naraları, geçtiğimiz dönemin diğer bazı gelişmeleri ve Balkanlar'daki emperyalist hesaplarla beraber düşünüldüğünde, geleneksel düşmanlığın ötesine geçen bir içerik taşıyor.

sadece "eli kanlı terörist"i koruyan ve "terörizme destek veren ülke" argümanlarıyla önplana çıkarıldı.

Yine aynı günlerde Türkiye, A. Öcalan'ı ülkesinde barındırdığı için geçtiğimiz aylarda Suriye'ye savaş ilan edecek duruma geldi. Tam bu süreçte Suriye Rusya ile silah alımı için masaya oturuyordu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından önce Ortadoğu'nun en güçlü ordularından birine sahip olan Suriye, Sovyetler Birliği'nden aldığı destek ortadan kalkınca askeri olarak giderek güçten düşmüştü. Hurdaya çıkan ordusunu modernize etmek amacıyla Suriye, Rusya'dan S-300 füzeleri, T-80 tankları ve SU-27 savaş uçakları almak için görüşmelere başladı.

İlk bakışta birbiriyle ilişkisi olmadığı düşünülen bu gelişmeleri anlamlı hale getirebilmek ve iç bağlantılarını kurabilmek için emperyalist güçlerin bölge politikalarına daha yakından bakmak gerekiyor. Burjuvazi, devleti ve medyasıyla kendi iğrenç rolünü kitlelerden gizleyebilmek için yaşananları sistemli şekilde çarpıtıyor. Yunanistan'a karşı histerik krizlerini Öcalan'ın korunması gerekçesiyle sınırlamaya çalışıyor, daha doğru bir deyişle Öcalan bahanesinin arkasına sığınıyor. Benzer şekilde Yunanistan da kendi rolünü insan hakları gibi emperyalistlerin diline pelesenk ettiği argümanlarla açıklamaya çalışıyor. Bütün bunlar gerçeklerin üstünü örtmek, yaratılan bulanıklık ortamında işçi-emekçi yığınları sersemleterek emperyalist hesapların gizlenmesini sağlamak amaçlıdır.

Kontr-gerilla cumhuriyetinin Yunanistan'a karşı aldığı saldırgan tutum, ABD emperyalizminin dönemsel politikalarını en hızlı şekilde hayata geçirmek, efendisinin birilerine kızgınlığını görür görmez ona hırlamak şeklinde özetlenebilir. Böyle bir durum burjuvazi için hem şovenizmi tırmandırmak gibi kendi iç ihtiyaçları açısından bir fırsat, hem de efendisine daha çok yaranmak için bir olanak olarak görülmektedir. ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki politikaları çerçevesinde Suriye'nin terbiye edilmesi ya da etkisizleştirilmesi gerektiği bir dönemde Suriye'ye, benzer gelişmeler Yunanistan için söz konusu olduğunda Yunanistan'a karşı saldırganlık artık temel bir politika haline gelmiştir. ABD'nin Kuzey Irak planına Türkiye'nin de kendisini uyarlamaya çalışması, güçlenen bu yeni eğilimi göstermektedir.

Türk devleti artık tümüyle kişiliksizleşmiş, dış politikada tümüyle ABD'nin dönemsel ihtiyaçlarına tabi hale gelmiştir. Bunun içindir ki, Türkiye'nin Yunanistan'a yönelik saldırganlığını anlayabilmek için ABD'nin bölgedeki politikalarına bakmak gerekmektedir.

ABD'nin Balkanlar'daki stratejisi

ABD'nin Balkanlar'a dönük stratejisi geçtiğimiz yıl bu sayfalarda açıklanmıştı. Geçen bir yıllık süreçte yaşanan gelişmeler bu değerlendirmenin ne kadar isabetli olduğu göstermiştir.

"70'li yıllardan bu yana dünyanın değişik bölgelerinde önemli bir askeri sanayi kompleksine ve büyük ordular oluşturma olanaklarına sahip güçler olmuştur. Soğuk savaş döneminde karşılıklı olarak silahlandırılan bu güçler; soğuk savaşın sona ermesinin ardından yeni koşulları kendi çıkarlarını savunmak için fırsat bilmişlerdir. Irak, Hindistan, Brezilya, İran, Güney Afrika, Rusya bu ülkelerin başında gelmektedirler."

"... Artık ABD emperyalizminin yeni stratejisinin hedefi bu bölgesel güçler olacaktı."

"... Bu yeni stratejiye uygun olarak ABD emperyalizmi soğuk savaş sonrası askeri gücünü reorganize etmeye girişti. Bu reorganizasyonun ilk amacı Doğu Avrupa'da bir askeri gücün gelişimini engellemektir. Resmi olarak tanımlanan bu stratejinin unsurlarından birisi Rusya'yı askeri olarak yalnızlaştırmaktır. Rusya'nın askeri potansiyeli ABD'nin çıkarları açısından bir tehlike olarak görülmektedir." (Kızıl Bayrak, 7 Mart '98, sayı:46)

ABD'nin Balkanlar'daki stratejisinin bir ayağı Rusya'yı etkisizleştirme ve yalnızlaştırma ise, diğer ayağı da dünyanın kalbi sayıları Batı Avrupa'nın içine sokulabilmektir. Bosna ile Balkanlar'daki ilk ayağını oluşturan ABD, şimdi de Kosova ve Arnavutluk üzerinden ikinci ayağını oluşturmak, böylece Avrupa'daki askeri varlığını pekiştirmem istemektedir.

Carter'ın güvenlik danışmanlığını yapan emperyalistlerin strateji uzmanı Sbgnev Brzezinski bu stratejiyi; Rusya'nın artık bir dünya devi olmadığının anlaşılması, bu yüzden Rusya konusunda ABD'nin daha aktif (biz buna daha saldırgan da diyebiliriz) bir politika izlemesi gerektiği, şekilde açıklıyor.

ABD hegemonyasının Balkanlar'daki en büyük engeli: Rusya

Rusya herşeyden önce hala dev bir askeri güçtür. Bu özelliği ile Balkanlar'da ABD'nin politikalarını hayata geçirmesi karşısındaki en önemli engeli oluşturmaktadır. Nükleer silahları ve dev ordusu, yeni bir emperyalist güç olarak Rusya'nın hegemonya savaşındaki en önemli araçlarıdır. Bu çerçevede ABD'nin dikkatli adımlar atmasını gerektirmektedir.

Rusya'nın yaşadığı ekonomik kriz ve sosyal çalkantıları ayrı bir güçlük alanıdır. Hızlı bir kapitalist restorasyon sürecine giren Rusya'nın zenginlikleri bu süreç içerisinde tam bir emperyalist yağmaya uğramıştır. En önemli ihracat kalemleri olan petrol, doğal gaz ve madenler kapitalist restorasyonla birlikte özelleştirilmiş, mafyacı çıkar gruplarının eline geçmiş ve ülke kaynakları hızla emperyalist ülkelere akmıştır. Rusya'nın doğal zenginliklerinin ve kaynaklarının korkunç şekilde yağmalanması krizin ve sosyal çalkantıların yaşanmasının temel nedenlerinden biri olmuştur. Aynı zamanda dev bir silah üreticisi olan Rusya'nın diğer bir dış satış kalemi ise silah ve

A. Öcalan'ın Yunanistan'ın Kenya büyükelçiliğinden alınıp Türkiye'ye getirilmesinin ardından, Türkiye Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanından genelkurmay başkanına kadar bir dizi sermaye temsilcisi Yunanistan'a karşı savaş çılgınlıkları atmaya başladı. Kirli savaş medyasının, TOBB'un ve bir dizi sermaye kuruluşunun da bu koroya katılmasıyla, şovenist bir rüzgar eşliğinde Yunanistan savaş meydanlarına davet edildi.

CIA-MOSSAD işbirliğiyle yapılan operasyon Yunanistan'da da bir sarsıntı yaşanmasına neden oldu. Yunan kamuoyundan Simitis hükümetine karşı oluşan tepkiler Dışişleri Bakanı Pangalos'un da içinde bulunduğu üç bakan ve bir istihbarat görevlisinin görevden alınarak faturanın birkaç kişiye çıkarılmasıyla sonuçlandırılmaya çalışıldı. Öcalan kozunu kullanmaya çalışırken eline yüzüne bulaştırdığı suçlamasıyla karşılaşan Simitis hükümeti şu sıralarda oldukça zor günler yaşıyor.

Türk devletinin Yunanistan'a karşı tarihsel düşmanlığı biliniyor. Her fırsatta bu düşmanlığı körüklemek, şovenizm zehrini kitlelere yaymak faşist rejimin politikasının doğal bir parçası. Ancak Türkiye'nin Öcalan üzerinden Yunanistan'a karşı attığı savaş naraları, geçtiğimiz dönemin diğer bazı gelişmeleri ve Balkanlar'daki emperyalist hesaplarla beraber düşünüldüğünde, geleneksel düşmanlığın ötesine geçen bir içerik taşıyor.

Yunanistan'a karşı azılı bir saldırganlığın geliştirilmeye çalışıldığı günlerde yaşanan iki gelişme bu çerçevede açıklayıcı örnekler olma özelliği gösteriyor. Bunlardan birincisi, Yunanistan'ın NATO uçuş planlarıyla ilgili bir takım bilgileri Rusya'ya verdiği, buna karşılık Rusya'dan NATO uçaklarını etkisiz hale getirecek teknolojik yardım aldığı şeklindeki ABD suçlamasıdır. Şubat ayı başında ABD'nin gündeme getirdiği konu ancak Şubat ayı sonunda dünya basınına yansıdı. Bu süreç içinde ABD'nin Yunanistan'a silah ve mühimmat satışını durdurduğu, ancak suçlama ispatlanmayınca bu ambargoyu kaldırdığı da açıklandı. Gerçekte büyük bir skandal olabilecek böyle bir konu Öcalan histerisi içinde yeterince öne çıkarılmadan kirli savaş medyası tarafından geçirildi. Yunanistan'a karşı saldırganlık

teknolojisi. Ekonomik olarak güçsüz olan Rusya, askeri gücü ve silah satışlarıyla bölgesinde yeniden bir güç olan çabası içine girmiştir.

Rusya'nın Doğu Avrupa ve Balkanlar'daki geleneksel etkisi Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından ağır bir darbe yemiş olmakla birlikte, hala ABD emperyalizmi için bir tehdit unsuru olmayı sürdürmektedir. Uzun yıllar süren ekonomik ve teknolojik ilişkiler Rusya için değerlendirilebilecek temel önemde bir olanaştır.

ABD, Rusya'nın doğuya doğru açılmasını Beyaz Rusya, Ukrayna gibi yeni devletler aracılığıyla engellemeye çalışmaktadır. Rus olmayan Ukrayna ve Türki Cumhuriyetler üzerinden Rusya'nın egemenlik alanını daraltma, dolayısıyla ABD'nin egemenlik alanını genişletme politikası yeni de değildir. Benzer şekilde aynı dine sahip (ortodoksluk) iki ülke olan Rusya ve Yunanistan arasındaki işbirliği de ABD'nin Balkanlar politikası açısından bir tehliktir. Slav ulusundan olan Sırbistan'ın üzerinde de Rusya'nın güçlü bir etkisi söz konusudur. ABD, Balkanlar ve Doğu Avrupa'da kuracağı egemenlik alanında Rusya'nın Polonya, Çek Cumhuriyeti, Macaristan gibi ülkelerle işbirliğini güçlendirmesini engelleyerek, onun Avrupa'daki inisiyatif alanını daraltmayı hedeflemektedir.

Avrupa emperyalizminin bütün çabalarına rağmen Balkanlar'da bir egemenlik alanı oluşturamaması, ABD'nin bölge politikası açısından hem bir zorlanma alanı, hem de bir olanak özelliği göstermektedir. Avrupalı emperyalistlerinin kimi zaman ABD ile ortaklaşan, kimi zaman ise ayrışan çıkarları Rusya'ya karşı bir koz olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Kosova sorunu böyle bir özellik taşımaktadır.

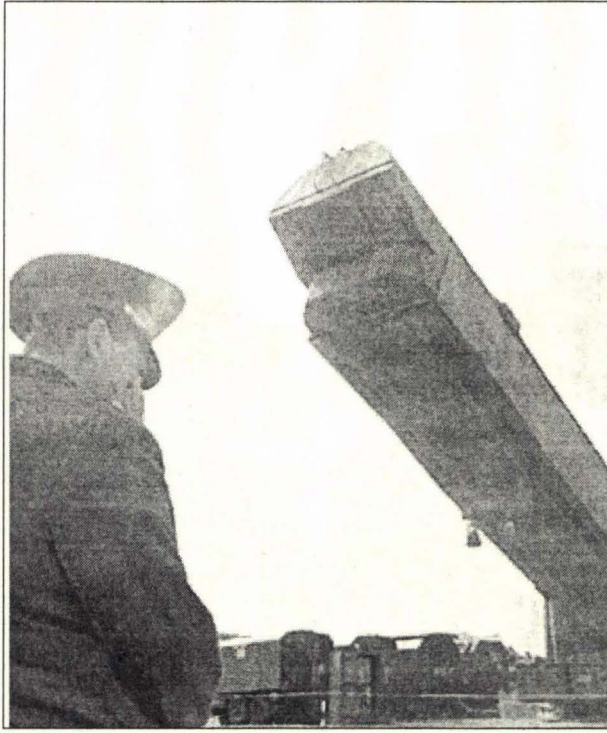
Sırbistan'ın ırkçı gericiliğine karşı Bosna'da askeri varlık gösterme olanağına kavuşan ABD, şimdi de Kosova üzerinden ikinci bir ayak yaratmaya çalışmaktadır. Kosova sorununa temas grubunun görüşmeleri ile bir çözüm sağlanamamasının ardından Rembillaud zirvesinden de bir sonuç alınmaması, Kosova sorununu ABD'nin işini kolaylaştıran bir koza dönüştürmektedir. Soruna müdahil ülkeler içinde kuşkusuz en çok öne çıkan ve Sırp milliyetçisi Miloseviç'le en uyumlu politikalarla sahip olan ülke Rusya'dır. Almanya ve Fransa Kosova'ya müdahaleyi gerekli görmekte, İngiltere ise zaten ABD'nin sözünden çıkmayan uysal kardeş rolünü oynamaktadır.

Rusya Avrupa'da yalnız mı?

Avrupalı emperyalistlerin bölgede ortak bir çizgisinin olmaması AB'nin etkinliğini daraltmış, ABD'nin karşısında tek güç olarak Rusya'yı bırakmış durumdadır. Buna karşın Rusya'nın ABD karşısında yalnız ve çaresiz olduğunu düşünmek doğru değildir. Yeterince güçlü olmasa da, ABD gibi güçlü ekonomik, askeri, siyasal bağlara sahip olmasa da, ortak hesaplarla birlikte hareket edebildiği bir dizi ülke oluşmaktadır. ABD'nin Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından hegemonya alanını genişletme çabası böylesine ortak çıkarları olan ülkeleri yan yana getirmektedir.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından önce "Sovyet tehditi" üzerinden paylaşılmış olan inisiyatif alanları bugün eski anlamını yitirmiştir. Avrupa ve Japonya ile ABD emperyalizmi arasında yapılan paylaşımı bozma girişiminde bulunmak soğuk savaş sürecinde intihar etmek anlamına geliyordu. Sovyetler Birliği'nin yıkılması, bütün güç dengelerini altüst etti. Dünyanın en büyük askeri gücü ve jandarması ABD, böylece daha önceki paylaşım bölgelerine doğru nüfuz ve etkinlik alanlarını genişletme girişimlerini başlattı.

ABD'nin yeni alanlara yönelmesinden en çok etkilenen ülkelerin başında ise Fransa gelmektedir. Afrika kıtasını yıllardır arka bahçesi gibi gören, vahşi bir şekilde sömüren Fransa ile ABD artık Afrika kıtasında sık sık karşı karşıya gelmektedirler.

Fransa'nın desteklediği geleneksel diktatörlükler karşısında kimi yerde bir başka diktatörü, kimi yerde biçimsel bir demokrasiyi ileri sürerek, ABD bu kıtadaki egemenliğini pekiştirmeye çalışmaktadır. ABD'nin petrol ve maden tekelleri Afrika'ya gözlerini dikerek, karşılarına dikilen hükümetleri ya da diğer emperyalist tekelleri devirme yarışına girmişlerdir. ABD tekellerinin planlarını gerçekleştirebilmek için Afrika'da toplu katliamlar gerçekleştirilmekte, darbeler tezgahlamakta, ülkelerin tepesine bombalar yağdırılmaktadır. ABD tekelleri ve dev askeri gücü tarafından parça parça Afrika kıtasından çıkarılmak Fransa'yı giderek daha çok rahatsız etmekte, ABD karşısında arayışlara sürüklemektedir. Avrupa emperyalistleri içinde Almanya gibi rekabeti daha çok iktisadi düzeyde sürdürmeyi tercih eden bir ülke üzerinden Fransa aradığı müttefiki bulamamakta ve dev bir askeri güce sahip olan Rusya ona çekici bir güç olarak görünmektedir.

Fransa'nın ABD politikaları karşısında rahatsızlığı Körfez krizi sırasında aldığı tutumda da kendini göstermektedir. ABD'nin hem "çöl fırtınası" hem de "çöl tilkisi" operasyonlarında Rusya ile birlikte rahatsızlığını daha açıktan ifade eden bir ülke Fransa olmuştur. ABD'nin karşısındaki Fransa-Rusya yakınlaşmasına bir başka müttefik olarak da Çin gözükmektedir. Rusya ile ekonomik bağları olan Çin üzerinden önümüzdeki yıllarda güçlü bir emperyalist rekabet süreceği gibi görünmektedir. Önümüzdeki yüzyılın en güçlü ekonomilerinden biri olacağı söylenen Çin şimdiden Kazak petrolü üzerinden Rusya ve Türki Cumhuriyetlerle yakınlaşma çabalarına girmiştir.

ABD'nin Balkanlara dönük stratejisi, Doğu Avrupa'da Rusya gibi bir askeri gücün etkisini azaltmak olduğu kadar Fransa-Rusya-Çin bloklaşmasının önünü kesmek ya da kendisini bağlamaktır. Nitekim ABD Rusya'ya karşı bir yandan Balkanlar üzerinden bir çıkış yaparken, diğer taraftan da ekonomik politikalarla kendine bağlama çabalarını sürdürmektedir.

ABD'nin Balkanlar stratejisi ve AB emperyalizmi

Dünyanın kalbi olarak anılan Batı Avrupa ile hala dev bir askeri güç olan Rusya arasında son derece stratejik bir bölge olan Balkanlar'a hem askeri, hem de siyasi ve iktisadi bir güç olarak yerleşmek ABD için vazgeçilmezdir. İnsan hakları, barış, Avrupa'nın güvenliği söylemleriyle Avrupa'ya giderek daha çok yerleşmeye çalışan ABD, attığı her adımda bu söylemlerin gerçeğe bir ilgisi olmadığını ispatlamaktadır. Milyonlarca masum insanın kanlı

katili olan ABD emperyalizmi Bosna'da öldürülen müslümanları, Kosova'da kırılan Arnavut'ları bahane ederek bölgede gövde gösterileri yapmaktadır. Bölgede bulundurduğu askeri güce rağmen Kosova'lı Arnavutlar kırımdan geçirilirken sesini çıkartmayan ABD, Sırbistan'a karşı gövde gösterisi yapmak için "Kararlı Şahin" operasyonları düzenleyerek askeri varlığını tehdit unsuru olarak kullanmaya çalışmaktadır.

AB'li emperyalistlerin uyumlu bir politikaya sahip olmamaları ABD'nin Balkanlar'daki işini kolaylaştırmaktadır. Irak'a müdahale ve Ortadoğu politikalarından Öcalan krizine kadar birçok konuda ABD'nin net ve kararlı bir politikası vardır. Avrupalı emperyalistler ise net ve kararlı bir politik tutumla ortaya çıkamamaktadırlar. AB'nin ABD'nin politikalarına karşı çıkışları ekonomik çıkarlarının zedelenmesi karşısında mızımızlanmanın ötesine geçmemektedir. Aynı durum Balkanlar için de geçerlidir. ABD Kosova sorunu AB ülkelerinin politikasızlıklarını gözeterek, savaş ortamını hesaplı bir şekilde hazırlamakta, önce buradaki güçleri müdahaleyi zorunlu hale getirecek şekilde kışkırtmakta, ardından da müdahaleyle egemenliğini sağlamaktadır. Körfez krizinde Kuveyt'e karşı Irak'ı kışkırtıp arkasından saldırmasına benzer şekilde Kosova Ulusal Kurtuluş Ordusu'na arka çıkıp bağımsızlık konusunda ısrar etmesini sağlamakta, öte taraftan da Sırbistan'a açıktan müdahale etmeyerek diplomasi trafiği ile kendine güvenini pekiştirmektedir. Yoksa ABD'nin Kosova'nın bağımsızlığı çerçevesinde bir takım insani kaygılarının olmadığı yeterince açıktır.

ABD'nin AB'ye dönük kuşatma politikası da son derece iyi hesaplanmış bir politika görüntüsü vermektedir. Türkiye'nin AB'ye tam üyelik başvurusunda Türkiye'yi en çok destekleyen ülke ABD olmuştur. Bunun gerisinde Türkiye gibi kendi uşaklığını yapan bir ülkenin AB içinde ABD'nin çıkarlarını savunabilecek olması vardır. Bir dünya jandarması olan ABD kendisi ile işbirliği içindeki ülkeleri giderek daha çok kendi çıkarlarına tabi hale getirmeye çalışmaktadır. ABD'nin son dönemde Yunanistan'a dönük ambargo girişimini, Rusya'ya NATO uçaklarının hareket planlarını verdiği yönündeki suçlamalarını bu çerçevede anlamlandırmak gerekir. ABD, hem kendisi, hem AB, hem de Rusya ile işbirliği içinde olan Yunanistan'ın tümüyle kendi politikaları çerçevesinde harekete etmesini sağlamak amacındadır. Öcalan'ın Yunanistan'ın elinden alınıp Türkiye'ye verilmesi, Türkiye'nin Yunanistan'a tasmaşın dan boşalmışçasına saldırması, ABD'nin Balkanlar politikasıyla yakından bağlantılıdır. Türkiye kuşkusuz ABD'ye daha çok gebe kalmakta, örneğin ABD'nin Kuzey Irak'a ilişkin planlarına kendisini uyarlamaya çalışmaktadır. Öte yandan da ABD'nin Ortadoğu politikalarından sonra Balkanlar'a yönelik politikalarının da gönüllü bir icracısı olarak hareket etmektedir.

Türkiye, ister ABD'nin talimatıyla, ister efendisine daha çok yaranmak amacıyla, isterse kendi iç ihtiyaçları çerçevesinde bir fırsat gördüğü için olsun, son günlerde Yunanistan'a hırslayıp durmaktadır. ABD'nin dönemsel ve temel çıkarları neyi gerektiriyorsa o çerçevede hareket eden bir ülke olarak, şimdi de ABD'nin Balkanlar'daki koçbaşı rolüne soyunmaya çalışmaktadır. Türki Cumhuriyetler macerasından ağzının payını alan, Körfez savaşına girip bir koyup beş almayı düşünürken ABD'in Oradoğu'daki ayakçısına dönen Türkiye, kuşkusuz Balkanlar'da da bir uşağa düşen rolü yerine getirecektir. ABD'nin bölgedeki çıkarları stratejik olduğu ölçüde, Türkiye Balkanlar'da bir koyup beş alma olanağına da sahip değildir. Türkiye'nin Yunanistan'a karşı yükselttiği savaş çılgınlıkları, emperyalist uşaklığın hezeyanları olmanın ötesinde bir anlam taşımamaktadır.

Sermayenin yeni saldırı dalgası

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu saldırılar karşısındaki en büyük zaafı örgütsüzlüğüdür. Fakat bu çaresizlik anlamına gelmiyor kesinlikle. İşçi sınıfı son yıllarda birçok mevzi direnişte sermayenin saldırılarına karşı önemli bir mücadele deneyimi kazanmıştır. Sömürü ve zulme, çürüme ve ceteleşmeye karşı alttan alta güçlü bir tepki ve mücadele isteği mayalanmaktadır.

En önemlisi, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde ihtiyacı olan, bağımsız sınıf siyasetinin taşıyıcısı, kavganın genelkurmayı komünist işçi partisi kazanılmıştır.

Sermaye seçimlerden çok sonrasına hazırlanıyor. Gündeminde seçimlerden sonra yoğunlaştırılacak kapsamlı bir saldırının hazırlıkları var. Saldırının amacı belli. Kapitalist sistemin krizinin yükünü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına ne pahasına olursa olsun yıkmak. Saldırı programı IMF ve Dünya Bankası'nın "tavsiyeleri" doğrultusunda hazırlanmış durumda.

Abdullah Öcalan'ın tutsak alınması sonrasında alabildiğine tırmandırılan şovenist kampanya aynı zamanda bu saldırıları kolaylaştırmayı hedefliyor. Sermaye cephesi bu iğrenç kampanyadan, saldırılar karşısında işçi ve emekçilerin elini kolunu bağlayacak, onların bilincini bulandırıp direncini kırarak ek olanaklar yaratmaya çalışıyor.

Şimdiye kadar birçok kez gündeme gelen saldırı planlarını sermaye hiçbir zaman istediği hızda hayata geçiremedi. Bir dizi yapısal saldırının önünü açacak yasal düzenlemeler değişik nedenlerle sürüncemede kaldı ve meclisten çıkmadı. Planlanan saldırıların sürekli olarak ileri tarihlere kaydırılması sermayenin işine gelmiyor. Zira bu durum hem onun yağma ve sömürü olanaklarını sınırlıyor, hem de iktisadi ve siyasal birçok konuda hareket alanını sınırlıyor.

Sermayenin siyasal krizi

Çok ihtiyacı olduğu halde sermayenin iktisadi-sosyal saldırılarını bugüne kadar istediği kapsamda yaşama geçirememiş olmasının gerisinde siyasal alanda yaşadığı istikrarsızlık yatıyor.

İşçi ve emekçiler bugün burjuva parlamentosuna güven duymuyorlar. Parlamento en temel işlevini yerine getiremiyor. İtibarını büyük ölçüde yitirmiş, dahası yaşanan çürüme ve kokuşmuşluğun bir nümunesi haline gelmiş bulunuyor. Bunun bir parçası olarak kitlelerin gözünde burjuva siyasal partilerin hepsi "birbirinin aynı". Hiçbir düzen partisi işçi-emekçi kitlelerinin coşkulu bir desteğine sahip değil.

Benzer tablo düzenin diğer kurumları için de geçerli. Şimdilik özel bir çabıyla ve belli ölçülerde ordu bunun dışında tutulabiliyor.

İşçi ve emekçiler cephesinden sermayenin siyasal kurumlarına duyulan güvensizlik, hükümetin saldırı politikalarının başarısını önemli ölçüde etkiliyor. Bu siyasal istikrarsızlık tablosu içinde burjuvazi etkili bir saldırı kampanyası için yeni meşruluk araçlarına ihtiyaç duyuyor ve çeşitli açılımlar yapıyor. Saldırıları gizlemek, gündemin gerisine itmek için şovenizmi oldukça etkili bir biçimde kullanıyor. A. Öcalan üzerinden Kürt halkına ve onun özgürlük mücadelesine karşı yürütülen gerici-şoven kampanyaya şimdilerde Yunanistan'a karşı yürütülen şovenist kampanya eklenmiş bulunuyor.

Meşruluk arayışı: ESK

Ekonomik Sosyal Konsey'e (ESK) yeniden işlerlik kazandırma çabasını sermayenin saldırıya hazırlık kampanyasının bir parçası olarak görmek gerekiyor. 18 Nisan'da yapılacak seçimlerin yaşadığı siyasal krize herhangi bir kalıcı çözüm üretmeyeceğini çok iyi bilen sermaye rejimi, bu nedenle seçim sonrasında yüz yüze kalınacak meşruiyet sorununa çözüm üretme çabasında. Daha ilk toplantısında ESK'in görüştüğü konular ve görüş birliğine vardığı kararlar, onun ne amaçla oluşturulduğunu ortaya koyuyor. ESK söz konusu ilk toplantısını 8 Şubat'ta

Başbakan Ecevit'in başkanlığında yaptı. Sermaye uşağı Ecevit'in "uzlaşmacı ve katılımcı demokrasi yönünde kurumsal bir adım" olarak ambalajlandığı toplantının kararları, IMF'nin "tavsiyelerinin" de tam bir kopyası. Bu kararlardan öne çıkanların ne anlama geldiğine bir göz atalım.

Özelleştirmelere hız verilecek!

Şubat ayı başlarında Türkiye'de bulunan IMF heyeti başkanı, "özelleştirmelerin durdurulmasını anlamının güç olduğunu" söylemişti. Yani Türkiye burjuvazisinin ihtiyaç duyduğu dış krediyi sağlamak için özelleştirmelerin yapılmasının şart olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı. ESK'dan çıkan "görüş" de aynı yönde. Özelleştirmelere yeniden hız verilecek. ESK'ya katılan Türk-İş, Hak-İş ve DİSK başkanları da bu görüşü can-ı gönülden paylaşıyorlar. Sermayeye uşaklıkta sınır tanımayan sendika bürokratları "iyi bir özelleştirme yapmak" konusunda da hem fikirler. Bu hainler bu kez özelleştirmelere "ses çıkarmamak"la kalmıyorlar, bugüne kadar başarısız olan özelleştirmeler için "etkili yaptırımlar" gerektiğini de utanmadan söylüyorlar. Bu konuda sermayeye akıl ve taktik veriyorlar. ESK toplantısının birinci gündem

maddesinin özelleştirmeler olması boşuna değil. Çünkü sermayenin '99 programında yapılması gereken birçok önemli özelleştirme bulunuyor. TÜPRAŞ'a ait bir rafineri, PETKİM'in, AL-PET Tesisleri, yine PETKİM'in Yarımca kompleksinde bulunan 3 fabrikası, İSDEMİR'deki kamu hisseleri, ERDEMİR'deki kamu payları ile TÜGSAŞ ve İGSAŞ bu yıl satış planında yeralan işletmelerden bazıları. Geçen yıldan kalan ve bu yıl mutlaka elden çıkarılmak istenen Petrol Ofisi, TELEKOM, SEKA, Termik Santraller ve TEKEL'i hatırlatmaya gerek bile yok. Nitekim Rekabet Kurulu POAŞ hisselerinin önünü açacak bir "şartlı izin"e şimdiden imza attı.

Hızlandırılan özelleştirmelerin aynı zamanda "temizlenmesi" de gerekiyor. Zira geçen yılın sonlarında patlak veren "kaset savaşları"yla özelleştirme ihalelerinin nasıl bir yağma sofrası olduğu, sermayenin peşkeş çekilen zenginlikleri paylaşabilmek için nasıl bir it dalaşı yaşandığı gün yüzüne çıkmıştı. Şimdi ESK bu görüntüyü unutturmak, özelleştirmelerin devlet ve işçilerin elbirliği ile son derece "temiz" bir şekilde yapıldığı görüntüsü yaratmak için görev başında olacak.

Tarımda yıkım derinleşecek!

İMF'nin sözcülüğüne soyunan ESK tarım sektörüne de el attı. Toplantıda IMF ve Dünya Bankası'nın öteden beri Türkiye'ye dayattığı tarım

Roma süreci Türkiye'de sonlandı!

A. Öcalan'ın 9 Ekim'de başlattığı tarihi Roma süreci, sermayenin uluslararası terör örgütleri CIA-MOSSAD (biraz da MIT)'in kendisini esir alarak TC'ye teslim etmesiyle Türkiye'de noktalandı ve yeni bir süreç fiilen başlamış oldu. Bugün sömürgeci sermaye devleti, A. Öcalan şahsında Kürt ulusunu teslim almak istemektedir.

Roma süreci, tarihsel anlamı ve önemi bakımından yeniden ve yeniden değerlendirilecektir. Fakat bugün için çıkarılması gereken en önemli ders, bizce Lenin'in tanımıyla şöyledir: *"Savaş deneyimi, tarihteki herhangi bir kriz deneyimi, insan yaşamındaki her büyük felaket ve her ani dönüşüm gibi, bazı insanları şaşkına çevirip dağıtırken, diğer bazı insanların ufkunu açar, onları güçlendirir. Tarih bir bütün olarak ele alınıp değerlendirildiğinde, ikinci tür insanların sayı ve gücünün -bir devletin ya da diğerinin gerilemesi ve çökmesi gibi kimi durumlar bir istisna oluşturmak kaydıyla- birinci tür insanların sayı ve gücünden daha büyük olduğu görülür."*

Özcesi artık, burjuvaziden "dostluk", kapitalizmden "hak-hukuk" beklememek, Papalık/Hristiyanlık gibi "ideolojilerden" medet ummamak gerekmektedir.

Yeni sürecin PKK için tarihsel bir konaklamaya dönüşüp dönüşmeyeceği yerinden oynayan taşların politik arenada yeniden belirginleşmesiyle netleşecektir. Türkiye'de emekçi sınıf hareketinin tutacağı rolün ise bunda büyük tesiri olacaktır. Avrupa'da, Türkiye'de ve Kürdistan'da kitlelerin işe gitmeme, kepenk kapatma, boykot vb. ile kitle gösterilerine destek vermesi/katılması, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesindeki proleter devrim dinamiğini göstermektedir.

A. Öcalan'ın gözaltı-tutukluluğu, CIA'dan deneyimli sömürgecilik tarafından Gonzalo'ya uygulanan tecrit/psikolojik savaş biçiminde geçmektedir. Vedat Türkali'nin anlatımlarından, '52 tevkifatında yakalanan TKP Genel Sekreteri Dr. Şefik

Hüsnü'nün, işkence yapılmayarak(!) 16 gün sandalyede oturtulduğunu okuyoruz. '80 faşist cuntasıyla ve bugüne kadar edindiği deneyimlerle kontr-gerilla cumhuriyetinin, Öcalan'a karşı da en pervasız, sinsi ve ince yöntemleri kullanmaya devam edeceğinden eminiz. B. Ecevit'in "demokratik sol" maskesiyle, Öcalan'ın tutsak edildiğini açıklarken okuduğu sıkıyönetim bildirisi gibi talimatname, bu konudaki şüpheleri ortadan kaldırmaya yeterli olsa gerek! M. Yılmaz ise, -zafer sarhoşluğuyla mı, yoksa başka kirli hesaplarla mı bilinmez- açıkladığı '91 NATO konsepti ile, hiç de kontr-

gerillanın tasfiye edildiği/edileceğini değil, tersine yeniden yapılandırılacağını alenen ilan ediyor: "NATO üyesi tüm ülkeler, anti-terörizm konusunda işbirliği yapma zorunluluğunu, anlaşmayla bağlatmışlardır"!!..

Ecevit'in "reform paketi", Stolipin gericiliğinin Rus Devrimi'nde oynadığı kirli role, "toprak reformuna" benzemektedir. Bazı bakımlardan güçlü bir analogi kurulabilir. Stolipin, provokasyon ağını sürekli besler ve büyütür, ama aynı zamanda bir o kadar da korkardı. O kadar ki, "provokasyon" kazasına uğramamak için emniyet müdürünü sürekli yanında gezdirirdi! Fakat sonunda korktuğu başına geldi, beslediği provokasyon ağı tarafından yokedildi. Ecevit'in, beslediği kontr-gerilladan korkusunu sürekli dile getirmesinin nedeni de bu olsa gerek. Sonu Stopilin gibi olacak mı bilinmez ama proleter devrimin adaletinden kurtulamayacağı kesin!

Ecevit, daha şimdiden sermayenin uluslararası teröristliğini gizlemek için, "pişmanlık yasası" gibi palyatif tedbirlerden medet ummaya başlamıştır. Kral Hüseyin'in cenazesinde kararlaştırıldığı anlaşılan uluslararası terörizm komplosunu Türkiye'ye taşıyarak kendisini ele vermiştir. Bu süreçte Ahmet Kaya, İlyas Salman gibi Kürt kökenli sanatçılara dahi saldırılmış, ÖDP kundaklanmış, HADEP, EMEP, Evrensel gazetesi faşist baskılardan payına düşeni almış, yeni basın genelgesi çıkarılmıştır. Artık neredeyse her basın bürosunda anında sansür için polisler bekletilmektedir! Komünist hareketin Parti ilanından sonra maruz kaldığı sermaye saldırıları ise rutinleşmiştir adeta.

Komünist partisinin içinde bulunduğumuz yeni süreçte tavrı nettir: Sömürgeci sermaye diktatörlüğünün uluslararası terörizmine karşı devrimci şiddet! Abdullah Öcalan'a özgürlük! Kürt halkına özgürlük!

B. Balyemez

politikaları doğrultusunda da görüş birliğine varıldı.

Aynı günlerde ODTÜ'de de Dünya Bankası patentli "Türkiye'de Tarımsal Destekleme Politikaları" konulu bir panel düzenlendi. ESK toplantısı ile bu panelde söylenenler birbirini tamamlıyor. IMF ve Dünya Bankası'nın istekleri doğrultusunda tarım sektörüne "çekidüzen" vermek için kamuoyu oluşturmak ve zemin düzlenmek isteniyor.

Dünya Bankası Türkiye'ye dönük yardımları "tarım reformu" şartına bağlıyor. Dayatılan bu "tarım reformu"na göre; tarımda devlet destekleri kademeli olarak kaldırılacak, taban fiyatları düşürülecek, gübre ve tohumluk gibi temel girdilerde uygulanan sübvansiyonlar giderek azaltılacak ve sıfırlanacak, tarım sektörüne hizmet veren KİT'ler özelleştirilecek.

Bütün bunların sonucunda tarım sektöründe büyük ölçekli yatırım yapan kapitalist işletmeler daha da büyüüp güçlenirken, milyonlarca küçük üretici üretim yapamayacak koşullara sürüklenecek. "Yükselen üretim maliyeti-düşen taban fiyatlar" makasına sıkıştırılan küçük üreticiler, faizleri yükseltilen kredi borçlarını da ödeyemez hale gelecekler.

Sosyal güvenlik tasfiye edilecek!

ESK toplantısında üzerinde "görüş birliği"ne varılan bir diğer önemli konu da seçimlerden sonra ilk elden yapılacak "sosyal güvenlik reformu" oldu. IMF'nin en fazla üzerinde durduğu ve ne pahasına olursa olsun bir an önce uygulanmasını istediği bu saldırı planı, işçi sınıfının tarihsel kazanımı olan sosyal güvenlik kurumlarını (en başta da SSK'yı) tasfiye etmeyi ve emeklilik yaşını yükseltmeyi hedefliyor. İşçi ve emekçilerden kesilen primlerle kurulan sosyal güvenlik kurumları sermayenin yağma ve talanına açılmak isteniyor. Böylece hem yeni vurgunların yolu açılacak, hem de özel sağlık ve sigorta şirketlerine pazar yaratacak. Tabi ki sermaye uşağı sendika bürokratları bu konuda da işçi sınıfı lehine tek söz etmeyi akıllarına getirmediler.

İşçi sınıfının mücadele örgütü olması gereken sendikaların başına çöreklenen bu bürokratlar icraatlarıyla sermayenin güvenliğini fazlasıyla haketmektedir. Şimdiye kadar grevlerde, eylemlerde, toplu sözleşmelerde işçi sınıfını sürekli olarak sırtından hançerleyerek sermayeye kusursuz hizmet sunan bu bürokratlar için ESK alışılmadık bir görev alanı değildir. Orada da görevleri işçi sınıfının temsilcileri gibi davranıp sınıfa saldırı politikalarının altına imza atmak, bu politikaların niteliği konusunda sınıfın bilicini bulandırmaktır. Sermayenin saldırılarını işçi sınıfının yararına yapıyormuş gibi gösterip savunmaktır.

Sonuç olarak ESK, sermayenin yeni dönem saldırıları karşısında işçi ve emekçilerin elini kolunu bağlamaya, sessizce boyun eğmelerini sağlamaya hizmet edecektir. IMF ve Dünya Bankası'nın hükümetten uygulamasının istediği saldırı politikalarının üzerini "sosyal barış", toplumsal uzlaşma", "ulusal çıkarlar" demagogileriyle cilalayıp işçi sınıfı ve emekçilere kabul ettirmek gibi uğursuz bir misyona sahiptir. MGK ve TÜSİAD politikalarının borazanıdır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu saldırılar karşısındaki en büyük zaafı örgütsüzlüğüdür. Fakat bu çaresizlik anlamına gelmiyor kesinlikle. İşçi sınıfı son yıllarda birçok mevzi direnişte sermayenin saldırılarına karşı önemli bir mücadele deneyimi kazanmıştır. Sömürü ve zulme, çürüme ve çeteleşmeye karşı alttan alta güçlü bir tepki ve mücadele isteği mayalanmaktadır.

En önemlisi, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde ihtiyacı olan, bağımsız sınıf siyasetinin taşıyıcısı, kavganın genelkurmayı komünist işçi partisi kazanılmıştır. Saldırıların ne düzeyde püskürtüleceği, sınıfın partili mücadeleye ne ölçüde kazanılacağı ile doğrudan bağlantılı olacaktır.

Kirli savaşın siyasal ayağı:

HADEP kapatılmak isteniyor

Sermaye devletinin 18 Nisan yerel seçimlerinde HADEP'i dışında tutmak için sürdürdüğü saldırılar, A. Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte dizginsiz bir hal aldı. Ne HADEP'in ne de öncellerinin Kürt halkının kendilerine yüklediği misyonu hakkıyla yerine getirdikleri söylenemez. Nihayetinde HADEP de dahil hepsi Kürt orta sınıflarının partisiydiler ve politika yapış tarzlarında bu sınıf karakterinin ağırlığı hissediliyordu. Ulusal kimliklerinden dolayı muhalif yanlarıyla Kürt emekçilerine yaklaşıyor, sermayenin nihayetinde bir katmanı olarak da Türk tekkeci sermayesine yaklaşan HADEP yönetimi (tabanını kesinlikle yöneticilerden ayrı tutmak gerekiyor), bir anlamda bünyesindeki bu iki olguyu uzlaştıran, uzlaştırmaya çalışan, tam da "siyasal çözüm"ün ideal partisi durumundadır.

Ancak bu durumuna ve konumuna rağmen sermayenin saldırılarından hiçbir zaman kurtulamadı bu parti. HADEP'i önceleyen partiler, bir-iki yıl dahi politika yapmadan, hatta bazılarının tabelalarındaki boya dahi kurumadan kapatıldılar. Yüzlerce partili gözaltına alınıp tutuklanırken, onlarca da katledildi. Seçilmiş milletvekilleri bile meclisten yaka paça sürüklenerek gözaltına alınıp tutuklandılar ve örgüt üyeliğinden ceza aldılar.

Diğerlerine rağmen HADEP'in ömrünün epeyce uzun olduğu söylenebilir. Bu uzun ömürde, sermayenin HADEP üzerinde daha farklı politik tasarruflarda bulunma arayışının payı, kuşkusuz oldukça fazla. Sermaye sınıfı HADEP'i PKK'ye karşı konumlandırmaya çalıştı, çalışıyor; buna oldukça müsait olan yöneticileri şahsında HADEP'i ehil hale getirip, yurtsever hareketle bağlarını koparacak ve ondan sonra "Kürt halkının temsilcisi" payesi vererek Kürt halkının bağrına yerleştirecekti.

Ne var ki bu planlar tutmadı, hiç değilse halihazırda tuttuğu söylenemez. O halde HADEP'e saldırmak vacip olmuştur artık.

HADEP Kongresi'nde gerçekleşen bayrak indirme olayından sonra yaşanan saldırı belki bir "balans ayarı"ydı. Ancak A. Öcalan'ın Roma'ya gitmesinden sonra Kürt halkının başlattığı eylemlilikler üzerine HADEP'lilere ve HADEP'e yönelik saldırı "balans ayarı"nın çok ötesindeydi. Saldırı öyle boyutlandı ki, yılbaşı takvimleri bahane edilerek, tahliye edildikten sonra daha çok sermayenin duymak istediği şeylerin dışına çıkmayan Murat Bozlak ve diğer HADEP yöneticileri de yeniden gözaltına alınarak tutuklandılar.

Genel ve yerel seçimlerin 18 Nisan'da yapılması kararlaştırıldıktan sonra, bu kez, HADEP'e yönelik saldırılar, HADEP'i seçimlere sokmama biçiminde ifadesini buldu. Geçerken değinelim; tam da bundan sonra, "aşkın ve devrimin partisi" ÖDP, yüzünü HADEP'ten çevirip gerçek aşkı CHP'ye, daha net ifadesiyle sermayeye, döndü.

Ecevit 28 Ocak tarihli MGK toplantısından az önce "28 Şubat artık tamamlanmıştır" dedi. Bir-iki gün sonra MGK toplandı ve ertesi günün gazetelerinde 28 Şubat'ın hala devam ettiği haberleriyle birlikte özel olarak 28 Ocak vurgusu da yapılıyordu. Neydi 28 Ocak'ın öyle vurgu yapmayı gerektirecek özelliği? İrtica güya yine hedef tahtasındaydı, ama asıl olarak şimdi hedef tahtasına yerleştirilen HADEP'ti, yani Kürt halkıydı.

MGK'nın has adamlarından Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş, ivedilikle durumdan vazife çıkarak, vakit geçirmeksizin aldığı emri uygulamaya girişti.

Vural Savaş 29 Ocak'ta "devletin bölünmez bütünlüğü aleyhine faaliyette bulunma yasağına aykırı davrandığı" iddiasıyla, Anayasa Mahkemesi'ne, HADEP'in kapatılması için dava açtı.

Vural Savaş'ın kapatma davası açtığı sıralarda, Kürt illerinde de muhtarlar karakollara toplanarak, HADEP'e oy vermemeleri yönünde baskılanıyor, karşı çıkanlar devletin "şefkatinden" nasibini alıyordu! Böylece HADEP kuşatması her yerden tamamlanıyordu. HADEP seçimlere katılsa dahi asla kazanmamalıydı!

A. Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte kavramlarda da değişiklik oldu. Genelde Kürt halkına yönelik olarak artan saldırı HADEP'te de yansısını buldu. "HADEP seçimleri kazanmamalı" politikası bu kez "HADEP seçimlere katılmamalı" biçimini aldı.

Demirel'in Muğla gezisi sırasında; bu partinin (tabii ki HADEP'in) bölücülüğe ve teröre karşı çıktığı yönünde bir izlenim vermediği yolunda yaygın bir kanaat vardır. Türk kamuoyunun bu konuda ikna edilemediği inkar edilemiyor minvalindeki sözleri, bir yandan Vural Savaş'ın iddianamesinin altını "en yetkili" ağızdan doldurulurken, öte yandan fiili saldırıların önü düzleniyordu. A. Öcalan'ın yakalanmasıyla da yeni bir saldırı startı verildi.

Başta Kürdistan illerinde olmak üzere sayısız HADEP binasına polis-jandarma baskını gerçekleştirilerek çok sayıda HADEP'li gözaltına alındı ve alınanların hiç değilse yarısı tutuklandı. Çete devleti, ola ki HADEP'in seçime katılması engellenemezse, aynı engellemeyi fiili olarak yapmayı planlıyordu. Bunların en tipik olanı ise Siirt İl başkanı yardımcısının tam da seçim listelerini vermek üzereyken gözaltına alınmasıdır. Böylece seçim listesi verilememiş, seçim dışı kalmıştı. Kurnazca bir taktik, bir o kadar da alçakça!

Bununla beraber HADEP'i safdışı etmenin yasal prosedürünü de eksik etmiyorlar. İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Jandarma Genel Komutanlığı bünyesinde, "Seçim Harekat Merkezi" (SHM) oluşturdu. SHM'nin aldığı birçok ıvır zıvır tedbirin yanında şu birkaç tedbir oldukça dikkat çekici ve merkezini neden oluşturulduğunu ele verir mahiyette:

- Seçim döneminde halkı suç işlemeye tahrik ve teşvik etmeyi amaçlayan ayrılıkçı, huzur ortamını bozucu davranışların önüne geçilmesi için istihbarat çalışmasına ağırlık verilecek, bu tür toplantılarda militan kadrolar tespit edilerek gerekli yasal işlemler yapılacaktır.

Bu tedbir, polis ve jandarmanın (devrimci ve ilerici akımların yanı sıra) HADEP'e saldırısının önünü düzlemekten başka bir anlam içermiyor.

- Pazar, durak, istasyon, miting alanlarında polis-jandarma kontrolü sıklaştırılarak, mitingler daha başından terörize edilecek. Elbette tedbir bu şekilde ifade edilmiyor ama gerçek karşılığı tam da bu.

-Ensonu da, seçim sırasında, seçim yerlerinde güvenlik, güvenlik güçlerine emanet olacak! Yani Kürdistan'da sandık başında HADEP'e oy vermemeye basıncı yapılacak seçmene. Bildik, eski taktik...

Bunun hemen ardından A. Öcalan'ın ifadesini

almaya giden savcı triyosunun beraberinde üç klasör HADEP dosyası götürmesi ve daha sonra, sözümüne A. Öcalan'ın "HADEP'le doğrudan bağlantımız var" dediği türünden spekülasyon haberlerin yayılması, yeni "saldırının" yeni bir habercisiydi. Yeni saldırı açtığı kapatma davasıyla yetinmeyen Vural Savaş'tan geldi yine...

Vural Savaş Anayasa Mahkemesi'ne başvurarak HADEP'in seçimlere katılmasının engellenmesi istedi. Dört sayfalık iddianamesinde, "PKK militanlarının seçimlerde oyların tümünün HADEP'e vermemeleri durumunda, köylerini yakacaklarını belirterek, köylülere tehdit ettikleri duyumları" alınması, öncelikli "delil"ler arasında yer alıyor!.. Diğer bir duyum, HADEP adaylarının radyo ve televizyon konuşmalarında bölücü, halkı tahrik ve suça teşvik edici konuşmalar yapacağı yönünde. Kullanılan ifadeler bile neredeyse aynı!..

Ayrıca MGK'nın yargıdaki emirleri Vural Savaş, bir "prof"un, Erdoğan Teziç'in, sözlerine de yer vermiş iddianamesinde: "Anayasa Mahkemesi yasaların iptali istemiyle açılan davalarda nasıl yürürlüğü durdurma kararı veriyorsa, parti kapatma davalarında da kapatma nedeni sayılabilecek belirtileri varsa o partiyi her türlü faaliyetten men ederek seçimlere katılmasının engellenmesi, yargılamanın ve ülkenin esenliği bakımından bir görevdir."

Yargısız infaz yapılmalı deniyor, aksi takdirde, HADEP'in seçimlere katılması ilerde giderilmesi güç zararlara neden olacaktır. Söz konusu zarar ise, Kürt ulusal mücadelesinin siyasallaşmasından başka birşey değildir.

A. Öcalan'ın yakalanması, Kürt halkına yönelik saldırıların yoğunlaşması ve HADEP'in kapatılmaya çalışılması, bunların tümü gösteriyor ki, "siyasal çözüm" politikası dibe vurmuş, trajik bir sonla sonuçlanmıştır. Bundan sonra bu politikada ısrar etmek teslimiyete götürür ancak. TC'nin yapmaya çalıştığı tam da budur zaten. Saldır, sustur, sindir ve teslim al; TC'nin politikasının özeti bu.

Kürt halkının bundan sonraki politikasının özeti ise savaşı yükseltmek olmalıdır. Çünkü Kürt halkına teslim olmak ya da savaşmak dayatılıyor. 15 yıldır en yigit evlatlarını Kawa'nın isyan ateşine tereddüt etmeden sunan bir halk asla teslim olmaz, olmayacaktır da.

Malazlar Kibrit Fabrikası'nda grev var!

Malazlar Kibrit Fabrikası'nda Ağustos'ta başlayan TİS görüşmelerinde ücret konusunda anlaşma sağlanmadığı için, 23 Şubat'ta greve çıkıldı. Ocak'ta asgari ücretin açıklanmasıyla ücretleri brüt 62 milyon olan işçiler, (62 milyon+150 milyon olmak üzere) 212 milyon brüt ücret talep ediyorlar. Buna karşılık işverenin teklifi, 1. yıl +40 milyon brüt ve 2. yıl +50 milyon brüttür.

1967 yılında kurulan fabrikada Petrol-İş sendikası örgütlü. Yalnızca hafta içi çalışanları ve haftalık çalışma saati 45 saat olan fabrikada 7:00-16:30, 16:30-0:30 olmak üzere iki vardiya var.

İşçiler, yılda dört kere, üç ayda bir tam maaş ikramiye alıyorlar. Sigortaları ve servisleri var, yemek fabrikaya ait. Veremle Savaş Derneği'nden bir doktor her gün fabrikaya geliyor ve senede bir defa işçilerin akciğer filmi çekiliyor.

Fabrikada havalandırma olmasına rağmen çalışmıyor ve ince toz nedeniyle işçilerde mide rahatsızlıkları görülüyor. Ayrıca fabrikanın kimya bölümünde rutubetli-havasız bir iş ortamı var, çöp hattı kısmı ve meydandakiler ise ağır yük taşıyorlar.

Her beş senede bir, 1-5 yıl arası çalışan işçilere 40 gün üzerinden, 5-10 yıl arası çalışan işçilere 45 gün üzerinden, 10-20 yıl arası çalışan işçilere 50 gün üzerinden kıdem parası veriliyor. Bütün işçiler, ustalar dahil aynı ücreti alıyorlar.

Fabrikanın geçmişine bakıldığında ise, en yenileri 4 yıllık, en eskileri 20 yıllık işçilerin grev deneyimleri olduğu görülüyor. '78'de 6,5 ay, '96'da 15 günlük grevlerden sonra, bu sonuncusu Malazlar'ın dördüncü grevi. '96'daki grevin henüz hiçbir kazanım elde edilmemişken bittiğini, '90'daki grevin de Körfez Krizi gerekçe gösterilerek Bakanlar Kurulu'na iptal edildiğini ifade eden işçiler, '78'deki grevin ise önemli kazanımlarla sonuçlandığını, şu an sahip oldukları sosyal hakların bu grevle kazanıldığını söylüyorlar. İşçiler ayrıca grevin temel talebinin ücret artışı olduğunu, diğer konularda bir sorun olmadığını belirtiyorlar.

Fabrikada hiç stok olmadığı için ve daha önce (sonucu olumlu olsun olmasın) grev deneyimi olan işçiler bulunduğu için grev, şimdiden birtakım avantajları içinde barındırıyor. İşçiler geçmişte yaptıkları hataların bilincine varmışlar ve "Belki '96'daki grev kazanımla bitseydi şimdi bu greve gerek kalmayacaktı, onun acısını şimdi çekiyoruz" diyorlar.

Grevin yalnızca ekonomik çerçevede olması tek başına hiçbirşey ifade etmiyor. Zira grevin ilk gününde, Tuzla işçisi sınıf kardeşlerini ziyarete gelmiş ve işçilerin kendi kelimeleriyle "büyük güç" vermiştir. Grev, taleplerinden bağımsız olarak kendi iç seyrinden işçiler için oldukça öğretici olacaktır.

Herşeyden önce halen direnişte olan Tuzla Organize Sanayi ve Swisscard fabrikasına yakın bir bölgede bulunan Malazlar fabrikası işçileri, sınıf dayanışmasını öğrenecek ve bundan sonra direniş ya da grev yaşanan fabrikalarda sınıf kardeşlerinin yanında olma reflekslerini geliştirebileceklerdir. Ayrıca Tuzla ve Swisscard işçileriyle birlikte hareket etme yetisi kazanılabilirse, bu güçlerin birleşmesine ve böylelikle sonuca çok daha kısa sürede ulaşılabilmesine neden olacaktır.

Malazlar Kibrit Fabrikası'nın önünde iki pankart var: "Bu işyerinde grev var".

Çok uzak değil, "Bu işyerinde grev var" pankartlarının yanına, "Bu işyerinde de grev var" pankartları eklenecek ve tarih çoktandır beklediği baharı müjdeleyecektir.

Varoluş ve yaşayışının mihenk taşı işçi sınıfının sömürsü olan kapitalizm, sonunu da, sınırsız sömürsüz yeni bir dünya özlemiyle ayağa kalkan işçi sınıfının ellerinde bulacaktır.

Eller şaltare!

Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleye!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Kızıl Bayrak/Kartal

Grevdeki Malazlar Kibrit San. A.Ş. temsilcileriyle yapılan röportaj:

Kızıl Bayrak: Bize biraz işyerinizi tanıtır mısınız? Çalışan işçi sayısı kaç, örgütlü işçi sayısı kaç vb.?

Temsilci: İşyerimiz Malazlar Kibrit San. A.Ş. yalnızca kibrit üretiyor.

Diğer temsilci: Kapasite olarak şu anda aylık 22 bin koli üretiyor. Koliler 20'lik. İşyerinde toplam 127 işçi arkadaş çalışıyor. Hepsisi de sendikaya üyedir.

Kızıl Bayrak: İşyerinde çalışma koşulları ne durumda? Sosyal ve ekonomik haklar nelerdir?

Temsilci: Kimyasal maddeler olduğundan dolayı arkadaşlar genelde sağlık yönünden rahatsız oluyorlar. Kısaca çalışma koşulları oldukça kötü.

Diğer temsilci: Kimyasal maddeler genelde cilt rahatsızlığı yapıyor. Özellikle işçi arkadaşların ellerinde daha etkili oluyor. Ayrıca fabrika nemli, nem oranı bir hayli yüksek. Havalandırması yetersiz durumda.

Kızıl Bayrak: Peki böyle sağlıksız koşullarda çalışan arkadaşlar doktor kontrolünden geçmiyorlar mı? Ya da böyle işyerlerinde işyeri doktoru olması gerekiyor mu?

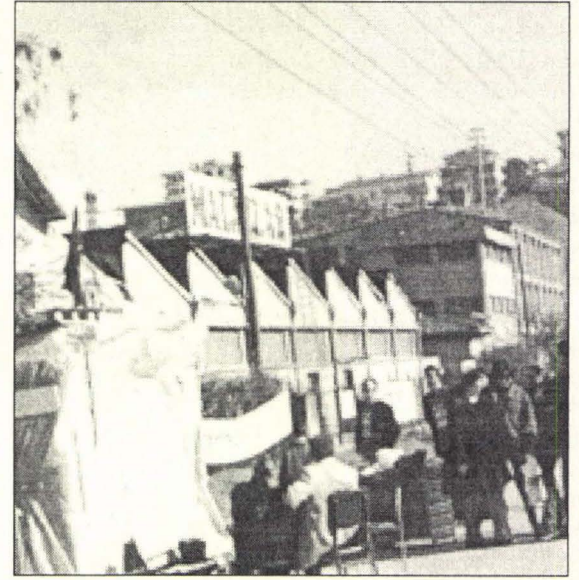
Temsilci: İşyerimizde doktor var varolmasına ama doktorun yapabildiği 2 gün istirahat vermek. Ancak buna yetkisi var. Zaten ister istemez de işverenin yanında yer alıyor. Yani patronun güdümünde bir doktor.

Diğer temsilci: Ben burada sosyal ve ekonomik haklara değinmek istiyorum. Ekonomik haklardan fazla birşey yok. Ama yine de örnek verebileceğim birşey var. Doktorun verdiği istirahatlar ücretlerden kesilmiyor. Mesailer arkadaşların isteği üzerine oluyor. Toplu sözleşmeye girdiğimiz tarihte ücretlerimiz brüt 61 milyondur. Zaten bunlar da ekonomik haklardan sayılmaz. Sosyal haklar anlamında ayakkabı, iş elbisesi, havlu, sabun vb. şeyler veriliyor. Bir de yakacak parası. Bu yakacak parası da 3 ton Kemerburgaz kömürünün fiyatı üzerinden hesaplanıyor. Yani bunlar da güdük ve yetersiz. Durum bundan ibaret.

Kızıl Bayrak: Şu anda bölgede Tuzla deri işçilerinin, Swisscard işçilerinin ve sizin direniş ya da grevleriniz var. Bu direniş ya da grevlerin, "ortak komite, ortak direniş" eksenli biraraya gelmesi, bu çizgide bir mücadele hattı belirtmesi hem grev ve direnişlerin daha güçlü olması, hem de bölgede yaratacağı olumlu hava bakımından daha etkili sonuçlar çıkaracağı açık. Bu konuda sizin görüşleriniz nelerdir? "Ortak komite-ortak direniş" etkili olabilir mi?

Temsilci: Tabanda şu anda "ortak komite-ortak direniş" eksenli bir çalışma yok. Bu diğer bir şekliyle var. Yani sendikalar üzerinden yürüyor. Ama bu, ortak direniş biçimiyle olmasa da bizim diğer direnişlerle görüşmelerimiz sürüyor. Buna sınıf dayanışması biçimiyle diyebiliriz. Çünkü görüşmeler şu anda böyle.

Diğer temsilci: Ortak komite-ortak direnişin biraz daha planlı olması gerekir diye düşünüyorum. Bizler hangi işyerinde çalışıyor olursak olalım aynı taleplerle mücadele içerisindeyiz. Kazanımımız da kaybımız da ortak olacaktır inancındayım. Bu yine de sendikalar

üzerinden olabilir. Şu anda bizimki (grev) yasal zeminde olduğu için diğerlerinden ayrı bir konumu var.

Kızıl Bayrak: Ama işçi sınıfının önündeki engellerden birisinin de yasalar olarak düşünüürsek, burada doğru olan mücadelemizin meşruluğuna inanmak tutumunu değil midir?

Diğer temsilci: Orası kuşkusuz öyle ama bazı şeyler, işte yasalar gibi şeyler önümüzü bazen kesiyor. Sendikalar üzerinden yürüyen şeyin de nasil bir sonuç ve etki yapacağını bilemiyorum.

Kızıl Bayrak: Grev kararına nasıl bir süreçten sonra gelindi? Sürec hakkında ve sürecin şu anki aşaması hakkında bilgi verir misiniz?

Temsilci: Sözleşme görüşmesiyle bizim talebimiz daha fazla ekonomik haklardaydı. Çünkü maaşlar bir hayli düşüktü. Biz 1. yıla seyyanen brüt 150 milyon istedik. İşveren ise ücretimiz olan 61.500.000 üzerine ilaveten 40 milyon teklif vermiştir. Ayrıca işveren 2. yıla ise 50 milyon vermiştir.

Diğer temsilci: Oysa biz 2. yıla henüz teklif vermedik. Çünkü 2. yıla bizim enflasyon oranında bir artış düşüncemiz var. Son durum ise görüşmeler tıkanmış durumda. Şu ana kadar sendikayla (Petrol-İş) işveren arasında bir sürü görüşme oldu. Bu görüşmeler prosedür gereği yapıldı. Hiçbir ilerleme kaydedilmedi. İlerki süreçte görüşmelerden ne çıkar bunu bilemiyoruz.

Kızıl Bayrak: Sizin 97'de de bir greviniz olmuştu. 15 günlük bu grev hakkında ne düşünüyorsunuz? Nasıl sonuçlandı sizin açınızdan?

Diğer temsilci: Evet 97'de de bir grevimiz olmuştu. O da sözleşme görüşmelerinin tıkanmasından ötürüydü. Çok kötü bir dönemdi. Sonuçta taleplerimizin büyük bir çoğunluğunu kazanmadan dönmüştük. Ama şimdi mutlaka kazanacağız.

Kızıl Bayrak: Son olarak bir mesajınız var mı?

Temsilci: Son olarak diyeceğimiz şey şudur: Tüm sınıftan, emekten yana olan kurum, kuruluş, dernek, gazete gibi yerlerden destek bekliyoruz. Bu bize daha fazla güç, daha fazla moral verecektir. Her türlü dayanışma ve katkıları bekliyoruz. Bizim kazancımız sınıfın kazancı olacaktır.

Tuzla'da direniş sürüyor

Tuzla Organize Deri Sanayii'nde çeşitli tarihlere başlayan direnişler, beş işyeri hariç (Bu beş işyeri anlaşmış durumda) hala sürmekte. Deri işverenlerinin krizi bahane ederek giriştikleri tensikatlar ve çeşitli oyunlarla sendikayı tasfiye etme çabaları yine Tuzla işçilerinin çelik iradesine çarpmış durumda. Şu anda 500'e yakın işçi direnişte. Direnişteki işçilerin çoğunluğu ise artık işverenlerle görüşmenin bir anlamı olmadığı düşüncesindedir. Nedeni, patronların sürekli aynı oyunları dayatmaları: Ya ücretlerden budama olacak, ya sendikadan istifa ya da tüm hakları verilmek suretiyle çıkışlarını imzalayacaklar... İşçiler ise bu dayatmaların hiçbirini kabul etmiyorlar. İşçilerin söylediği şey, "ya hep ya hiç" başka kurtuluş yok bizim için. Yine de şunu söylemek mümkün. İşçiler işyerlerindeki anlaşmaların çok iyi olmadığı düşüncesindedir. Bu durum az da olsa bir rahatsızlık yaratmış durumda. Bunun nedeni ise Çalışma Bakanlığı'ndan gelen müfettişlerin bu anlaşmalarda etkili olmalarıdır. İşverenlerin şu anda en fazla kullandığı söz: "Bütün haklarınız bankada bekliyor, alın ve çekin gidin." Hatta bunu bazı direniş çadırlarında işverenin adamları yapmakta, ki bunlar da işçi aynı zamanda. Bu yöntem genelde direnişleri etkilememiş, hatta işçileri daha fazla kenetlenmiş durumda. Kendi deyimleriyle, ihanetçilerin, onursuzların bu davranışı, onları daha mücadeleci yapmakta, daha kararlı hale getirmektedir. Ne var ki bu yöntemin, iki işyerindeki direnişlerde kısmi başarısı da sözkonusudur. Bunlardan birincisi Çubukçuoğlu Deri. Burada 7 kişi çıkışını almış ve ayrılmış durumda. İkincisi, direnişe 23 kişiyle başlayan Atacan Deri'dir. Buradaki direnişin 73. gününde işverenin adamları ve işveren yanlıları (tamamına yakını MHP'li) çıkışlarını imzalayıp gitmişler. Bu tutumlarından dolayı haklı olarak Tuzla Deri-İş Sendikası sahip çıkmamış ve aldıkları hakları işveren sendikası kendi çıkarları doğrultusunda vermiş durumda. Şu anda çadırdaki iki işçi, bir de temsilci olmak üzere 3 kişi bulunmakta. İşverenlerin masaya oturma koşulu ise çadırların tamamının kaldırılması. İşverenler bir yandan çadırların kaldırılmasını dayatırken, diğer taraftan da jandarmaya çadırlara dokunmamalarını söylemişler. Çünkü bunun, işçileri daha fazla ateşleyen, kararlılığını artıran bir etkene dönüştüğünü çok iyi biliyorlar.

Tuzla Deri Sanayii'ndeki son durum ve gelişmeler bundan ibaret. Aşağıda bazı direnişlerin kısa bir dökümü bulunmakta. Bu tablo aşağı yukarı geneli yansıttığı için son derece önemlidir ve Tuzla Deri Sanayiinin durumunu anlatmaya yeterli olacaktır.

Mega Deri: Direniş şu anda 35 kişiyle, dörderli nöbetleşe sürmektedir. Görüşmeler şimdilik yok. İşçilerin morali ise yüksek.

Berkay Deri: Direniş 24 işçiyle devam ediyor. En son görüşmede işveren, devlet kredi verirse çalışırım, demiş. Bunun haricinde şu anda görüşme yok. Direniş 65. gününde.

Gökân Deri: Direniş 115. gününde ve 16 işçiyle sürmekte. Görüşmelerde işverenin söylediği şey, bütün haklarınız ve SSK primleriniz eksiksiz verilecek, yeter ki çıkın gidin. İşçilerin düşüncesi ise, çekip gitmenin değil, işe kazanımla geri dönmenin doğru olacağı yönündedir. İşçilerin

tümü aynı düşüncüyü savunmakta.

Çubukçuoğlu Deri: Burada toplam işçi sayısı 34, ancak 11 tanesi direnişin ilk gününden itibaren işverenden yana olup katılmamışlar. Çadıra çıkan 23 işçiden ise daha sonra yedisi çıkışını alıp gitmiş. Bunlar da işverenin adamları ve yandaşlarından oluşmakta imiş. Direniş şu anda 16 işçiyle sürmekte ve 30. gününde. Yapılan görüşmelerde ise işverenin kendi taleplerini dayatması sonucu bir tıkanma olmuş.

Cihaner Deri: Direniş tüm işçilerin katılımıyla sürüyor. Direnişte toplam 72 işçi bulunuyor. Yapılan önceki görüşmede işveren yine diğer işverenler gibi, aynı talepleri dayatmış. Daha sonra ise 1999'da üretimi bitireceğini ve işçilerin tüm haklarını vereceğini söyleyip kapıyı zincirlemiş ve gitmiş. İşçilerin kararı ise ne pahasına olursa olsun kazanarak işe geri dönmek. Direniş 84. gününde aynı kararlılıkla sürmekte.

Ayaz Deri: Direniş 17 işçiyle başlamış ve eksiksiz sürmektedir. Burada da işveren, tüm haklarınızı feshettim, çıkın gidin, gibi şeyler söylemiş. İşçiler ise, kazanarak geri dönmekte kararlıyız diyorlar. Direniş şu anda 74. gününde.

Özatalan Deri: Direniş 12 işçiyle başlamış ve 12 işçiyle sürmekte. Direnişin başlamasındaki en önemli etken, maaşların ve geçen dönemden kalan alacakların ödenmemesi.

Eksan Deri: Direniş 21 kişiyle eksiksiz olarak sürmekte. Buradaki direnişin önemli nedeni, patronun kriz bahanesiyle tensikata girişmek istemesi. Direniş asıl olarak tensikata durdurmak için başlamış. İşveren, görüşmelere sürekli tensikat ve düşük ücret dayatmasıyla geliyor. Bunun yanı sıra çeşitli oyunlarla da işçileri bölmeyi hedefliyor. Ancak bu oyunlar her seferinde işçiler tarafından boşa çıkarılmış durumda. Direniş şu anda 120. gününe ulaşmış bulunuyor. İşçiler ise artık işverenle görüşmek dahi istemiyoruz diyorlar.

Atacan Deri: Direniş 23 işçiyle başlamış ve 73. günde işverenin adamları ve işçilerin deyimleriyle "yalakaları" çıkışlarını alıp gitmişler. Şu anda direniş, iki işçi bir de temsilci olmak üzere 3 kişiyle sürmekte. Çadırdaki işçiler, direnmekte kararlıyız, biz onların onursuzluğuna ortak olmayacağız, ne olursa olsun sınıfımıza ihanet etmeyeceğiz, diyorlar. Direniş 75. gününde.

Sonuç olarak şu söylenebilir: Tuzla Deri işçileri yıllardır ödedikleri bedellerin ve bu bedeller sonucu elde ettikleri kazanımları sonuna kadar korumaya kararlılar. Mücadele tohumunun ekili olduğu bir yerdir Tuzla Deri Sanayii. Onun için bu gelenek kolay kolay unutulmayacaktır. İşçilerdeki kararlılık, mücadele azmi ise kazanacaklarının garantisidir. Tuzla'da yenilen taraf yine asalaklar ve onların kurumu devlet olacaktır.

Kızıl Bayrak-Kartal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çukurova Üniversitesi'nde Halkların kardeşliğine saldırı

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesiyle, sermaye devletinin Kürt halkına karşı tırmadığı çok yönlü saldırılara tepkiler yükselmeye devam ediyor. Yer yer kitlesel militan biçimler alan bu tepkiler de gösteriyor ki, Kürt halkının özgürlük ateşi söndürülemez. Faşist sermaye devleti şovenizm zehirini toplumun her kesimine yaymaya çalışıyor. Komünist, devrimci, yurtsever güçler, sermayenin bu saldırısına karşı Türk-Kürt-Arap bütün milliyetlerden işçi-emekçiler, gençliği kitlesel olarak mücadele alanlarına dökme perspektifiyle hareket etmelidir. Faşist sermaye devletinin kitleleri öncüsünden tecrit ederek ezmeye dönük planları ancak böyle boşa çıkarılabilir.

Adana'nın Kürt emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı mahallelerinde (Şakirpaşa, Dumlupınar, Dağlıoğlu, Güzelyalı, Kiremithane, Denizli, ...) otobüs yakma, molotoflama eylemleri yapılmıştır. Mahallelerdeki eylemler nispeten kitlesel geçmiş, ortalama 400-500 kişilik eylemler yaşanmıştır. Polis eylem öncesinde, sırasında ve sonrasında mahallelerde gözaltı terörü estirmiş, mahallelerde panzerlerle ve özel timleriyle yarattığı kuşatmaya rağmen eylemler durdurulamamıştır. 17 Şubat '99'da ise Adana şehir merkezindeki Çakmak Caddesi'nde yapılan eyleme polis saldırmış ve gözaltı terörü estirmiştir. Eylemlerde kitle yer yer polisle çatışmış, özgürlük istemindeki kararlılığını göstermiştir.

Kürt özgürlük mücadelesinin temel dinamik gücü olan gençlik, bu eylemlerde de yine en öndeydi. Mücadelenin bir cephesi de Çukurova Üniversitesi oldu. Üniversite'de 29 Şubat'ta 40 kişilik korsan eylem yapıldı. Molotof kokteyli kullanılan eyleme saldırı olmadı.

Çukurova Üniversitesi'nde Kürt halkının haklı taleplerini sahiplenmek, şovenizme karşı halklarının özgürlüğü ve kardeşliğini gençliğin gündemine sokabilmek için kitlesel bir eylem örgütlemek perspektifiyle hareket ettik.

Ekim Gençliği, TÖDEF, Özgür Genç, Devrimci Proleter Gençlik, Kaldıraç, Demokratik Öğrenci Birlikleri olarak, "Halkların kardeşliği" eylemi düzenleme kararı aldık. Yurtsever Gençlik ise eyleme katılmayacaklarını bildirdi.

Eylem öncesinde 1000 bildiri ve 150 afişle kitle çalışması yapıldı. Eylemden bir hafta ve bir gün önce, "Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla", "Parti saplarında birleşelim, savaşalım", "Yeni Ekimler için, parti saflarına" içerikli pul ve kuşlarımızı yaygın bir şekilde yaptık. Bu anda devletin de boş durmadığı eylem günü anlaşıldı. Görünen kadarıyla 3 panzer, 1 akrep, 2 otobüs çevik kuvvetle, 100 kadar sivil polis ve yardım-yardakçıları sivil faşistlerle yapılmış bir yığınak vardı. Alkışlarla Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanan kitle; "Yaşasın hakların kardeşliği", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontrgerilla", "Faşisme karşı omuz omuza" sloganlarını atmaya başladı. Eğitim Fakültesine gelinip basın açıklaması okunduğu sırada, basın açıklamasında geçen "Abdullah Öcalan terörist değildir gerçek terörist sermaye devletidir." sözlerini bahane eden Emniyet Genel Müdür Yardımcısı açıklama okuyan arkadaşla, "suç işliyorsun, bu kadar insana Apo terörist değil diyemezsin, buradaki öğrenciler buna izin vermez, bunun hesabını sorarlar" diyerek resmi ve sivil köpeklerine saldırı emrini vermiş oldu. Saldırı sonrası ona yakın öğrenci gözaltına alındı. Eylem sonrası polis fakülte önünde oturan insanlara devrimcileri tecrit etme amaçlı bir konuşma yaptı. Öğrencilerin, emekçilerin, işçilerin, Kürt halkının en meşru talepleri için gerçekleştirdiği eylemlerden kanlı yüzünü yakından gördüğümüz sermayenin yeminli uşağı çok inandırıcıydı!

Gençlik devletin şovenizm ve tecrit politikasını boşa çıkarmalı, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yanında yer almalıdır. Sıcak mücadele önünde duran görev budur. Bir kez daha haykırıyoruz, çürümüş sermaye düzenini bütün pislikleriyle tarihe gömeceğiz.

Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı mücadeleye!

Emperyalist tekellerin çıkarları söz konusu olduğunda sermayenin kırk yıllık Hızır Paşa'sı Demirel, "ulusal onur ve gurur" demagojilerini boş çıkarırcasına, Çankaya Köşkü'nün arazilerini emperyalist tekellere verebileceğini dahi ifade edebildi. Sermaye devletinin bugün "vatan-millet-sakarya" söylemleriyle şovenist histeriyi daha da yükseltmesinin nedeni ise, işçi ve emekçilerde bilinç bulanıklığı yaratmak, onları bölüp parçalamak, böylece emek güçlerinin bileşik eylemliliğinin önüne geçmektir.

Beşyüz bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri başladı. "İşçi dostu" Ecevit başkanlığındaki hükümet, ücret artış oranı da dahil hiçbir noktada anlaşmaya yanaşmıyor. Her kamu işçisinin bir milyar lira kaybına yol açan eşel-mobil sisteminin devamını dayatıyor. Yeni Maliye Bakanı, "İMF'ye söz verdiğimiz oranı zorlayan bir TİS imzalamayız" diyerek, işçi düşmanı ve sermayenin hizmetkârı tutumunu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Öte yandan Kamu İşverenleri Sendikası genel sekreteri ise, kamu işçilerini "mutlu azınlık" ilan ederek, enflasyon ve bütçe açıklarının nedeni olarak göstermeyi unutmuyor. Burjuva medyası da benzer haberlere yer vererek tabloyu tamamlıyor.

Ecevit hükümeti sermayenin hizmetkârı, emeğin düşmanıdır

Sermayenin ihtiyaçlarını en iyi şekilde karşılamak için kurulan hükümetler emperyalizm ve Türkiye burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar. Tümü de baskı ve zorbalıkla IMF programlarını harfiyen uyguluyorlar. Patronlar örgütü TUSİAD, mafya ve sendika ağalarının alkışları arasında göreve gelen Ecevit Hükümeti'nin ilk işi, iç ve dış borç ödemeleri için emperyalizmin soygun mekanizması IMF'nin kapisını çalmak oldu. Zira, tekstil patronlarına ve borsaya çekilen kıyakların, sermayedarlara verilen teşviklerin faturasının, iç ve dış borç faizlerinin ödenmesi için para gerekiyor. Bunu temin edebilmek için de IMF'nin tüm dayatmalarına boyun eğmek. IMF geldi, faturanın işçi ve emekçilere ödettilmesinin sınırlarını çizdi ve gitti. IMF ne istiyor? Bankalar kanununun çıkartılmasını, ücretlerin dondurulmasını, sosyal vahşet programının uygulanmasını, özelleştirmelerin hızlandırılmasını istiyor. Tüm bunlar için de sermayenin tam hizmetinde, IMF direktiflerini kararlıca uygulayacak bir hükümet gerekiyor. Bu yüzden ki, Ecevit Hükümeti işçi ve emekçilere dönük bir saldırı hükümetidir.

Ecevit'in ESK'yı toplayarak, işçi ve emekçileri açlığa, sefalet, işsizliğe mahkum edecek IMF paketi doğrultusunda "uzlaşma" sağlaması boşuna değildir. Bu uzlaşma kamu işçilerine sefalet sözleşmesinin dayatılmasını, Sosyal Sigortalar Kurumu'nun tasfiyesini, mezarda emekliliği, esnek çalışmayı, eşel-mobili, özelleştirmeyi hızlandırmayı öngören bir uzlaşmadır. Bu uzlaşma yalnızca emperyalizm ve

işbirlikçisi bir avuç burjuvaya mutluluk getirecek, işçi ve emekçilerin yaşamında ise yeni yıkımlara yol açacaktır.

İşçi ve emekçilerin hakları söz konusu olduğunda "vatan-millet" söylemini dillerinden düşürmeyen burjuva siyasetçiler, IMF'nin yıkım programlarını baskı ve terörle acımasızca uyguladılar. Emperyalist tekellerin çıkarları söz konusu olduğunda sermayenin kırk yıllık Hızır Paşa'sı Demirel, "ulusal onur ve gurur" demagojilerini boş çıkarırcasına, Çankaya Köşkü'nün arazilerini emperyalist tekellere verebileceğini dahi ifade edebildi. Sermaye devletinin bugün "vatan-millet-sakarya" söylemleriyle şovenist histeriyi daha da yükseltmesinin nedeni ise, işçi ve emekçilerde bilinç bulanıklığı yaratmak, onları bölüp parçalamak, böylece emek güçlerinin bileşik eylemliliğinin önüne geçmektir.

Kamu işçisi ihanetçi sendika ağalarına asla güvenmemelidir

İşçi sınıfına ihanet karşılığında trilyonları bulan servetler edinen sendika bürokratları, bugün tümüyle sermaye sınıfının bir parçası haline gelmişlerdir. Sınıfın düşmanı, sermaye sınıfının hizmetkârı bu hainler kısa bir süre önce tekstilde ve metalde yeni ihanet sözleşmelerine imza attılar. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'e bağlı Türk Metal, Birleşik Metal ve Öz Çelik-İş sendika yönetimleri, metal patronlarına karşı birlikte hareket edeceklerini ifade etmelerine rağmen, sefalet sözleşmelerine ardı ardına imza attılar. Tekstil işçileri de benzer bir ihanete uğradılar. Metal işçisi ve tekstil işçisi yaşayarak gördü ki, sendika bürokratları ilan ettiklerinin aksine, sermayenin bekası için işçi sınıfına karşı birleşik hareket ettiler. Daha iki yıl önce, kamu işçilerinin ekonomik ve demokratik hakları doğrultusunda sermaye devletine karşı birlikte hareket edeceğimiz diyen hainler, kamu işçisini arkadan hançerleyip, her kamu işçisinin bir milyar lira kaybına neden olan eşel-mobil sistemini de kapsayan satış sözleşmesini imzaladılar.

Kamu işçileri kendi taban örgütlülüklerini yaratarak eylemli bir karşı koyuş sergilemedikleri sürece Türk-İş'in ağaları ihanetten geri durmayacaklardır. Patron örgütleriyle birleşip ESK'yı kuran bu bürokratlardan, sınıfa karşı sınıf tutumuyla sermayeye karşı dikilmesini beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğerdir.

Sendika ağalarının sözleşmeni satmasına izin verme!

Sözleşmene sahip çık!

Sendika ağaları daha şimdiden sözleşmelere dönük tavizler vermeye başlamışlardır. Eşel-mobil sisteminin kaldırılmasını ağız ucuyla ifade eden bu hainler, geline aşamada bundan dahi söz etmez olmuşlardır. Esnek çalışma dayatmaları karşısında da sessizliklerini koruyorlar. DSP'den milletvekili adayı olmak için

İşçi ve emekçilerin

birbirleriyle yarışan bu işçi düşmanlarının işçilerin hakları diye bir sorunu elbette ki olamaz. Kamu işçileri sermayenin saldırılarına karşı sözleşmesine sahip çıkarak, sendika bürokratlarının ihanetinin önüne geçmek zorundadırlar

Kamu işçileri;

- * 575 trilyonun gaspına neden olan eşel-mobil sisteminin kaldırılması, kayıplarının telafi edilmesi için;
 - * Çalışma sürelerinin esnetilmesini ve pozisyon dışı çalışmayı içeren esnek çalışmayı engellemek için;
 - * Zorunlu tasarrufların faizleriyle beraber ödenmesi ve bundan sonra kaldırılması için;
 - * Onbinlerce işçiyi işinden-ekmeğinden eden, mafyanın gözetiminde yapılan ve KİT'lerin emperyalistlere ve bir avuç parababasına peşkeş çekilmesi anlamına gelen özelleştirmeleri engellemek için;
 - * SSK'nın tasfiyesini, mezarda emekliliği, sağlığın paralı hale getirilmesini kapsayan sosyal vahşet programını paramparça etmek için;
 - * Tüm çalışanlara sendika ve toplu sözleşme hakkı için;
 - * Sendikalara en geniş siyaset hakkının tanınması için;
 - * Söz, basın, toplantı, yürüyüş ve gösteri haklarının önündeki tüm engellerin kaldırılması için;
 - * Emegin bayramı olan, birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs'ın tatil günü ilan edilmesi için; taban örgütlenmeleri olan toplu sözleşme komiteleri, işçeri komitelerini kurarak ve sendikalarına sahip çıkarak birleşik eylem hattını örgütlemelidir.
- Daha şimdiden kamu işçisi sözleşmesine sahip çıkmaya başlamıştır. Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır ve Trabzon illerindeki birçok sendika şubesinin birlikte hareket ederek, Türk-İş Genel Merkezi'ne "sözleşmeyi satma" uyarısında bulunması önemlidir. Ancak yeterli değildir. 1989 Bahar Eylemlerinde, 3 Ocak Zonguldak Direnişi'nde, 1995'te hükümet yıkan grevlerinde tarih yazan kamu işçisi dün olduğu gibi bugün de saldırıları püskürtmek dinamiklere sahiptir. Gün kamu işçisinin sözleşmesini sahip çıkarak sermayeyi püskürtmek için alanlara çıkmak günüdür.

Kirli savaş ve işçi-emekçi kadın üzerindeki etkileri

Kapitalist sistemde kadının konumu ile, gerici ve haksız savaşlarda kadının yaşamında yıkıma ve alt-üst oluşa neden olan olgular arasında doğrudan bir ilişki vardır. Herşeyden önce insanlığı yokoluşa sürükleyen, yüzyılların maddi ve manevi kazanımlarını bir çırpıda yok eden, tüm sonuçlarıyla işçi ve emekçilere acı ve gözyaşından başka birşey getirmeyen haksız ve kirli savaşlar ile kadının sırtındaki çifte kölelik zincirlerini, dolayısıyla bu tür savaşlarda daha fazla acı çekmesini, etkilenmesini yaratan nedenler aynıdır. Bu sermayenin sınıfsal egemenliğidir.

Tüm emperyalist talan ve soygun savaşlarında ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak en büyük bedeli ödeyen işçiler, emekçiler ve onların organik bir parçası olarak işçi ve emekçi kadınlardır. Sınıfsal farklılaşmanın olduğu bir yerde savaşın yaşamlarında yarattığı tahrip edici sonuçları da tüm kadınlar eşit olarak yaşamıyorlar. Örneğin, hangi savaşta burjuva kadınlar işçi ve emekçi kadınların yaşadığı vahşeti ve gözyaşını tatmıştır? Bir kadın olarak Tansu Çiller'in yıllardır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaştaki konumu nedir? Ya da Meral Akşener'in bu savaşta kaybettiği oğlu, yakını var mıdır? Olamaz. Çünkü bunlar herşeyden önce emek-sermaye kutuplaşmasıyla bölünmüş kapitalizmde sömürücüleri, sömürgecileri, dolayısıyla kirli savaşı temsil eden kadınlardır. Her kadın mensubu olduğu sınıfa göre toplumsal yaşam içinde yer tutmaktadır. Yani savaşlarda kadının yaşadıklarıyla birlikte üstlendiği misyon da kapitalist sistemdeki sınıfsal konumunun bir sonucudur.

Savaş kapitalizmin vebasıdır. İnsanlık sınıflı toplumların oluşmasından günümüze ve özellikle son yüzyıldır emperyalistlerin dünya pazarı üzerindeki hegemonya savaşlarıyla boğuşuyor. İşçi ve emekçiler bu savaşların dolaysız yüklerini omuzlamak zorunda bırakılıyor. Birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşı ve daha güncel örnekler olarak Körfez'de, Çeçenistan'da, Balkanlarda yaşanan savaş ve çatışmalara bakıldığında görülecektir ki; işçiler, emekçiler, özellikle kadınlar ve çocuklar sadece savaşın ağır faturasını ödemekle kalmamış, katledilme, tecavüz, işkence, sosyal yıkım, göç ve daha birçok boyutuyla doğrudan savaşın hedef kitlesi haline gelmişlerdir.

Kapitalist-emperyalist sistemde savaşların kuralını, emperyalist ve gerici burjuva devletlerin dünya pazarı üzerinde daha fazla pay sahibi olma ilkesi belirler. Bu ilkeye ulaşmak için her yol, her kural, her savaş yöntemi mübahtır, amaca uygundur. Bunun içindir ki, halkları birbirine kırdırtan bu gerici savaşlar sadece askeri güçler ve özel donanmış ordular arasında yürütülüyor. Aynı zamanda bu savaşlardan hiçbir çıkarı olmayan sivil halk da katlediliyor. Kadınlar ise, hem bu sistemdeki sınıfsal konumu, hem tarihsel olarak çifte ezilmişliği ve hem de toplumun en savunmasız kesimi olarak, doğal olarak savaşlarda en ağır sonucu yaşayanlardır.

Kadın yalnızca savaşın fiili hedefi haline gelerek onun tahrip edici sonuçlarını yaşamıyor. Kapitalizmin kadına bakışı ve ona biçtiği rol, emperyalist ve gerici devletlerin pazar savaşlarına olduğu gibi, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı yürütülen kirli savaşlara da yansıyor. Kadın bu sistemde bir meta olduğu için, burjuvazi yürüttüğü kirli savaşlarda da bu metayı, yani kadının bedenini kendi amaçları doğrultusunda kullanıyor. Kadının cinselliği, savaşın kirli bir piyonu haline getirilen askerleri kültürel ve insani tüm

Savaşta karşı kamptaki halkın kadınlarına, genç kızlarına tecavüz ise aynı gerici sınıfsal amacın diğer yüzüdür. Kadınlara askerler tarafından tecavüz edilmesi hemen tüm emperyalist, gerici savaşlarda kullanılan bir kirli savaş yöntemidir.

boyutlarıyla yozlaştırarak, denilebilir ki tam anlamıyla hayvanlaştırarak savaşa sürmede bir araç olarak kullanılıyor. Örneğin ABD'de kadınların askerlere açıktan pazarlanması ve Kürdistan'da katliamdan dönen askerlere yönelik dansözler eşliğinde düzenlenen moral gecelerinin anlamı budur.

Savaşta karşı kamptaki halkın kadınlarına, genç kızlarına tecavüz ise aynı gerici sınıfsal amacın diğer yüzüdür. Kadınlara askerler tarafından tecavüz edilmesi hemen tüm emperyalist, gerici savaşlarda kullanılan bir kirli savaş yöntemidir. Kosova'da, Küba'da tecavüz örneklerinin binlercesi yaşanmıştır. Kürdistan'da bunlar artık savaşın sıradan ve doğal sonuçları olarak görülebilecek noktaya gelmişti. Öyle ki TC askerinin bir Kürt kadınına tecavüz etmesine bu ülkenin cumhurbaşkanı, "ne var bunda, gençlerimizin hepsi 20 yaşındaki delikanlılardır" diyebilme utanmazlığını gösterebilmiş Kirli savaşların bir sonucu olarak aşağılık bir tarzda kullanılan bu yöntem, gösterilmeye çalışıldığı gibi ne tekindir, ne de söz konusu askerin cinsel açlığından ya da saplantılarından kaynaklıdır. Bu iğrenç yöntem savaşlarda sistemli tarzda kullanılmaktadır. Amaç savaşta karşı tarafın tüm manevi değerlerinin yıkıma uğratılmasıdır. Söz konusu olan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı yürütülen bir kirli savaş olunca, bu yöntemler daha pervasız, barbarca ve devrimci değerlerin içinin boşaltılması amacıyla kullanılıyor. Kürdistan'da kadına tecavüzün kocasının veya çocuklarının gözleri önünde yapılması, ya da işkencede çözmek ve devrimci kimliğinden soyutlamak için kadına karşı cinsel tacizin ve tecavüzün bir araç olarak kullanılmasının anlamı burada yatıyor. Kürt kadınının feodal gelenekleri ve namus kavramına bakışı düşünüldüğünde, bu kirli savaş yönteminin yoksul Kürt kadınında yarattığı tahribat daha rahat anlaşılabilir.

Savaş dönemlerinde silah sanayii dahil, üretim tüm sektörlerinde kadınlar ucuz işgücü olarak çalıştırılmakta, yaşam koşulları böylece daha da ağırlaşmaktadır. Körfez savaşı ve sonrasında ABD emperyalizminin dayattığı ambargo, süregelen saldırılar özellikle kadınlar ve çocuklar üzerinde çok büyük etkiler yaratmıştır. Başta çocuklar ve kadınlar olmak üzere birçok kişi yürüten ambargo sonucu yetersiz beslenmeyle birlikte en sıradan ilaç ihtiyacını karşılayamamaktan kaynaklı ölmüş ya da sakat kalmıştır.

Sömürgeci devletin yıllardır Kürt halkına dayattığı imha ve inkar politikalarının bir sonucu olan katletme, kaybetme, zorla göçe zorlama, köy yakma vb. saldırılar Kürt emekçi kadının yaşamında büyük bir yıkım yaratmıştır. Emekçi Kürt kadının evi eşi, oğlu veya kızı gerilla olduğu için basılıyor, işkenceye ve tecavüze uğruyor. Çoğu kez de bir yakınını şehit veya

tutsak vererek bu acıları yaşıyor. Sosyal olarak yaşamı parçalanıyor, yaşadığı mekanı, ülkesini parasız-pulsuz terke zorlanıyor.

Peki Türk işçi ve emekçi kadınları bu kirli savaşın bedelini nasıl ve hangi biçimlerde ödüyorlar? Sermaye iktidarı savaşı sadece silahla, tankla, topla yürütüyor. Medyasını, okulunu ve ideolojik tüm araçların kullanarak, şovenizmi körükleyerek Türk işçi ve emekçi kadını yürüttüğü kirli savaşa yedeklemeye çalışıyor. Bu savaşın ekonomik faturası bir bileşeni olduğu sınıfa, yani kendisine çıkarılıyor. Dahası çocuğunu bu savaşta kurban olarak veriyor. Üstüne üstlük bir de şovenizmle sersemletilerek, bir ulusun en meşru hakları için ağır bedeller vererek büyüttüğü mücadelesine karşı saldırganlığa sürükleniyor. Çocuklarının sermaye düzeni tarafından katledilmesine karşı demokratik bir tepki ortaya koyan ve bu yüzden her hafta polis copuna, işkenceye direnen Cumartesi Anneleri'ne karşı, onların meşru mücadelesini bölmek için Cuma Anneleri öne sürülüyor. Ya da Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesinden sonra "bize verin, dilim dilim keselim" diyecek kadar beyinleri zehirleniyor.

Sermaye devleti "şehit anaları" üzerinde şovenist histeri kampanyaları örgütüyor, onları Kürt halkına karşı kin ve nefretle doldurarak kirli savaştaki gerçek rolünü gizlemeye çalışıyor. İşçi ve emekçilerin, kirli savaşta oğlunu yitirmiş anaların bu savaşta ne çıkarı olabilir. Çıkarı olanlar yalnızca kirli savaşın rantını yiyen, daha fazla sömürü ve yağma için bu düzeni kanla, vahşetle, katliamla ayakta tutmaya çalışan sermaye sınıfı ve onun kanlı ekmeğiyle beslenenlerdir. Dolayısıyla tüm bunlar aynı zamanda savaşın emekçi Türk kadınına da faturasıdır. İşçi ve emekçi Türk kadını savaşın maliyetini cebinden ödemekle kalmıyor, şovenizmle zehirlenme yoluyla insani değerlerinden de soyutlanmaya çalışılıyor.

Emperyalist-kapitalist devletlerin talan ve soygun savaşları kadınların kölelik zincirlerine yenilerini eklerken, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve psikolojik tüm alanlarda emekçi kadının yaşamını altüst ederken, buna karşı ileriye, yeşerene, dirilişi temsil edene sınıfsal ve devrimci ulusal kurtuluş savaşları kadınlarına gerçek özgürleşme yolunu açıyor.

İşçi, emekçi ve yoksul Türk ve Kürt kadınları kirli savaşın bir aracı ve hedefi haline getirilmelerine izin vermemeli, üzerindeki çifte kölelik zincirleriyle birlikte savaşı yaratan bu sisteme karşı mücadele etmelidirler. Kadının özgürleşmesinin yolu buradan geçmektedir. Yoksul Kürt kadını ulusal özgürlük mücadelesinde yer alarak on yıllardır yaşadığı feodal ilişkilerden kurtulma doğrultusunda muazzam bir dönüşüm ve ilerleme yaşamış, mücadele içinde kimliğini bulmuş ve özgürleşmiştir. Bedenini düşmana karşı bomba yapan Zilan, Kürt kadınının özgürleşmesinin en anlamlı örneğini sunuyor.

Kadının bugün toplumsal yaşamda cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye maruz kalmasının, savaşlarda acıyı, yıkımı ve gözyaşını yaşamasının nedeni özel mülkiyet düzeni, yani kapitalist sistemdir. Kadının kurtuluşu, toplumun özgür bir üyesi haline gelmesi, en geniş kadın yığınlarının devrimci sınıf kardeşleriyle birlikte proleter devrim mücadelesine katılması ve bu savaşı zaferle ulaştırması ile mümkündür.

Kirli savaşa karşı mücadele için 8 Mart'ta alanlara!

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!**

Onlar emekçi kadının mücadelesinde yaşıyorlar!

Sermaye diktatörlüğü kadına gerilik ve çifte sömürüyü layık görmüş, ona sefalet, esaret ve acıdan başka birşey vermemiştir. Bundan dolayıdır ki kadınlar toplumsal mücadelede kavgaya en önde katılan bir kesimi oluşturmaktadır. Sermayenin faşist devletine karşı kavgaya bayrağı Türkiye ve Kürdistan'da yükselmeye başladığında, kadınlarımız da hemen yerlerini aldılar. "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz" bilinciyle kuşandılar. Bunun içindir ki, artık kadınlarımız dağdaki gerilla, zindandaki tutsak, özgürlük şehitlerinin anası, fabrikadaki direnişte militan bir işçidir. Kavgaya dostlarıyla, yoldaşlarıyla omuz omuza bu zebaniler düzenine karşı savaşıyorlar artık.

Cellatların döktükleri kan kendilerini boğacak!

Bulunduğu birimlerde hiçbir zaman gözünü kırpmadan atıldı kavgaya. Emekçi kadınlarımızın öncülerindendi Ayşenur Şimşek. Devrimci mücadeleye girerken "tüm yüreğimle savaşçı olmak istiyorum" diyerek tereddütsüz kavgada yerini aldı. Düzenle bütün bağlarını koparıp atmakta hiç çekinmedi. Sahip olduğu cezaneyle kapatıp işçi-emekçiler arasında konumlandı. Kapitalizmin o iğrenç kişisel kurtuluşunu reddedip, üretimin yönettiği bir toplumsal kurtuluş için mücadeleyi seçmişti. 1992'de Ankara'daki kamu emekçilerinin örgütlenmesinde onun da emeği vardır. Sağlık-Sen'in ilk kurucularındandır.

Kontr-gerilla tarafından son görev bölgesindeyken, 24 Ocak '95 günü kaçınılmış, 29 Ocak '95 günü kafasına, göğsüne ve çenesine yakın mesafeden sıkılan üç kurşunla katledilmişti. 12 Nisan '95'e kadar yapılan tüm aramalar sonuç vermedi. 12 Nisan'da ise bizzat devlet güçleri gömülü olduğu yeri bildiriyorlardı.

Ayşenur'u katletmekle düşüncelerini de katledebileceğini sanan sermayenin faşist devleti bir kez daha acizliğini gördü. Düşman, devrimci iradenin karşısında diz çökmek zorunda kalıyordu. Ayşenur, görev ve sorumluluklarını devrimci olmanın verdiği içtenlikle yerine getirmiştir. Türkiye'de kadınların örgütlenmelerinin omuz omuza erkek yoldaşlarının yanında savaşarak örülebileceğini kanıtlamıştır. Bugün de emekçi kadınlar onun izinde kararlı adımlarla ilerlemektedirler.

Kavgada binlerce Zilan var artık!

Tarih 30 Haziran '96... Dersim merkezde sömürgeci cumhuriyeti sarsıntıya uğratan bir bomba patladı. Hem de canlı bir bomba. Bayrak töreni yapan askerlerin arasına girerek bedenindeki bombanın pimini çekti Zilan (Zeynep Kınacı). Zilan "bir halkın özgürlük çığlıklarına kulak verin. Bu seste kardeşlik

var, insanlık erdemleri var, dostluk var." vurgusuyla özgürlüğe yürüdü. Yüzyıllardır kanı akıtılan, yok edilen, özgürlüğe susamış bir halkın isyanıydı Zilan.

Malatya Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık mezunu olan Zilan Malatya Devlet Hastanesi'nde röntgen teknisyeni olarak çalışıyordu. 1995'te Dersim ARGK saflarına katıldı. O artık Kürt ulusal özgürlük mücadelesinde bir gerilladır.

Zilan bedenindeki bombaların pimini çekerken yaşamın kanıtı olmuştur artık. Dağlarda söylenen bir eylem türküsüdür o. Ölümsüzleşmeden önce bıraktığı son mektubu bir halkın özgürlük sevdasının belgesi olarak tarihe yazılmıştır. "Kan, gözyaşı ve zulüm halkımızın kaderi olmamalı artık. Bu sevgidir bizi savaşa zorlayan. Ölmek ve öldürmek istemiyoruz. Özgürlüğümüzü de kazanmanın başka yolu yoktur." derken, barışın ancak bu düzenin yıkılmasıyla geleceğini anlatıyordu. Kürt ulusal özgürlük mücadelesi Zilanlar'ı yaratarak Kürt kadının ölümüne yaşamının sevdasını bu kanlı coğrafyada çığlık olup haykırmıştır. "Yaşam iddiam çok büyük. Anamlı bir yaşamın sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum" diyen Zilan, kıvılcımlarını etrafına saçan ateş oldu. Yakılan bu ateşin kıvılcımların ardından gidenlerin en büyük klavuzu haline geldi.

Sen teslim ol bize ölüm!

Sermayenin faşist devleti 26 Temmuz '97'de bir kez daha sarsıldı. Düzeni sarsan zindan direnişinde ilk kadın ölüm orucu şehidi Ayçe İdil Erkmendi. Ayçe İdil 11 siper yoldaşıyla filizlenmek üzere düştü toprağa. Her devrimci sanatçının insanlığın toplumsal kurtuluşu için nasıl savaşması gerektiğini gösterdi.

O, devrimci sanatı, ezilenler arasında devrimci olarak yaşamayı seçti. Ortaköy Kültür Merkezinin bir emekçisi olarak çalıştı (şu anda kendi adını taşıyor). Özgürlük Türküsü müzik grubunda mücadeleyi sürdürdü. Ayçe İdil sergilediği tiyatro oyunlarında da yaşamını, devrimcilerin kavgasını sergilemiştir. Bir Cumartesi Annesi, devrimci bir militan, ölüm orucuna yatan devrimci bir tutsak oldu zaman zaman oyunlarında.

1994 yılında DHKP-C tutsağıdır artık. 1996 zindan direnişlerinde düzenin hücre tipi cezaevi saldırısına bedenini siper edenlerdendir. 26 Temmuz 1996'da direnişin 68. gününde yarının gelecek güzel günlerine adanmış bedeni kor bir ateş olup güneşe uğurlandı. Ayçe İdil dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidi oldu.

Kadının adı özgürlük, kavganın adı sosyalizm!

Onun adı henüz yok. Adı olamayan milyonlarca işçi kadından biri. Adı yok, çünkü henüz kavgayı seçmedi. Ona sorarsan "ekmek kavgası"dır hayatın anlamı. Çocuklarına aş yetiştirmek ve gelecek hazırlamaktır bütün kaygısı. Bütün bu kaygısını ve özlemlerini daracık gecekondusuna sığdırmıştır. Kendinden artırarak bir gelecek kurma uğraşı içinde görmez hergün sefaletinin artarak büyüdüğünü. Günde on saat çalışıp aldığı kırıntıya ses çıkarmaz. Her gün çektiği sıkıntıya kader der. Ağırlaşsa da yaşam şartları, o katlanır bu ücretli kölelik düzenine. Bütün umutları, özlemleri bu işe bağlıdır. Bu yüzden katlanır patronun sömürüsüne, ustabaşının hakaretlerine. Bu da yetmezmiş gibi evde de köledir. Bilemez neyin doğru neyin yanlış olduğunu. Gün gelip de patron kırıntıyı bile işçilere çok gördüğünde, maaşlarını geciktirdiğinde, artık içten içe isyan etmektedir. Oysa o az-buçuk bu maaşı alabilmek için nasıl da çalışıp didinmiştir. Ama yine de işten atılmanın verdiği o korkuyla hareket eder. "Çocuklar aç kalacak, evde aşım olmayacak, yarınlarmız kalmayacak" korkusu ses çıkarmasını engeller. Yarın olarak baktığı bu sömürü çarkında her gün ömründen ömür gitmektedir oysa. Aynı çileyi, sömürüyü milyonlarca işçi çekmesine rağmen yalnız zannededer kendisini bu yaşam kavgasında.

Ödenmeyen maaşlardan evine eklemek götüremez olmuştur. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Tek tek çıkan isyan sesleri birden bütün fabrikayı sarmıştır. Patron bulunduğu sınıfsal konumu itibarıyla işini iyi bilir, lokavt kararı alır. Bundan böyle o ve diğer işçilerin umutları, özlemleri olan bir işi yoktur. Direnir omuz omuza binlerce sınıf kardeşleriyle. Öğrenir kimin dost, kimin düşman olduğunu. Öğretir bu fabrika direnişi, tek kurtuluşun üretimin yönettiği bir dünya için savaşmak gerektiğini. Direnir bir militan gibi sermayenin kolluk güçlerine. Çatışır "zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyin olmadığı" bilinciyle. En büyük öğretmeni olmuştur bu direniş. Proletarya sosyalizmi için katılır parti saflarına, kavgaya atılır ve adı olur: Özgürlük.

Devrimci savaşta bayraklaşan kadınlarımız bizim rehberimiz olmalıdır. Biz işçi-emekçi kadınlar sermayenin saldırılarına, devlet terörüne inat kavgada yerimizi almalıyız. Bedel ödemekten çekinmemeliyiz. Biz proletaryanın savaşına sahip çıktıkça, mücadelemizi işçi sınıfının kurtuluş ve iktidar mücadelesine kattıkça, boynumuzdaki esaret zincirlerinden kurtulacağız. Kapitalizm denilen bu zebaniler düzenini yıkmaya savaşında öğrenerek, direnerek, örgütlenerek, parti silahını kuşanarak özgürleşeceğiz.

Sermaye topyekün saldırıyor!

Saldırıları boşa çıkartmak için 8 Mart'ta alanlara!

Aradan '90 yılı yakın bir zaman geçmiş olmasına karşın, 8 Mart'ı doğuran koşullarda öзде bir değişiklik olmadığı gibi, durumun ağırlaşmasından bile söz edilebilir. 1917 Ekim sosyalist devriminin itilimiyle elde edilen sosyal kazanımlar, sosyalizmin yenilgisiyle birlikte bütün dünyada tırpanlanmaya başladı. Kapitalist sistemin çelişki ve sorunlarının sürekliliği, 8 Mart'ın mücadele geleneği ve sürekliliğini besleyen bir etken olmuştur.

Bu gün emekçi kadın çifte bir sömürü ve baskının kışkacıdır. Sınıfsal ve cinsel bir boyunduruktur sözkonusu olan. Kürt emekçi kadınına ise ayrıca, ulusal kölelik halkası eklenir. Emekçi kadın sefalet ücretiyle, sosyal haklardan yoksun, insanlık dışı çalışma koşulları altında çalıştırılır. Patron örgütsüz olan kadın ve çocuklara kötü yaşam ve çalışma koşullarını daha kolay dayatacağını bilir. Kadın, kriz bahanesiyle çığ gibi büyüyen işsizler ordusuna ilk itilenler arasında yer alır. 14 saate varan çalışma saatlerine, düşük ücretlere, berbat yemeklere, cinsel tacizlere sesini çıkaranlara kapı gösterilir. Konuşmak, ihtiyaç olduğunda tuvalete gitmek bile yasaktır. Orta yaşa ulaşmış kadınların çoğu meslek hastalıklarına yakalanır. Emekçi kadın, sağlığına zararlı koşullarda çalışmaya mecbur bırakılır. Hamilelik ve doğum çoğu kez işten atılmayla sonuçlanır. Herşeye rağmen işini koruyabilirse binbir zorlukla karşılaşır. İşyerinde kreş, emzirme odası yoktur. Çocuklar ya konu komşunun elinde, ya da uyuşturucu-hastalık-şiddet-cinsel tacizin kol gezdiği sokaklarda büyür. Kapitalizmin ekonomik krizi, kadını giderek daha çok yoksulluğun, sefaletin, açlığın ve fuhuşun kucağına iter. Emekçi kadın, çocuklarına güvenli bir gelecek sağlayamaz. Hatta cinnet geçirip öz evlatlarını katledebilir. İntihar edebilir.

Emekçi kadın, bir yandan evin dışında yoğun bir emek sömürüsüne maruz kalırken, ev içi tüm işlerin ücretsiz hizmetçisidir. Onun iş saatleri belirsizdir. Ev kadını, ağır beden işçisi kadar, hatta bazen ondan da fazla emek harcar. Ama buna karşılık onun ne ücreti, ne sigortası, ne yıllık izni, ne de sosyal güvencesi vardır. Sermaye düzeninin ona sunduğu tek şey, "kutsal eş", "kutsal anne"liktir.

Sermaye düzeni evlilikleri yıkar, aileleri parçalar. Ekonomik kriz mutfaktaki yangını büyütür. Emekçi kadın çocuğunun sofrasına, beslenme çantasına birşey koyamaz. Acısı derinleşir.

Emekçi ailesinde yaşanan sorunların hemen

hepsinin gerisinde geçim sıkıntısı yatar. Erkek, yoksulluğa duyduğu öfkeyi sömürü düzenine yönelteceği yerde kadına yöneltir. Egemen düşünceye göre kadın, "karnından sığa, sırtından sopa eksik edilmeyecek" bir varlıktır yalnızca.

Çocukların boğazından kesilerek büyük zorluklarla kurulan iki göz gecekondu, kadınların, çocukların başına yıkılır. Musluktan su akamaz. Ama temizlik kadından beklenir. Kitaba, kaleme, deftere, katkı payına güç yetmez. Ama çocukların eğitiminden kadın sorumludur. Mahallenin yolları çamurdan geçilmez. Hastalıkta gidilecek sağlık ocağında doktor olmaz. Doktor olur, ilaca para bulamaz. Emekçi kadın sosyal yönden tümüyle kısır bir yaşam sürer. Mutfak kadının dünyası, televizyon tek eğlencesidir.

Kirli ve kanlı savaşların nedeni olan kapitalist sistem, emekçi kadına eşini, çocuğunu

kaybetmenin acılarını reva görür. Emperyalist ve sömürgeci güçler kardeş halkları birbirine kışkırtıp düşman eder. Kanlı askeri hareketler düzenler. Kürt ve Türk analarının binbir çile ile büyüttüğü çocuklarının katili sermayenin kontr-gerilla devletidir. ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Kürt halkına yönelmiş şovenist saldırganlık, bugün komşu Irak'ı ve Yunanistan'ı da kapsayacak şekilde genişledi. "vatan-millet" edebiyatını dillerinden düşürmeyenler, İncirlik'i, Türkiye'yi ABD'nin savaş gemisine dönüştürdüler. "30 bin insanımız öldü" diye timsah gözyaşları dökenler, Enver Paşa'nın mirasını devralarak yeni savaş maceralarında yüzbinlerce emekçi çocuğunu katletmeye hazırlanıyorlar. Kışkırtılan şovenizm, yeni Yemen ve Kore ağıtları için yolu düzlüyor.

Bugün Cumartesi Anneleri'ne sermayenin kolluk güçleri her hafta saldırıyor, saçlarından sürükleyerek gözaltına alıyor. Direnişteki işçi kadın, eylemdeki kamu emekçisi kadın devlet terörünün hedefidir. Kürdistan'daki kadın gerillanın cesedine tecavüz edilir.

Sermaye düzeni, emekçi kadını din, ahlak, kültür, sanat, hukuk, medya vb. araçlarla kendi çıkarı doğrultusunda ideolojik olarak kuşatır. Kadının sosyal yaşamındaki koyulaşan baskı ve dışlanmışlığa, onu fuhuşun kucağına iten "özgürlük" çağrıları eşlik eder. Oysa sermaye düzeninin kadına sunduğu "özgürlük", giydiği mini etek, sürdüğü ruj, kullandığı parfüm, değiştirdiği sevgili sayısıdır. Kadın bedeni yaygın bir şekilde reklam aracı olarak kullanılır. Tüketime özendirilen kadının bizzat kendisi bir tüketim nesnesine dönüştürülür.

Sermaye düzeni emekçi kadına açlık, sefalet, kölelik, acı ve gözyaşından başka hiçbir şey veremez. Sınıf karşıtlıklarının da cinsler arası eşitsizliklerin de temel nedeni, üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı sınıflı toplumlardır. Dolayısıyla sınıfsız bir toplum yaratılana dek cinslerin eşitsizliği az ya da çok sürecektir. Emekçi kadının kurtuluşunun önünü açacak olan tek yol, kapitalist toplumdaki sınıf mücadelesinden işçi sınıfının muazzaf bir sınıf olarak çıkması, komünizmin birinci evresi olarak sosyalizmin kurulmasıdır. Sosyalizm kapitalist özel mülkiyeti kaldırarak üretim

araçlarını toplumsallaştırır. Sosyalist inşa süreci, kadın çifte boyunduruktan çıkarıp toplumsal üretim ve yaşamda erkeklerle eşit koşullara getirir. Sosyalizmde, ev işi, çocuk bakımı ve eğitimi sorumluluğunu bizzat toplum üstlenir. Toplumsal yaşamdan her türlü ayrımcılığın izleri toplumun tüm üyeleri bilinçlendirilerek silinir. Böylece kadın ikincil cins olmaktan kurtulur.

8 Mart, salonlara kapanma ve resmi geçit günü değildir. Çürümüş ve kokuşmuş düzene karşı isyan bayrağının yükseltildiği bir gündür. Tüm devrimci, yurtsever ve komünistler en geniş işçi, emekçi kadın ve erkeğin katılımının önünü açacak şekilde ortak devrimci bir platformda birleşmeli, alanlardaki yerini almalıdırlar. Komünistler, birleşik, militan bir mücadele hattının örülmesinde kendilerine önemli ve belirleyici görevler düştüğünün bilinci ve sorumluluğuyla davranmalıdırlar.

1999 8 Mart'ında düşünen, yaratan, insan soyunun diğer yarısı olan emekçi kadınlar;

-Sermaye düzeninin karşısına dikil!

-İşsizliğe, özelleştirmelere, zamlara, devlet terörüne, Kürdistan'daki kirli savaşa, emperyalizmin güdümünde, tımandırılan şovenizme, cezaevlerindeki zulme karşı mücadele bayrağını yükselt!

Eşit işe eşit ücret!

7 saatlik işgünü!

İş güvencesi!

Kadın ve erkeğe yeterli doğum izni!

İşyerlerinde ücretsiz emzirme odaları ve kreşler açılsın!

Parasız sağlık ve eğitim hizmetleri sağlansın!

Gerici Medeni Kanun kalksın, tam yasal eşitlik!

Kadının cinsel meta olarak kullanılması yasaklansın!

Yaşasın 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar

Günü!

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

8 Mart'ın tarihçesi

8 Mart 1857'de Amerika'nın New York kentinde 40 bin tekstil işçisi kadın, 18 saate varan iş saatlerine ve ağır çalışma koşullarına karşı ayağa kalkar. Yine 1886 Mart'ında ABD'li tekstil işçisi kadınlar direnişe geçer. İstemleri; "eşit işe eşit ücret", "8 saatlik işgünü", "sendikalaşma hakkı", "haftasonu tatili", "oy hakkı"... Sermayenin kolluk güçleri yangın çıkartır, 100'ü aşkın kadın yanarak ölür.

8 Mart'ın döşediği mücadele geleneği ABD sınırlarını aşar. 1908'e gelindiğinde Avrupa'nın değişik kentlerinde emekçi kadınlar, "eşitlik ve özgürlük" sloganları eşliğinde bu mücadele geleneğini sürdürürler. Artık 8 Mart, dünya emekçi kadınlarının mücadelesini simgeleyen bir gündür. 1910'da II. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar 2. Konferansı toplanır. Bu konferansta, Alman işçi hareketinin önderlerinden Clara Zetkin'in önerisi üzerine 8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilir. O günden bugüne dek, kimi iniş-çıkışlara karşın kutlanır.

Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!

Avrupa'da

Parti tanıtım kampanyası

Partimizin kuruluşunu düzenlediğimiz merkezi bir geceyle karşılamıştık. Başarılı geçen gecemizi, partili kimliğin de verdiği moral güç ve heyecanla etkin bir parti tanıtım kampanyasıyla birleştirmek ve bunu yurtdışı çalışmamızda yeni bir düzeye geçmenin imkanı olarak değerlendirmek istiyorduk.

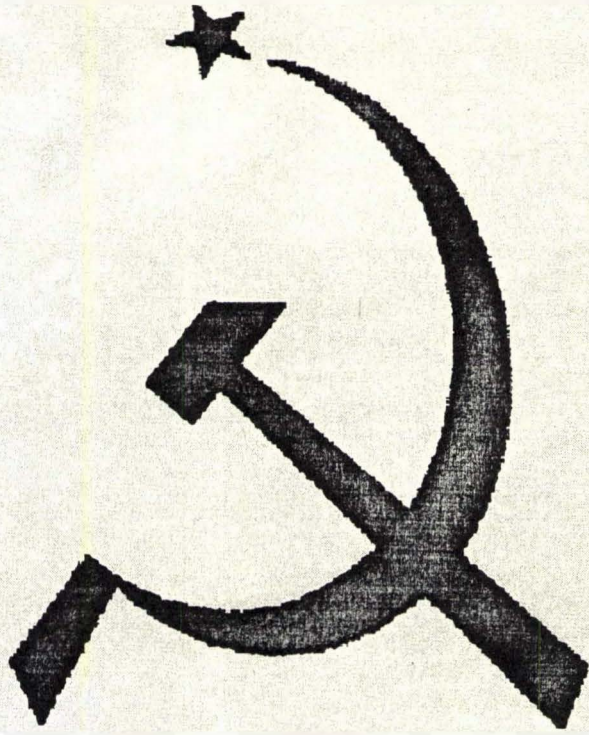
Yılları bulan ve her cephede muazzam bir emeğin ürünü olan partimize kavuşmuştu. Böylece iktidar mücadelemizin temel ve tarihsel önemde bir aracı olan ilk büyük davayı kazanmıştık. Bu yurtdışındaki bütün yoldaşlarımızda belirgin bir coşku yaratmıştı. Oluşan moral motivasyonu ve heyecanı sağlam bir parti bilincine dönüştürmek, politik ve örgütsel faaliyetimize canlılık kazandırmak ve ileri sıçratmak bir görev olarak önümüzde duruyordu. 11 yıllık yurtdışı çalışmamızın toplam deneyimi ve birikimi, partili kimliğin avantajları ve yeni dönem bilinci tanımladığımız görevleri kucaklamanın ve ileri sıçramanın dayanakları ve bir imkanıydı.

Parti olmak ve partili mücadele dönemine girmek, bir dönemi geride bırakmak ve kapatmaktır. Yurtdışı çalışmamızda biriken, gelişmemizi sınırlayan zaafı ve yetersizlikleri aşmak, yeniden toparlanmak iddialı, hırslı, enerjik ve kararlı bir çaba içine girmek gelişme süreçlerimiz üzerinde önemli bir rol oynayacaktır. Tanıtım kampanyası ile yeni dönem faaliyetimizin startı verilecekti.

Biz artık partiyiz ve kimliğimize aykırı davranışları ve çalışma tarzını kabullenemeyiz. Partimizden aldığımız güçle silkinmek, gelişip büyüme ve farklılığımızı yurtdışı alanında da ortaya koymak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Tüm bunlara hizmet eden ve yolumuzu düzleyen bir parti tanıtım kampanyası örgütlemeyi hedefliyorduk.

Türkiye proletaryasının onyılları bulan öncü parti ihtiyacı TKİP şahsında karşılanmıştı. Partimizin kuruluşu, yurtdışındaki en geniş emekçi kitleler arasında yankı bulmalı ve onların gündemlerine girmeliydi. Saffarımızı sarsmanın, bir heyecan dalgası yaratmanın, görev ve sorumluluk bilincini geliştirip ileri bir devrimcilik ortaya koymanın vesilesi olabilmeliydi. Materyallerimizi ve hazırlıklarımızı bu amaç çerçevesinde planladık ve üç aya yayılan bir kampanya dönemine girdik.

Çeşitli dillerde (Türkçe, Almanca, Fransızca, Hollandaca ve İtalyanca) 10 bin afiş, farklı şiarların yer aldığı 15 bine yakın pullama, 20 bin adet parti kuruluş bildirisi basıldı. Bu materyallerimiz yaygın olarak kullanıldı. Avrupa ülkelerinin

çok sayıdaki kentlerinin duvarlarını parti afişlerimiz ve pullarımız süsledi. Afişlerimiz büyük bir ilgi konusu oldu. Yerliler afişlerimizi istiyor, sempatiilerini dile getiriyor ve bizi yakında tanımak istiyorlardı. Gericici tepkilerin konusu da olmuyor değildik. (Yabancı düşmanı ve gericilerin) Bildirilerimiz fabrika önlerinde ve kahvelerde, standlarda, düğünlerde ve çeşitli etkinliklerde dağıtıldı ve posta kutularına atıldı. Düğünlerde ve çeşitli kültürel ve politik etkinliklerde parti tanıtım konuşmaları yapıldı ve bildiri okundu. Her bir bölge ayrı ayrı gazete ilanları verdi. Yerli ve yabancı basına, çeşitli kurum ve kuruluşlara, bazı radyolara bildirilerimiz fakslandı. Yaygın olmasa da tanıtım seminerleri verildi ve seminerler dizisine devam edilecek. Bazı bölgelerde yerel gece çalışmaları sürdürülüyor.

Geride bıraktığımız üç aylık süre içerisinde anlamlı sayılabilecek bir politik faaliyet örgütledik. Fakat hem bizden kaynaklanan hem de bizi aşan bazı nedenler ve gelişmelerden dolayı parti tanıtım kampanyamızın etkisi arzuladığımız düzeyde olmadı. Ama partimizin kuruluşundan bugüne kadar geçen süre içerisinde güçlerimiz sürekli bir pratik-politik faaliyetin içerisinde oldular. Değerlendirmesini bilmemiz halinde bu önemlidir.

Parti tanıtım kampanyamız olanaklarımızı ve güçlüklerimizi bir arada sundu. Olanaklarımızı değerlendirmesini bilmemiz halinde güçlüklerimiz aşılmayacak türden değil. Herşeye rağmen önemli avantajlara sahibiz. Fakat eski alışkanlıklarımız, değer yargılarımız, çalışma tarzımız ve hatta imkanlarımızın farkında olmamamız gelişme dinamizminizi sınırlıyor ve güçlüklerimizi aşmamızı engelliyor. Zorlanma alanlarımızı biliyor ve nasıl aşılabileceği konusunda bir bilinç taşıyoruz. Partili devrimci kimlikle, iddialı ve cüretli bir girişkenlikle yeni bir dönem açabileceğimize inanıyoruz. Güçlerimizi, örgütsel şekillenmemizi yeniden düzenlemek ve toparlamak dağınıklığı ve şekilsizliği geride bırakmak içinde bulunduğumuz dönemin temel görevidir. Parti davasını yurtdışında da kazanacağız ve partimizi burada da varedeceğiz. Bütün sorun; örgütlenmek, planlamak, denetlemek, iddia, enerji ve kararlılık ortaya koymaktır.

Bunu başaran devrimciler olmak için gücümüzü ortaya koyacağız.

**Partiyi kazandık, Partiyle kazanacağız!
Herşey devrim ve sosyalizm için!
TKİP-YDK**

Engelleri birer birer yıkıp zafere ulaşacağız!

Çalışma yürüttüğümüz alanlardan Pendik'teki bir gecekondu mahallesindeyim. Mahalle çok büyük olmadığı için ve çok iyi bildiğim için çalışmaya yoldaşlardan ayrı tek başıma çıkmıştım. İşçilerin evlerine döndüğü bir saatte çıkmıştım çalışmaya. Yanımda 600'e yakın bildiri vardı. Mahallenin ilk sokağını donatmıştım. Evlere birer birer bırakıyordum. Kimisini kapının önüne, kimisini ise görebilecekleri daha iyi yerlere koyuyordum. Bir üst sokağı da tamamlamıştım. 30-40 metre solumda devletin faşist güçleri belirince yukarı doğru koşmaya başladım. Koşarken bunların birinin resmi devriye aracı, birinin de sivil araç olduğunu anladım. Mahalleyi çok iyi bildiğim için onlardan üstündüm. Partinin kuruluşunu müjdeleyen bildirileri üzerimden çıkarıp güvenli bir yere bıraktım. Sokakta izimi kaybettirdim. Caddeye çıkarken arkamdan arabayla küfrederek gelen sivil faşistleri farkettilim. Kısa bir uğraştan sonra yeniden izimi kaybettirdim. 15 dakika sonra tekrar materyalleri bıraktığım yere geldim. Bildirilerin çoğu rüzgarla çevreye yayılmıştı. Yerinde kalanları kalan birkaç sokakta kullandım. Hala vaktim vardı. Üzerimde 80 adet pul vardı ve mahallenin diğer ucuna geçerek pulları yapmaya başladım. Bir süre sonra telefon direkleri, metal zeminler, bahçe çitleri partimizin müjdesiyle doldu. Çalışma bittikten sonra oradan ayrıldım.

Sanmasınlar ki üçbeş arabayla kovalayıp bizi yıldıracaklar. Onların engellerini bir bir yıkıp zafere ulaşacağız. Sonuna kadar yılmadan, usanmadan partimiz için, sınıfımız için mücadeleye devam edeceğiz.

**Yaşasın devrimci mücadelemiz!
Partinin kızıl bayrağı altında
birleşelim, savaşalım!**

Kartal'dan komünist bir işçi

TKİP Belgeleri: Parti programı

Programda emperyal

Türkiye ekonomisinin emperyalist tekellerin eline daha güçlü bir biçimde geçtiğini iddia ettiğimiz bir dönemde, biz hiç de bu nedenle Türk burjuvazisinin zayıfladığı iddiasında değiliz. Tersine, daha güçlü, uluslararası politika alanına da daha özel bir ağırlıkla çıkıyor. Siz Türk devletinin, Türk ordusunun şimdiki girişimlerini, küstahlıklarını bu gelişmeden ayrı düşünebilir misiniz? Bunlar '70'lerde, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" havalarındaydı. Emperyalizmin bölgesel çıkarlarına bekçilik ediyordu da, öyle yayılmacı hevesleri gündeme getirecek gücü kendinde bulamıyordu. Şimdi bakıyorsunuz, çok açık ve saldırgan yayılma hevesleri taşıyor. Çok temelsiz olduğunu da düşünmemek gerekiyor. Bu nedenle emperyalistleşen Türkiye vb. gibi orjinal tezleri ciddiye almamız elbette gerekmez. Zira yapılanlar hiçbir biçimde ABD'ye rağmen değil, tersine onun desteği ve teşviğiyle, ona taşeronluk çerçevesinde yapılıyor. Neticede emperyalist sistemin hiyerarşisinde bir değişiklik yaratarak olmuyor bu. Eşitsiz bir gelişme var, bazı uluslar bu arada güçsüz düşüyorlar. Balkanlar'da, Kafkaslar'da bir takım gelişmeler yaşıyor. Suriye, Irak gibi ülkeler Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte başka açmazlara düşüyor, zayıflıyorlar. Bu konjonktür Türkiye'nin sistemin hizmetinde yerini daha etkin biçimde almasını kolaylaştırıyor. Ama bakıyorsunuz, bir takım pazarlara da girebiliyorlar. Adam kalkıp, Alman firmaları karşısında biz hombalanan Rus parlamento binasının ihalesini kazandık diyebiliyor.

Küreselleşmenin sorunları ve üçüncü dünyacı yaklaşımlar

Cihan: Üçüncü dünyacı yazarların şaşırtıcı bir düşünüş tarzları var. Bunu tartışmakta olduğumuz yazının yazarında da görüyoruz. Bağımlı ülkelerdeki iktisadi politika değişikliklerini salt dışsal bir olgu, emperyalizmin bir dayatması ve aldatması olarak ele alan bir yaklaşım var bu yazarlarda. Sorunun eksenine adeta sınıflarüstü bir "kalkınmacı devlet" retoriği yerleştiriliyor ve emperyalizmin tüm çabasının bu "kalkınmacı devlet"i etkisizleştirmek olduğu söyleniyor. İyi ama, ya bu devletin gerisindeki "yerli" sınıf ve onun çıkarları? Onun sınıfsal konum ve tercihleri? Neden bu işbirlikçi sınıflar emperyalizmin dayattığı bu yeni politikalara, uyumda zorlanmak bir yana, bu kadar hevesli ve gönüllü destek veriyorlar? Gündeme 12 Eylül'ler getirip, adına "kalkınmacı devlet" denilerek sempatik hale getirilen "ithal ikameci sanayileşme" stratejisini terk ediyorlar. Bunun "tuzağı görmemek"le, ya da çoğu para ve yaşam imtiyazlarıyla bu aynı burjuvaziye satılmış aydınlarımızın "Avrupa merkezli yabancılaşmayla" malül olmasıyla ne alakası var?

Dönüp Cumhuriyet dönemi Türkiye tarihine ve temel iktisadi politika değişikliklerine kuşbakışı bir bakalım.

Birinci emperyalist savaşı izleyen dönemde, bir tefeci ticaret burjuvazimiz var, kurtuluş savaşına önderlik ediyor. Ardından kazandığı siyasi avantajlarla gelişmesinin önünü açmaya çalışıyor. Başlangıçta, İzmir İktisat Kongresi'nin simgelediği kararlarla tam bir liberal ekonomi politikası gündeme getiriyor. Ama dünyanın o günkü konjonktürü elvermiyor bu politikaya. Bu 1929 büyük bunalımı ile de birleşince, iş bu kez devlete, 1930'lar devletçiliğine kalıyor. Ama bu devletçiliğin, temelde burjuvazinin gelişmesine ve palazlanmasına yönelik bir müdahale olduğunu, yerli araştırmacılar açıklıkla ve neredeyse ittifak halinde ortaya koyuyorlar. Bu arada, bu devletçi politikalar döneminde burjuvazi palazlanıyor, savaş vurgunlarıyla ayrıca palazlanıyor. Savaşı izleyen dönemde, özellikle de '50'li yıllardan itibaren, komprador burjuvazi bu kez sanayi yatırımlarına geçiş adı altında, "ithal ikameci sanayileşme" denilen politikaya geçiyor. Bu politikanın '50'lerden '70'lere uygulandığını ve '70'li yılların ikinci yarısından itibaren sıfırı tükettiğini biliyoruz. Bu kez 12 Eylül darbesiyle 24 Ocak Kararları çerçevesinde, adına "dışa açılma" ve "ihracata dayalı sanayileşme" denilen yeni strateji gündeme getiriliyor. Üçüncü dünyacı yazarların "kalkınmacı devlet" in etkisizleştirilmesi dedikleri politikalar işte bu dönemde uygulandı. IMF ve Dünya Bankası'nın bir memuru olarak bu politika değişikliğini '80'li yıllarda hayata geçiren Özal'ın burjuvazi tarafından "ekonomik devrim" yapan bir kahraman ilan edildiğini biliyoruz.

Demek ki gündeme getirilen her yeni politika

değişikliği, egemen sınıf çıkarlarıyla örtüşüyor. Daha da önemlisi yapılan değişiklik, onun tercihlerini hayata geçirmek oluyor aynı zamanda. Bu tercihlerin gerisinde elbette iktisadi ve sınıfsal bir mantık var. Bu sınıfın iktisadi evrimi geline aşamada uluslararası emperyalizmle, tekellerle yeni bir düzeyde birleşmeyi bir ihtiyaç haline getiriyor. Bizde de tekeli sermaye en büyük birikimi '80'li yıllarda yaptı, sermayenin merkezileşmesinde en büyük atılım, tam da '80'li yıllarda gerçekleşti. Bu nasıl bir dönem? Bu tam da ekonominin dışa açıldığı bir dönem. Demek ki bu belli sınıfların hem evrimine ve hem de çıkarlarına denk düşüyor. Peki burada iradesi kırılan üçüncü dünya devleti ve üçüncü dünya egemen sınıfı nerede? Çünkü ileri sürülen düşünceler zımmı olarak bunu da içeriyor. Üçüncü dünyanın "kalkınmacı devletleri" bağımsız bir kalkınma stratejisi izlemek istiyorlarmış da, emperyalizm şimdi bunları yıkarak kompradorlaşmalar yaratıyormuş!

Oysa bakıyoruz, devlet de memnun, egemen sınıf da. Demek ki, bu gelişmenin içeride de bir toplumsal mantığı var. Elbette bu süreç belli çelişkilerle iç içe gidiyor. Örneğin Koç grubu, bir taraftan böyle bir gelişmenin, uluslararası tekellerle böyle bir bütünleşmenin öncülerinden. Ama öte yandan, kendi özel sanayi kolları var, bu bütünleşme kendi sanayi kollarında zamansız olarak problem yaratıyorsa, bugün gümrüksüz oto ithalinde olduğu gibi, buna karşı tavır da alabiliyor.

Neden bu daha ileri düzeyde bütünleşme kapitalizmin geri ülkelerdeki evriminin mantığı üzerinden alınmıyor da, kalkınmacı projelerin boşa çıkarılması olarak ele alınıyor? Mısır burjuvazisi Sovyetler Birliği'ne dayandı. Bol keseden kredi, teknik, askeri yardım vb. aldı. Böylece biraz palazlandı, ama palazlandığı aşamada çark edip yeniden ABD emperyalizmine bağlandı. Geri ülkelerdeki kapitalist gelişme, emperyalist sistemle daha ileri düzeyde bir bütünleşmeyi ihtiyaç haline getiriyor. Bunun gerisinde dünya ölçüsünde bütünsel bir sistem haline gelmiş kapitalizm gerçeği var. Bağımlı ülkelerdeki burjuvazinin sınıf çıkarları ve çıkarları büyütme isteği var. Emperyalizmin dayatmalarının, bu sınıflarda bir direnme yaratmak bir yana, tam destek bulmasının gerisinde bu iktisadi-sınıfsal gerçeklik var. Bunu atladınız mı, herşey garip bir görünüm kazanır.

Bu, bu noktadan sonra ancak ve yalnızca sosyalizmle aşılar. Sizin "kalkınmacı devlet" türünden daha dar milliyetçi programlara ya da hedeflere dayanak yapabileceğiniz toplumsal bir kuvvet de yok bu toplumda artık. Milli burjuvazi de diyemiyorsunuz, bakıyorsunuz Anadolu'dan biten o yeni yetme burjuvalar ihracatçı oluyorlar çok büyük ölçüde. İstanbul'da sıradan bir tekstil atölyesine giriyorsunuz, adam size diyor ki, bizim Türkiye pazarına yaptığımız üretim bir günlük üretimdir, tekstil sektörünü kastediyor, bizim bir günlük üretimimiz Türkiye

İslam çağının sorunları/9

İslam çağının sorunları

(Devam)

pazarını doyuruyor; geriye kalan 364 günlük üretimimiz dünya pazarıdır. Bunlar küçük çaplı tekstil işletmeleri, tekeli grup falan da değil. Ekonomide “dışa açılma”, uluslararasılaşma ya da globalleşme bunların çıkarlarına da uygun düşüyor. Ya da “ihracata dayalı sanayileşme” diyelim biz buna, burjuvazinin kullandığı terimle, bu çoğu durumda bunların da çıkarına.

Cezmi: “Yeni-sömürgecilik” tezini veya yaklaşımını tartışmalı veya yetersiz kılan zaten bu değerlendirmenin kendisi olmuyor mu? Yani tümüyle dışardan dayatılan veya dışsal olarak belirlenen bir şey de yok ortada? Emperyalizm ile yerli işbirlikçi burjuvazinin çakışan, örtüşen çıkarları ve bundan gelen paralel tercihler var burada.

Cihan: Elbette. Dikkat edin, Türkiye ekonomisinin emperyalist tekellerin eline daha güçlü bir biçimde geçtiğini iddia ettiğimiz bir dönemde, biz hiç de bu nedenle Türk burjuvazisinin zayıfladığı iddiasında değiliz. Tersine, daha güçlü, uluslararası politika alanına da daha özel bir ağırlıkla çıkıyor. Siz Türk devletinin, Türk ordusunun şimdiki girişimlerini, küstahlıklarını bu gelişmeden ayrı düşünebilir misiniz? Bunlar ‘70’lerde, “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” havalarındaydı. Emperyalizmin bölgesel çıkarlarına bekçilik ediyordu da, öyle yayılmacı hevesleri gündeme getirecek gücü kendinde bulamıyordu. Şimdi bakıyorsunuz, çok açık ve saldırgan yayılma hevesleri taşıyor. Çok temelsiz olduğunu da düşünmemek gerekiyor. Bu nedenle emperyalistleşen Türkiye vb. gibi orjinal tezleri ciddiye almamız elbette gerekmez. Zira yapılanlar hiçbir biçimde ABD’ye rağmen değil, tersine onun desteği ve teşviğiyle, ona taşeronluk çerçevesinde yapılıyor. Neticede emperyalist sistemin hiyerarşisinde bir değişiklik yaratarak olmuyor bu. Eşitsiz bir gelişme var, bazı uluslar bu arada güçsüz düşüyorlar. Balkanlar’da, Kafkaslar’da bir takım gelişmeler yaşanıyor. Suriye, Irak gibi ülkeler Sovyetler Birliği’nin çöküşüyle birlikte başka açmazlara düşüyor, zayıflıyorlar. Bu konjonktür Türkiye’nin sistemin hizmetinde yerini daha etkin biçimde almasını kolaylaştırıyor. Ama bakıyorsunuz, bir takım pazarlara da girebiliyorlar. Adam kalkıp, Alman firmaları karşısında biz bombalanan Rus parlamento binasının ihalesini kazandık diyebiliyor.

(...)

Temmuz: “Yeni-sömürgecilik” kavramı çerçevesinde de söylemeye çalıştım. Kuzey-Güney kavramlaştırmasına göre; bir tarafta emperyalist tekeller, bir tarafta da yeni sömürgecilikten kurtulamayacak olan Güney ülkeleri var. Üçüncü dünyacılar bir bakıma bu ikincilere bir takım çıkış yolları öneriyorlar.

Dünya ölçüsünde emperyalizmin ve kapitalizmin işleyişine ilişkin olarak şöyle bir anlayış ortaya çıkıyor. Emperyalist devletler bağımlı ülkeleri her biçimde sömürmek üzere hareket ediyorlar ve bu

hiçbir şekilde değişmeyecek şekilde formüle edilebilir. Aslında emperyalist bir tekel, örneğin General Motors, şu veya bu ülkeye işin esasında kendi kârlarını çoğaltmak için gidiyor. Amerika’daki fabrikasını söküp Meksika’ya taşımak kendi işine geldiği zaman, bu Amerikan ekonomisi için, Amerikan işçi sınıfı için ne anlama geliyor, Amerika veya Amerikan işçi sınıfı ne kadar kaybedecek gibi hesaplar yapmıyor, işin esasında kendi kârını yükseltmek amacıyla davranıyor. Ve bu mevcut koşullarda en altta olanın daha fazla ezilmesine yolaçıyor.

Ama dünyada sermaye akışkanlığının önünün açılması, üretimin uluslararası örgütlenmesi, bunların hepsi aslında uzun vade de emekçilerin dünya ölçeğinde işgüçlerini satma, bu da işgücü fiyatını eşitleme eğilimini ortaya çıkarıyor. (Bunların önünde kuşkusuz siyasi ve daha başka engeller var.) Böyle bakılmadığı ölçüde, Kuzey devletleri Güney devletlerini şöyle sömürüyor, böyle sömürüyor denildiğinde, kapitalizmin işleyişi çarpıtılıyor. Buna göre, iradeci bir tarzda işin esasında birilerini sömürmek üzere konumlanmış ve bu iradede hareketle birilerini sömüren emperyalistler var. Yani sömürgecilik döneminde bir yerleri işgal eden emperyalistler gibi. Biraz “yeni sömürgecilik” kavramının içi yanlış doldurulduğu için böyle şeyleri yanlış çağırıştırıyor. Yoksa, yoldaşın da demin söylediği gibi, Meksika’nın maliyesini devralıyor, polisini gidip bizzat CIA örgütüyor...

Cihan: Örneğin, ‘60’lı yıllar sonrasında “yeni-sömürgecilik” kavramının belirgin bir tutumla kullanılmasının gerisinde ne var? Zamanında sömürge

uluslar ya da ülkeler iktisadi ve siyasi bağımsızlıklarından yoksundular. Her açıdan emperyalist ülkelerin sömürgeleri durumunda idiler. Yüzyılın sarsıcı mücadeleleri altında klasik sömürgecilik ilişkileri çöktü. Dünyanın sömürge ulusları yaygın olarak devlet bağımsızlığı kazandılar. Ve ulusların devlet bağımsızlıklarını kazanması bir çok durumda bir yanılsamaya yol açmasın diye, eski sömürgecilik yenisi ile yer değiştirdiğini, değişenin yalnızca işin biçimi olduğunu vurgulamak için, bu kavram kullanıldı. Yani aslında emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılığın, bu temel üzerinde siyasi, kültürel, askeri, diplomatik sahalardaki bağımlılığın sürdüğünü vurgulamak için, o özünde aynı egemenlik bugün yeni bir biçimde sürüyor diyebilmek için, bunu vurgulamak için kullanılan bir kavram oldu “yeni-sömürgecilik”. Yani biçim olarak, devlet olarak bağımsız, ama gerçek ilişkiler alanında bağımlılık olgusu, buna dayalı bir ilişki biçimi tanımlanıyor burada. Bu kavramın bu bakımdan bir işlevi var.

Ama bu iç dinamiklerin reddi, kukla ülke, kukla rejim düşüncelerini akla getiriyorsa, tabi ki çarpık mesajlar da vermiş oluyor. Bağımsızlık meselesini tartışırken de buna ilişkin örnekler verdim. Tamam, Türk burjuvazisi genelde emperyalist burjuvazinin bir uzantısıdır, çıkarları genellikle uyuyor ama, bu çıkarların çatıştığı noktalar da var ve çatıştığı noktalarda Türk burjuvazisi kendi inisiyatifini kullanmaya çalışıyor, dedim. Mesela orada Kürt sorunu bu duruma bir örnek olarak veriliyor. Türk burjuvazisi bu konuda kendi çıkarlarını kolluyor, bu temelde belli sınırlar içinde bağımlı bulunduğu emperyalist güçlerle sorunlar ya da çelişkiler yaşıyor,

Zamanında sömürge uluslar ya da ülkeler iktisadi ve siyasi bağımsızlıklarından yoksundular. Her açıdan emperyalist ülkelerin sömürgeleri durumunda idiler. Yüzyılın sarsıcı mücadeleleri altında klasik sömürgecilik ilişkileri çöktü. Dünyanın sömürge ulusları yaygın olarak devlet bağımsızlığı kazandılar. Ve ulusların devlet bağımsızlıklarını kazanması bir çok durumda bir yanılsamaya yol açmasın diye, eski sömürgecilik yenisi ile yer değiştirdiğini, değişenin yalnızca işin biçimi olduğunu vurgulamak için, bu kavram kullanıldı. Yani aslında emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılığın, bu temel üzerinde siyasi, kültürel, askeri, diplomatik sahalardaki bağımlılığın sürdüğünü vurgulamak için, o özünde aynı egemenlik bugün yeni bir biçimde sürüyor diyebilmek için, bunu vurgulamak için kullanılan bir kavram oldu “yeni-sömürgecilik”. Yani biçim olarak, devlet olarak bağımsız, ama gerçek ilişkiler alanında bağımlılık olgusu, buna dayalı bir ilişki biçimi tanımlanıyor burada. Bu kavramın bu bakımdan bir işlevi var.

deniliyor orada. (Bkz., *Bağımsızlık ve Devrim*, Eksen Yayıncılık)

Başka şeylerde de biz bunu görüyoruz. '60'lı yıllarda, çelişkilerden yararlanarak Sovyetler Birliği'nin kredilerini ve tekniğini bile kullandı Türk devleti. Batılı emperyalistlere kurdurmadığı bir takım tesisleri aradaki çelişkilerden yararlanarak Sovyetler Birliği'ne kurdurmak yoluna gitti. İskenderun Demir-Çelik fabrikası, Aliğa Rafinerisi, Seydişehir Alüminyum fabrikası, bunlar planlanıyor ve kurulmak isteniyor, destek alınamıyor, kredi alınamıyor. Demirel gibi tescilli bir Amerikancı bile Sovyetler Birliği'nden kredi alarak bunları kurma yoluna gidebiliyor. Demek ki kendi çıkarlarının gerektirdiği durumlarda işbirlikçi burjuvazinin böyle davranışları da olabiliyor. Bunlar da gerçekler.

Gerçekleri doğru kavramak kaydıyla belli kavramları kullanabilmekte sakınca yok. Sistemin bir hiyerarşisi var. Sistemin emperyalist egemen devletleri ile bağımlı ülkeleri var. Ama bütün bunların gerisinde sınıflar var. Kuzey-Güney türü ayrımlar ve sınıflamalar, bunun gerisindeki üçüncü dünyacılık, bu temel önemde sınıfsal gerçeği karartıyor. Tamam, geri ülkeler elbette aşırı biçimlerde sömürülüyor ve yağmalanıyor, halklar derin acılara ve büyük yıkımlara mahkum ediliyorlar. Ama bu geri ülkelerin egemeni bir sınıf ya da sınıflar var ve söz konusu sömürü ve yağmadan paylarını fazlasıyla alıyorlar. Bu nedenle de bundan, durumdan en ufak bir şikayetleri yok. Bu öyle basit bir uşaklıktan falan da gelmiyor yalnızca. Burada emperyalist burjuvazi ile işbirlikçi burjuvazi arasında gerçek bir sınıfsal çıkar örtüşmesi var.

İşte üçüncü dünya ülkelerinin aydınları, bilim adamları, akademisyenleri bu oyunu, yani "kalkınmacı devleti" etkisizleştirme planını ve manevrasını zamanında görememişler diyor yazar. Bunun zamanında görememekle ne alakası var? Bunların büyük bir bölümü burjuvazi tarafından bir dizi imtiyaz tanınarak satın alınmış ve düzene bağlanmış durumdadır. Egemen burjuvazi bunları satın alıyor, besliyor, bunlar villalarda yaşıyorlar, en iyi arabaları kullanıyorlar, cüzdanları hep şişkin oluyor. Kendisi zaten parantez açmış, kuşkusuz diyor, bunu salt ideolojik yanılsamayla açıklamak yeterli değildir. Oysa yeterli değil meselesinden de öteye bir şey bu. Bir yanılgıdan gelmiyor ki bu davranış.

Burjuvazi ordunun bir nebze olsun problem kaynağı olduğunu gördüğü ölçüde, orduyu sermayeye organik olarak daha derinden bağlama yoluna gidiyor, ayrıcalıklarını çoğaltıyor. Polisin ayrıcalıklarını çoğaltıyor. Bu aynı şeyi aydınlara yönelik olarak yapmayacak mıdır, yapmıyor mu? Tablolarını alıyor, ödülleri dağıtıyor, onların önüne oyalanacakları ve alacakları maaşlarla beslenecekleri sözde bilimsel ve sanatsal dergiler koyuyor, onlara gazetelerde dolgun ücretli köşe veriyor. Zülfü Livaneli gibi ruhunu pazara çıkarmış bir adamın boğazın tepesinde on milyarlarca lira değerinde villası duruyor. Bu adam eskiden solcuymuş, şimdilerde ise kapitalist piyasaya tapınan satılmış bir neo-liberal. Demek ki burjuvazi aydınları ve sözde bilim adamlarını basbayağı satın alarak yapıyor bunu.

Yazarın bizzat kendisi derginin sunuşunda diyor ki, tarihin hiçbir döneminde insanoğlu bu kadar alçaltılmadı, ahlaki erozyon bu kadar derin yaşanmadı. Bu böyleyse eğer, burjuvazi bunu neyle yapıyor? Herşeyi satın alarak yapıyor, herşeyi kendi hizmetine koşarak yapıyor.

Gerçekleri doğru kavramak kaydıyla belli kavramları kullanabilmekte sakınca yok. Sistemin bir hiyerarşisi var.
Sistemin emperyalist egemen devletleri ile bağımlı ülkeleri var. Ama bütün bunların gerisinde sınıflar var.
Kuzey-Güney türü ayrımlar ve sınıflamalar, bunun gerisindeki üçüncü dünyacılık, bu temel önemde sınıfsal gerçeği karartıyor.
Tamam, geri ülkeler elbette aşırı biçimlerde sömürülüyor ve yağmalanıyor,
halklar derin acılara ve büyük yıkımlara mahkum ediliyorlar.
Ama bu geri ülkelerin egemeni bir sınıf ya da sınıflar var ve söz konusu sömürü ve yağmadan paylarını fazlasıyla alıyorlar. Bu nedenle de bundan, durumdan en ufak bir şikayetleri yok.
Bu öyle basit bir uşaklıktan falan da gelmiyor yalnızca. Burada emperyalist burjuvazi ile işbirlikçi burjuvazi arasında gerçek bir sınıfsal çıkar örtüşmesi var.

Bir başka noktaya geçiyorum. Sistem her düzeyde eşitsiz gelişiyor. General Motors'un cirosu Norveç'in, Danimarka'nın gayri safi milli hasılasından fazla ama, Amerikan toplumunun %30'u da açlık sınırının altında yaşıyor, kaç milyon insan işsiz. Yani kendi içinde de büyük bir eşitsizlik ve dengesizlik var. Basit bir adaletsizlik, bir yargılama, neden koca bir kent isyanına yol açabiliyor? Zaten yazarın kendisi de demiyor mu; emperyalizmin uyguladığı yeni politikalar bir yandan bağımlı ülkelerde "kalkınmacı devleti", öte yandan kendi ülkesinde "refah devleti"ni yıkıyor, emekçilerin bütün kazanımlarını yok etmeye çalışıyor. Ama emperyalist metropollerde saldırı zamana yayıldı, diyor. Böyle olması normal; zira bu ülkelerin emekçileri daha bilinçli ve örgütlü. Bu toplumların işçi sınıfı olağan dönemlerde sessiz ama, kazanılmış haklarına yönelik saldırılara karşı da çok büyük bir duyarlılığı var. Ve ilk yıllarda bu duyarlılık kendini çok belirgin bir biçimde gösteriyordu. Bu açıdan düşünceleri çelişkili zaten.

Neticede dünya ölçüsünde sınıfsal kutuplaşmalar artıyor. Kendi tezlerinin ayrıca kanıtlandığı bir durum bu. Dünya ticaretinin üçte birini çokuluslu tekellerin kendi içindeki, üçte birini çokuluslu tekeller arasındaki, ancak geriye kalan üçte birini normal uluslararası ticaretten oluşması olgusunu, ulaştığı boyutlar üzerinden değil de özü üzerinden alırsanız, gerçekte yeni bir şey değil. Bunda işin kazandığı dev boyutlar ve oranlar dışında esasa ilişkin bir yenilik yok.

(...)

Tuna: Sürecin böyle gitmesinden kaynaklı olarak Kuzey Amerika, Avrupa, Japonya ya da bunun çevresindeki birkaç ülke, Afrika'yı, Asya'nın büyük bir bölümünü, Latin Amerika'nın bir kısmını, dünya ekonomik süreçlerinin dışına düşürecek deniliyor. Yani bugün Afrika'nın bir dizi ülkesindeki halklar aç, onlar dünya ekonomisinden düşüyorlar, diyorlar. Zaten bu Kuzey-Güney çelişkisi bunun üzerine oturtuluyor.

Cihan: Latin Amerika'da da başka bir şey oluyor gerçekte. Metropol ülkelerdeki bazı klasik sanayi kolları ya bu ülkelere kaydırılıyor ya da bir takım üretim girdileri artık bu ülkelere ithal ediliyor. Yani işlenmiş çelik ya da kömür...

Afrika zaten çok büyük ölçüde hammaddeleriyle önemliydi. Hammaddeler üzerinde dışa dış bir kavga ise halen de sürüyor, en ufak bir gerileme yok. Oradaki toplumları, kabileleri birbirine kırdırtmalarının gerisinde, oradaki üstünlüklerini kaybetmeme kaygısı var. Ama Latin Amerika'da kapitalizm erken bir tarihte gelişmiş, zengin bir tüketim pazarı var, orada otomobil üretip Latin Amerika pazarına sürmek çok daha elverişli. Afrika pazarı bu kadar gelişmediği

ölçüde götürüp otomobil fabrikasını Kenya'ya kurmanın çok anlamlı olduğunu düşünmüyor. Kenya'da üreteceği otuyu Latin Amerika'ya göndermektense, Meksika'da üretip Meksika'dan gönderiyor. Öte yandan geri ülkelere bir dizi sanayinin ihraç edildiğini de biliyoruz. Bu sanayinin ağırlık merkezini oraya kaydırmak anlamına gelmiyor. Üretici güçlerin bugünkü düzeyinde üretimin en kritik alanları, elektronik, bilgisayar, teknolojinin bütün kritik yeni alanları, gene kendi elinde, yani metropol ülkede kalıyor. Yani çünkü ilişki aslında gene sürüyor, sadece hakim ekonomi ve teknoloji dalları biraz değişmiş oluyor. Dün çelik üretimi herşeyin başıydı. Bugün üretim teknolojisindeki ilerleme başka bazı sanayi dallarını (bilgisayar, elektronik vb. ne dayalı dallar) önplana çıkarmış olduğu

için, onlar üretimin en kritik, en hassas noktaları haline geldiği için, gene metropollerde kalıyor. Bugün Alman tekelleri birçok fabrikalarını Çekoslovakya'ya, Polonya'ya kuruyor. Ayrıca kendi işçisini de sürekli olarak bununla tehdit ediyor. Ya benim dayattığım çalışma ve ücret koşullarına kabullenirsiniz ya da fabrika bilmem nereye taşınacaktır. yatırım bilmem nereye yapılacaktır diyor, demeye getiriyor. Bunu ona kendi koşullarını dayatabilmenin bir aracı olarak kullanıyor ve doğrusu bunda bir hayli de başarılı oluyor.

Tuna: Zaten üçüncü dünyacı yazarlar bu iki olguyu birlikte savunuyorlar. Yani bir yandan bir dizi emperyalist ülke kendi çevresinde ekonomik entegrasyon blokları oluşturuyor. AET gibi, NAFTA gibi, Japonya-Güney Kore ilişkisi gibi. Ama tam da böyle bir bloklaşma, bunun siyasi biçimler de alması eğilimi, aynı zamanda dünyanın geri kalan kısmını ekonomik olarak gereksiz hale getiriyor. Bu ikisini beraber savunuyorlar zaten. Ama şu söyleniyor: Afrika'ya sermaye ihracı artık bir eğilim değildir. Ama Çekoslovakya'ya yönelen sermaye ihracı da, Almanya ile Çekoslovakya arasındaki ekonomik birlikteliğin/entegrasyonun bir önceki adımı sadece. Yani Kuzey-Güney çelişkisini temelde böyle koyuyor.

Cihan: Emperyalizmi sadece geri ülkelere, sadece tarımsal bölgelere sermaye ihraç eden bir eğilim içinde görmek, zamanında Kautsky'nin dile getirdiği ve Lenin'in daha *Emperyalizm* eserinde mahkum ettiği bir yanlış görüş. Lenin, tarımsal bölgelerden çok sanayi bölgelerine akar sermaye, diyor. Bugün ABD'nin Avrupa'ya akıtması gibi. Japonya'nın hem ABD'ye hem Avrupa'ya akıtması gibi. Bizzat Lenin'in klasik eserinde bu mesele üzerine bir tartışma var ve Lenin bunu Kautsky'nin temel bir yanılgısı sayıyor. Kautsky'e bakılırsa, sermaye sanayi bölgelerinden tarımsal bölgelere akıyor. Oysa hiç de öyle değil, aynı ölçüde sanayileşmiş ülkelere de akıyor, diyor Lenin. Bunları karşı karşıya koymuyor, ama Kautsky tek boyutlu bir eğilim tanımladığı ölçüde, Lenin buna karşı çıkıyor, ta o zaman.

İkincisi; bu sistem dünya ölçüsünde eşitsiz, dengesiz, çarpık gelişen bir sistem. Dünya ölçüsünde kapitalist ilişkiler yaygınlaştığı halde, bu yaygınlaşma bölgeler arası dengesizliklerle içiçe gidebiliyor. Biz yirmi yıl sonra Afrika'ya yatırımların çok özel bir önem kazanmayacağını nereden bilebiliriz ki? Bu "Asya kaplanları" ne zaman çıktılar ki? Bunlar ikinci dünya savaşı öncesinden varlar mıydı? O zaman başka bazı ülkelere sermaye ihracı önplandaydı. Bunlar sonraki bir dönemin, yakın bir dönemin, somut olarak '60'lı-70'li yılların ürünleri. Şu son bir iki yılda durum

biraz değişmiş görünse de, son 20-30 yıldır emperyalist sermaye önemli ölçüde bu ülkelere akıyordu. Pasifik bölgesi (zamanında bunların bir kısmı sömürge, ya da yarı-sömürge ülkelerdi) şimdi dünya ekonomisinin ağırlık merkezinin kaydığı bir alan olarak kabul ediliyordu. Dün böyle değildi ama. Latin Amerika daha belirgin bir biçimde önplandaydı. Yanısıra Akdeniz ülkeleri, Portekiz, İspanya, Yunanistan vb. ülkeler, bir ölçüde önplandaydılar. Demek istiyorum ki, kapitalizm eşitsiz ve dengesiz geliyor, sermayenin akacağı alanı kâr belirliyor ve bu zamana göre değişiyor. Kârlar nerede büyük ve garantili ise oraya akıyor sermaye. Sermayenin temel eğilimi ve temel karakteri bu.

Cezmi: Şöyle bir yanı var.

Sadece emek gücünü daha yoğun bir biçimde sömürmek veya hammadde elde etmek için değil, aynı zamanda yüksek oranlarda kârını gerçekleştirebilmek için pazara da ihtiyacı var. O yüzden bugün için pazara yakın olmasına da ihtiyaç var...

Öte yandan, yeni pazar alanları da yaratmaya çalışıyor emperyalist sermaye, girdiği alanlarda bir şekilde pazar alanı da yaratıyor. Mesela bugün Çin'e baktığı zaman sadece ucuz işgücü ve hammadde görmüyor, aynı zamanda burada devasa bir pazar alanı, çok geniş bir tüketim potansiyeli de görüyor. Ve aynı zamanda buraya sokacağı ilişkilerle de bunu canlandırarak, kendine günden güne büyüyen bir pazar alanı da yaratmaya çalışıyor.

Cihan: Bizim yayınlarımızın son bir kaç yıllık dış sayfalarına dikkatle bakılırsa, Afrika üzerine dişe dişe bir rekabetin, bir nüfuz mücadelesinin sürdüğü görülür. Demek ki öyle çok da emperyalist dünya ekonomisinin, dolayısıyla emperyalistlerin ilgi alanının dışında değil bu bölge. Nüfuz alanları niye ele geçirilir ki? Bugün hammadde kaynakları için ele geçirilir ya da salt siyasal nüfuz alanı olarak ele geçirilmiş gibi görünür, ama yarın onun iktisadi sonuçları da kendini gösterir. Çünkü emperyalizm, klasik tahlilde de vurgulandığı gibi, sadece mevcut pazarları ve hammadde kaynaklarını değil, potansiyel pazarları ve potansiyel hammadde kaynaklarını da ele geçirmeye çalışır. Aynı şekilde bu tür bölgeleri yarının potansiyel yatırım alanları olarak da görüyordur emperyalizm.

Ama şu bunalım döneminde doğru dürüst yatırım yapmıyor, bu ayrı bir şey. Bu son yirmi yılda çok büyük ölçüde spekülâtif sermaye akışıdır, hareketleridir, değişimdir, dünya kapitalizminde yaşanan. Yazarın kendisi de gerçek üretken yatırımlar 1914 düzeyine bile ulaşamıyor, oysa dünyada günde bilmem ne kadar trilyon dolar borsalarda el değiştiriyor, demiyor mu?

Bazı gözlemler çok da kuvvetli değil, mesela uzak Asya ülkeleri kendini kurtardı, diyor. Yani sanayi temeli kurdular ve böylece kendilerini kurtardılar, demeye getiriyor. Bunu bir ara Ecevit de söylüyordu; biz geç kaldık, Kore iyi bir modeldi, ama bu şans '60-70'li yıllarda vardı, diyordu. Oysa şimdi Güney Kore'nin en büyük şirketlerini emperyalist tekeller kapatıyor. Üstelik Güney Kore'nin sözkonusu şirketleri dünya ölçüsünde başa güreşen şirketler. Demek ki hiç de bir şey kurtarmış değil. Tıpkı birkaç yıl önce Meksika örneğinde olduğu gibi, şimdi de Güney Kore İMF'ye ve çokuluslu şirketlere teslim olmuş durumda. Yazarın Asya ülkeleri demesinin gerisinde, bunlar kalkınmalarını başardılar, sanayilerini kurdular, kendilerini kurtardılar gibi bir

Bir sonraki temel özelliğe geçelim. Emperyalizm aşaması, “korkunç derecede yoğunlaşmış banka sermayesinin sanayi sermayesi ile kaynaştığı” bir aşamadır. Mali sermayenin bilimsel tanımı da zaten burada ifadesini buluyor.

Yoğunlaşma ve merkezileşme sadece banka sermayesi alanında gerçekleşmiyor, aynı süreçler üretim ve sanayide de yaşanıyor. Sanayi sermayesi ile banka sermayesinin içiçe geçmesi ve kaynaşması ise ortaya mali sermaye dediğimiz iktisadi-toplumsal gerçekliği çıkarıyor. Burada banka sermayesi mi egemen, sanayi sermayesi mi egemen, bu tartışmanın bir anlamı yok. Sermayenin bu iki türü burada içiçe geçiyor ve kaynaşıyor. Büyük tekелci şirketler büyük bankaları, ya da tersinden, büyük bankalar bir dizi sanayi kolunda üretimi ve pazarı kontrol edebiliyor.

mantık var. Güney Kore işçileri geçen sene tam da OECD'nin Güney Kore'ye dayattığı koşulların orada rejim tarafından yasalaştırılması çabalarını karşı ayaklandılar. *Bağımsızlık ve Devrim* kitabında bir yoldaşın sorduğu soruda ilginç bir bilgi olarak var; İsviçre firmaları bu yasal düzenlemelerin yapılmasını bekliyorlar, bu koşulla ve İsviçre'deki fabrikaları da kapatarak gidecekler, ama henüz o gelişmenin sonuçlarını da bekliyorlar, diyordu ilgili yoldaş.

Temmuz: Kuzey-Güneyciler Afrika konjonktürünü, bir dönemin verilerini teori düzeyine yükselttikleri için bundan uç sonuçlara çıkıyorlar. Zaten öyle bir eğilimleri var, onu da malzeme olarak kullanıyorlar. Dünya pazarının ve dünya ekonomisinin daraldığı bir dönemde, daha ziyade hammaddeleriyle dünya ekonomisi içinde yer alan bir ekonomide, hammaddeyi çıkartan işçilere verdikleri ücret kadar oranın dünya ekonomisi içinde bir pazar değeri oluyor. Tarımı zaten dünya pazarına bağladıkları ölçüde yıkılmışlar. Şimdi içinden geçilen evrede dünya pazarı daraldığı yerde, onun pazar içindeki payı yüzünden belli ülkeler gerçekten yıkıma uğruyorlar (mesela Güney Afrika çok farklı, Nijerya farklı bu açıdan). Dünya pazarı için bir değeri olmadığı ölçüde çok yoğun bir açlığa mahkum oluyorlar. Tarım da yıkılmış, yani kapalı bir ekonomiyken beslenebilen insanlar şimdi beslenemez hale gelmişler, şehirlere çekilmişler. Yani sömürgecilik ve bunu izleyen dönemde bu toplumların dengesi allak bullak edilmiş. Dünya ekonomisinin kriz içinde debelendiği bir yerde de, bu, bu ülkeler için çok yıkıcı sonuçlar üretiyor.

Toplam kapitalist dünya ekonomisi içinde bir mantığı var bunun. Çok yıkıcı bir dönem geçmeden de Afrika'nın durumu çok düzelecek gibi gözüküyor. Ama bu toplamda kapitalizmin yasalarına aykırı değil, yani onlara rağmen olan bir şey değil. Yoldaş da sanıyorum bunu söylüyor, tüketim unsuru olmadığı ölçüde dünya pazarının da dışına itiliyorlar derken... Yani birileri tüketemediği ölçüde, dünya pazarı için bir anlamı da olmuyor. Olmadığı yerde de dünya pazarının dışına da düşebiliyor, bir yıkım döneminde, bir daralma döneminde... Afrika'nın belli ülkeleri gerçekten de böyle. Yani açlıktan ölmenin böyle bir karşılığı var.

Semih: Bu tür şeyler aslında bir politik kimliğe ulaşmış durumda olmasa da gündelik sınıf çalışmasında çeşitli şekillerde önümüze çıkıyor. İşte bu kalkınma modelleri üzerinden, yani üçüncü dünya ülkelerinde gelişmenin, sanayileşmenin dikey biçimlerde gerçekleştirilmesi, yatay bir gelişme süreci yaşamaması vb. üzerinden. Emperyalist ülkelerin müdahalesiyle belli bir dalda sanayinin geliştirilmesi, ülkenin düzenli büyümesine engel olacak tarzda bir

sanayileşme biçimi. Bir ülkeyi örneğin çelik üzerine ya da başka bir alan üzerine geliştirme vb. gibi. Örneğin bazı kesimler de, emperyalist küreselleşmeye ve bu çerçevede üçüncü dünya ülkelerine yönelik olarak uygulanan politikalara karşı çıkıyorlar, yeni dünya düzeni vb. çerçevesinde buna karşı bir tutum geliştirme anlayışıyla hareket ediyorlar. Birleşik Metal-İş genel kurullarında, bunun çok fazla gündeme getirildiğini, şubelerden genel merkeze kadar her yerde bu globalizm tartışmasının önplana çıkartıldığını, ordaki politik vurguların gerisinde neo-milliyetçilik olarak tanımlanabilecek böyle bir anlayışın olduğunu görüyoruz. Bir kimlik olarak karşımıza çıkıyor olmasa da, bazı politik hareketlerde vurgu biçiminde bu var.

Yaygınlaşma özelliği var ve önemi de oradan geliyor. Bizim şu ana kadar yaptığımız vurgular sanki bir gelenekselcilik gibi görünebilir ama, benim de bu tartışmaları yürüttükçe okuduğum şeyler sürekli onları önplana çıkardı. Mesela geçenlerde tartışmıştık; gelişmiş kapitalist ülkelerden elektronik-bilgisayar gibi çeşitli dallara yönelik sanayinin belli alanlarının üçüncü dünya ülkelerine gönderilmesi gibi bir eğilim var. Ben bugün okurken gördüm, Lenin'in bir makalesinde tam da öyle bir eğilimden bahsediliyor. Hobson'un değerlendirmelerini aktarırken, böyle bir eğilimin de gelişebileceğini söylüyor. Benzer bir biçimde, bugün dünya üzerinde çok büyük bir rantıye alanının oluşması da emperyalizmin çürümüşlüğüne ispatlama çerçevesinde daha o zamandan vurgulanan noktalardan biri. Bazı temel noktalar vurgulanırken, emperyalizmin çürümesinin göstergelerinden biri olarak bu rantıye olgusu vurgulanıyor.

Bunların daha geniş bir ölçekte uygulanması, daha geniş bir ölçekte hayat bulması gibi bir süreç var gelinen yerde. Yani o yeniliklerin sürekli gösterilmesinin arkasında, ya da yeni bir şeyin olup olmadığının sürekli vurgulanmasının arkasında, Marksizmden kopmak ve sınıf perspektifinden uzak bir tarzda bugüne kadar geliştirilen kimliğin, politikanın uygulama alanlarını ya da bunun farklı argümanlarını yaratabilme kaygısı gibi bir şey var.

Bilemiyorum bu ne kadar önemlidir günlük politik faaliyet çerçevesinde, ne kadar tartışılması gerekiyor. Ben biraz bu çerçeveden tartışıyorum. Teorik-programatik açıdan bunun önemi var kuşkusuz. Bu çerçevede belli yönleri vurgulamaya çalıştım.

Cezmi: Bu aynı şey DISK için, özellikle Rıdvan Budak kesimi için söylenebilir. Yani sınıf işbirliğini işte sözde aynı zamanda ekonominin sorunlarına karşı, rantıye ekonomisine karşı üretime dayalı sanayi ekonomisini desteklemek gerektiği, gelişmenin temelini bunun oluşturduğu üzerinden mesele konuluyor. Ve gerçekten de tekstil işçilerine, metal işçilerine dönük çıkarttıkları bildirilerinde dahi bu fikirlerin ajitasyonunu yaygın bir biçimde yapıyorlar. Belli bir önem de kazanıyor; doğal olarak bu konuda teorik bir açıklık içinde olmak ve bunu politik mücadelede kullanmak gerekiyor.

Temmuz: İşçi Partisi'nin bir çizgisi varsa, bu dosdoğru Kuzey-Güney üzerinden gerekçelendiriliyor ve bugünün Türkiye'sinin gerçeklerinin karşısına konuluyor. Bu örneğin özelleştirmede bir tutuma yol açıyor, çok doğrudan politik sonuçları var tabi. Öte yandan, tersinden de, globalleşme üzerinden pompalanan neo-liberal görüşler var. Globalleşme her yere refah ve demokrasi getirecek, AB'ye girerek bunlar bize de gelecek gibi...

Semih: Kendisine birazcık solcuyum diyen bunu söylemiyor, ama bunun tersini söyleyerek aslında

farklı bir eğilim yaratmış oluyor. Yani globalleşmeye karşı politika oluşturma adına, yerli sanayiye ve iç pazarı korumak adına, ya da örneğin "kalkımcı devlet"i savunmak adına sınıflararası mücadeleyi boşa çıkartan, sınıf işbirliğine varan bir politik çizgi meşrulaştırılmak isteniyor. Sendikaların genel kurullara yönelik bildirilerin hepsinde bu sürekli işleniyor. İşçilere bunlar gidiyor, okutuluyor. İşçilerin kafası buradan çelinmeye çalışılıyor.

Parti programında emperyalizm bölümü

Cihan: Emperyalizm çağının gerçeklerinin parti programında yer almasına yönelik ilk girişimin 1917'de, Nisan Konferansı sonrasında, Bolşeviklerin program revizyonu tartışmaları vesilesiyle gündeme geldiğini biliyoruz, buna daha önce işaret etmiştim. Lenin'in "Program Revizyonu İçin Materyaller" başlığı taşıyan taslağı var önümüzde. İlk olarak burada, bu taslakta, konuya bir bölüm olarak yer verilmesini öneriyor. Kapitalizmin temel özelliklerine ve yasallıklarına ilişkin bölümün ardından, bir yeni bölüm olarak, buraya emperyalizm ekleniyor. "Dünya kapitalizmi şimdi yaklaşık olarak 20. yüzyılın başlangıcından beri emperyalizm aşamasına başladı" diyor ve ardından emperyalizmin temel özellikleri sıralanıyor:

"Emperyalizm ya da mali sermaye çağı, tekeller kapitalist birliklerin -sendikalar, karteller, tröstler- tayin edici önem kazandıkları, korkunç derecede yoğunlaşmış banka sermayesinin sanayi sermayesi ile kaynaştığı, yabancı ülkelere sermaye ihracının çok büyük boyutlara ulaştığı, bütün dünya topraklarının en zengin ülkeler arasında paylaşılmış olduğu ve uluslararası tröstler arasında dünyanın iktisaden paylaşımının başladığı çok gelişmiş kapitalist ekonomidir." (Lenin, Seçme Eserler, C.6, İnter Yayınları, s.115-116 -Red.)

Burada emperyalizm tanımı çerçevesinde emperyalizmin temel özelliklerine ilişkin beş temel madde sıralanıyor. Bunlar Lenin'in "Emperyalizm" üzerine klasik eserinde sıraladığı beş temel maddenin çok daha kısaltılmış ve özlü bir biçiminden başka bir şey değil. Demek ki öncelikle emperyalizmin bir tanımı yapılıyor, kapitalizmin tekelleri aşamasının kendine özgü iktisadi özellikleri tanımlanmış oluyor.

Öte yandan, bir emperyalist savaşın hala sürdüğü dönemdir bu. Bu nedenle emperyalist savaş sorunu çok özel bir önem taşıyor. Emperyalist savaş emperyalizmin özel ve doğrudan bir ürünü oluyor. Bu çerçevede bir sonraki paragrafta, emperyalist savaşa yer veriliyor Şöyle bu paragraf:

"Emperyalist savaşlar, yani dünya egemenliği uğrunda, banka sermayesi için pazarlar uğrunda, küçük ve zayıf milliyetlerin boğazlanması uğrunda savaşlar bu durumda kaçınılmazdır. Ve 1914-1917 arasındaki ilk büyük emperyalist savaş tam da böyle bir savaştır." (s.116)

Savaşın emperyalizmin özel bir ürünü olduğu, mali sermaye için pazar arama zorunluluğu, zayıf ve güçsüz ulusların köleleştirilmesi ihtiyacı ve emperyalistler arasında paylaşılmış dünyanın yeniden paylaşılması ihtiyacının emperyalist savaşların toplumsal-iktisadi temeli olduğu vurgulanıyor burada. Bu özel bir önem taşıyan temel bir teorik gerçek.

Ben ilk bölüm üzerinde, emperyalizm çağının, kapitalizmin bu tekelleri aşamasının kendine özgü özellikleri üzerinde fazla durmadım. Bilmiyorum, durmak çok gerekli midir? Lenin'in beş temel tanımı diye ifade etmiştim. Bunlar tekelleri kapitalizmin,

Mali sermaye tabi ki rantıye yönü, tefeci yönü belirgin olan bir sermayedir aynı zamanda. Son veriler üzerinde de bakıldığında, dünyada gündelik olarak trilyonlarca dolar değerinde para ya da kağıt el değiştiriyor. Bu, üretim temelinden belli ölçülerde bağımsız bir işlem ya da mali yaşam alanı da oluyor. Kapitalizm zaten borsanın sanayiden, üretimden belli bir özerkliğini de getiriyor kendi evrimi içinde. Engels'in mekanik materyalizme yönelttiği çok bilinen eleştiri vesilesiyle buna ta o zamandan özel bir dikkat çektiğini de biliyoruz. Son tahlilde bu aynı iktisadi temel üzerinde yükselmekle birlikte, bunun göreceli bir bağımsızlığı ve buna uygun belli bir işleyişi de var, diyor Engels. Bugün gelinen yerde ise korkunç bir boyut kazanmış bulunuyor. '70'li yıllarda yeni bir büyük bunalım içine giren dünya kapitalizminin '80'li yıllardaki nispi iktisadi canlılığının aslında spekülâtif sermayenin canlılığından, hareketliliğinden geldiğini tesbit ediyor ilerici iktisatçılar.

emperyalizmin temel iktisadi özellikleri ve ben tekelleri kapitalizmin hala da bu temel özellikler üzerinden tanımlanabileceğini düşünüyorum.

Birinci maddeyi okuyorum: "Emperyalizm ya da mali sermaye çağı tekeller kapitalist birliklerin -sendikalar, karteller tröstler- tayin edici önem kazandıkları bir aşamadır."

Bu temel özellik herhangi bir özel açıklama gerektirmiyor. Dün akşam üzerine konuştuğumuz son ampirik veriler bu tekelleri birliklerin hangi muazzam gelişme düzeyine ulaştığını ve dünyayı bir ahtapot gibi nasıl sardığını ortaya koyuyordu. Bunlar aynı tekelleri kapitalist oluşumlar; yalnızca bugün daha devasa boyutlara ulaşmış bulunmaktadır.

Yüzyılın başında ortaya çıkan ve daha yüzyılın başında o günün ölçülerine göre korkunç bir güce ulaştığı ifade edilen bu tekelleri kapitalist birliklerin, bizim bugünkü dünyamızda ve bugünün ölçüleriyle bize korkunç gelebilen boyutlara ulaşmasında anlaşılabilir bir yan yok. Çünkü bunlar üretici güçlerdeki gelişmenin, sermayenin ve üretimin yoğunlaşmasının, yanısıra sermayenin merkezileşmesinin özel tarihsel ürünleriydi. Kapitalizm ayakta kaldığı sürece kapitalizmin bu temel özellikleri de, bu temel işleyiş yasası da hükmünü sürdürür. Üretim ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi süreçleri, kapitalizmin temel eğilimleri durumundadır. Bu eğilimler bütün bir yüzyıl boyunca belli kesintilerle, çelişkili süreçlerle ilerlemiş olsa bile, toplamı üzerinden bakıldığında, bugün bunların apayrı boyutlar kazanmasında şaşılacak bir yan yok.

Bir sonraki temel özelliğe geçelim. Emperyalizm aşaması, "korkunç derecede yoğunlaşmış banka sermayesinin sanayi sermayesi ile kaynaştığı" bir aşamadır. Mali sermayenin bilimsel tanımı da zaten burada ifadesini buluyor. Yoğunlaşma ve merkezileşme sadece banka sermayesi alanında gerçekleşmiyor, aynı süreçler üretim ve sanayide de yaşanıyor. Sanayi sermayesi ile banka sermayesinin içiçe geçmesi ve kaynaşması ise ortaya mali sermaye dediğimiz iktisadi-toplumsal gerçekliği çıkarıyor.

Burada banka sermayesi mi egemen, sanayi sermayesi mi egemen, bu tartışmanın bir anlamı yok. Sermayenin bu iki türü burada içiçe geçiyor ve kaynaşıyor. Büyük tekelleri şirketler büyük bankaları, ya da tersinden, büyük bankalar bir dizi sanayi kolunda üretimi ve pazarı kontrol edebiliyor. Dolayısıyla bu tartışmanın özel bir anlam taşıdığını düşünmüyorum. Mesela Hilferding kendi eserinde banka sermayesine çok özel bir ağırlık tanıyor. Lenin bunu eleştiriyor, sanayi sermayesinin buradaki yeri ve rolü gözden kaçınıyor, diyor. Mesela birinin ötekini kendi egemenliği altına alması değil, bu ikisinin

organik olarak içiçe geçmesidir.

Temmuz: Hilferding'in hareket noktası biraz Almanya ile ilgili...

Cihan: Tabi, Almanya ile ilgili. Almanya'da bankaların, o dört büyük D'nin çok büyük bir ağırlık kazanmasından geliyor, Hilferding'in yanılgısı ya da tek yanlı vurgusu. Mesela öte yandan da, Sweezy, banka sermayesinin Amerika'da çok özel önem taşımadığını, asıl olarak bankaları da kapsayan dev tekelleri şirketlerin önem taşıdığını söylüyor, 1940'lara ait bir yazısında. Standart Oil var, General Motors var, Exxon var, bir takım başka büyük şirketler

var, orada da büyük tekelleri şirketler önplanda görünüyor.

Hatta Sweezy buradan kalkarak genelleme yapıp diyor ki, banka sermayesi yüzyılın başında belli bir önem taşıyordu, daha sonra yerini büyük tekelleri kapitalist birliklere bıraktı ve bankalar bunların uzantıları haline geldiler. Bu da doğru değil, mesele bu da değil. Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin çok yönlü olarak içiçe geçmesi ve bunun büyük tekelleri kapitalist şirketlerde birleşmesi olayı olarak düşünmek gerekiyor.

Türkiye'de örneğin, holding örgütlenmesi var, tekelleri burjuvazimiz de kendi deyimi ile holding olarak örgütleniyor. Bu holdinglerin sanayi şirketleri var, ticari şirketleri var, ithalat-ihracat şirketleri var, sigorta şirketleri var, ve elbette bankaları var. Koç Holdingin çok özel bir bankası yok gibi görünüyor. Garanti Bankası ile ortaklığı '80'li yıllarda devretmek durumunda kaldı, daha sonra bir Amerikan bankası ile ortaklık kurdu. Ama önplandaki büyük bankalar üzerinden bakıldığında, çok özel bir banka ağırlığı yok gibi görünüyor. Ama Türkiye'nin en büyük holdingidir. Öte yandan Çukurova grubunun elinde ikisi büyük dört-beş banka var; Yapı Kredi, Pamukbank, bir iki başka banka daha var. Bu da kuşkusuz büyük bir holding; sanayi ve ticaretin önemli alanlarını kontrol ediyor, ama büyük şirketler içerisinde gene de daha geri planda kalıyor. Sabancı Holding'de bir denge görüyoruz; hem güçlü bankalar, hem güçlü sinai ve ticari şirketler var bu holdingin bünyesinde.

Önemli olan mali sermayenin sanayi sermayesi ile banka sermayesinin içiçeliğinden oluştuğudur. Mali sermayenin tanımında en önemli nokta budur. Hangisi ne kadar ağırlık taşıyor, bunun çok özel bir önemi yok. Buharin de tanımlamalarında banka sermayesine çok özel bir ağırlık veriyor. Büyük kapitalist şirketlerin bankalar tarafından birleştirildiğini, buna zorlandığını, bankaların değişik sanayi şirketlerine büyük krediler verdiğini, sonra da verdiği krediyi güvence altına almak için o şirketleri birleşmeye ve uyumlu çalışmaya zorladığını söylüyor. Bunları Buharin'in kendine özgü görüşleri saymak gerekiyor. Bu konuda gerçeğe en uygun tanımlama Lenin'e ait.

Bu meseleyi doğru kavramak sanıldığı kadar önemsiz değil. Nitekim TDKP, mali sermayeyi salt banka sermayesine indirmediği, banka sermayesini de kapitalizmin tefeci sermayesi saydığı için; bu üretken değildir, bu sanayinin gelişmesine hizmet etmez gibi düşünceler ileri sürebildi geçmişte, işi abese vardırabilirdi. Bizim TDKP ile polemiklerimiz hatırlanırsa, sanayi temeli, üretim temeli olmayan bir kapitalist sömürü düzeni düşünmenin olanaksızlığı vurgulanıyor orada. Mali sermayeyi tek boyutlu olarak

banka sermayesi olarak tanımlamanın Hilferding'e ait olduğunu, emperyalizm tahlilinde Hilferding'den alabildiğine yararlanılan ve bunu açıklıkla belirten Lenin'in. Hilferding'i bu noktada özellikle eleştirdiğini de biz kendi polemiklerimizde hatırlattık.

Mali sermaye tabi ki rantıye yönü, tefeci yönü belirgin olan bir sermayedir aynı zamanda. Son veriler üzerinde de bakıldığında, dünyada gündelik olarak trilyonlarca dolar değerinde para ya da kağıt el değiştiriyor. Bu, üretim temelinden belli ölçülerde bağımsız bir işlem ya da mali yaşam alanı da oluyor. Kapitalizm zaten borsanın sanayiden, üretimden belli bir özerkliğini de getiriyor kendi evrimi içinde. Engels'in mekanik materyalizme yönelttiği çok bilinen eleştiri vesilesiyle buna ta o zamandan özel bir dikkat çektiğini de biliyoruz. Son tahlilde bu aynı iktisadi temel üzerinde yükselmekle birlikte, bunun göreceli bir bağımsızlığı ve buna uygun belli bir işleyişi de var, diyor Engels. Bugün geline yerde ise korkunç bir boyut kazanmış bulunuyor. '70'li yıllarda yeni bir büyük bunalım içine giren dünya kapitalizminin '80'li yıllardaki nispi iktisadi canlılığının aslında spekülative sermayenin canlılığından, hareketliliğinden geldiğini tesbit ediyor ilerici iktisatçılar. Esasında üretim yapısında çok fazla değişiklik olmadığını, yani üretimde canlanma, genişleme olmadığı, genel durgunluğun sürdüğünü dile getiriyorlar. Canlılığın, kağıtların, o nominal değerlerin sürekli el değiştirmesinden geldiğini söylüyorlar.

Son iki maddeye geliyoruz. Bunlardan ilki, "yabancı ülkelere sermaye ihtiyacının çok büyük boyutlara ulaştığı" idi. Bu tekeli kapitalizmin/emperyalizmin bir başka temel özelliği. Yüzyılın başında da bu iktisadi olguyu görüyoruz. Ki bu emperyalizmin ayırdedici özelliklerinden biridir. Ama bu eğilimin ikinci dünya savaşından sonra çok özel bir yaygınlık kazandığını, geri ülkelere sermaye akışının çok özel boyutlara vardığını, doğrudan yatırımlara yönelik sermaye ihracı biçimi aldığını da biliyoruz.

Eskiden de sermaye ihraç ediliyordu, ama bu ya devlet borçları biçiminde gerçekleşiyordu, ya demiryolları yapımı ya maden işletmeleri için ihraç ediliyordu, ya da belli tarımsal hammaddelerin üretimine sermaye yatırılıyordu. Ama üretken yatırımların, sanayi yatırımlarının ikinci dünya savaşını önceleyen dönemde dünyanın belli bölgeleriyle sınırlı kaldığını da biliyoruz. Savaş sonrası dönemde, çok belirgin bir biçimde, metropol ülkelerden dünyanın geri bölgelerine doğru artı-değer sömürüsü gerçekleştirmeye yönelik yaygın sermaye akışı var. Tabi bütün bu bölgelerde kapitalist ilişkilerin gelişmesini hızlandırması olgusu söz konusu.

Ve Lenin'in program revizyonu taslağında emperyalizme ilişkin olarak verdiği son özellik : "Bütün dünya topraklarının en zengin ülkeler arasında paylaşılmış olduğu ve uluslararası tröstler arasında dünyanın iktisaden paylaşılmasının başladığı çok gelişmiş kapitalist ekonomidir."

Dünyanın toprak olarak paylaşılması ile iktisaden paylaşılmasını özdeş saymamak gerekiyor, bunlar iki farklı olgu. 19. yüzyılın son çeyreğinde dünya toprak olarak paylaşıldı. Emperyalistler çeşitli bölgeleri kendi hakimiyetleri altına aldılar, ilhak ettiler, doğrudan sömürgeleştirdiler. Dünyanın

paylaşılmamış bir yanı kalmamıştı yüzyılın başında ve emperyalist savaş zaten dünyayı yeniden paylaşmak üzere gündeme geldi. Toprak olarak, dolayısıyla iktisadi egemenlik alanı, nüfuz alanı, pazar alanı olarak yeniden paylaşmak bir ihtiyaç haline geldi. Bu emperyalist savaşa yol açtı.

Ama dünyanın savaşlar yoluyla toprak olarak paylaşılmasının gündeme gelmediği aşamada da dev tekeli birlikler, bunların temsilcisi olarak devletler, dünyayı iktisadi olarak kendi aralarında paylaşmak için yoğun bir mücadele yürütürler. Biz bunu pazarlar uğruna, iktisadi ve siyasal nüfuz alanları uğruna mücadele olarak tanımlıyoruz. Yani emperyalist rekabetin henüz iktisadi, mali, ticari ve siyasal biçimler içerisinde sürdüğü bir aşamada da dışı dış bir paylaşım mücadelesi olabiliyor. Güçlü sermaye zayıf sermayeyi belli etki alanlarından kovabiliyor. Savaş bunun şiddetlendiği bir aşama, bu işin zora dayalı olarak gerçekleştiği bir aşama oluyor.

Emperyalizmin, aynı anlama gelmek üzere kapitalizmin tekeli aşamasının beş temel özelliği kabaca böyle. Bunun ışığında örneğin akşam sözünü ettiğimiz dergide sunulan iktisadi gerçeklere baktığımız zaman, bunların tekeli kapitalizmin bu temel tanımlamaları çerçevesinde kavrayabileceğimiz olgular olduklarını görüyoruz. Sadece aynı temel olgu ve ilişkilerin geline yerde ne kadar devasa boyutlara ulaştığı ve bunun ortaya çıkardığı bazı yeni sorunlar üzerine tartışılabilir.

Dikkat ederseniz, üçüncü dünyacı yazarların geri ülkelerle ilişkiler bakımından söylediklerinde de bir yenilik yok. "Yeniden kompradorlaşma" diyorlar örneğin. Bunları yeniden sanayisizleştirme, sömürge konumuna itme anlamına geliyor. Yani yüzyılın başında daha klasik, daha kaba biçimler içerisinde gerçekleşen bir şeyin, geline yerde iktisadi mali araçlarla gerçekleştirildiğini vurgulamaya yönelik bir tanım bu. Yeniden kompradorlaşma ne anlatabilir ki başka?

Bu klasik sömürgecilğe dönüş ya da "sömürgeciliğin rönesansı" bütün sonuçlarına ne kadar varabilir? diye soruyordu bir yoldaş dün akşam. Hiçbir zaman yüzyılın başındaki türden ilişkilere varamayacağı çok açık. Yüzyılın başındakiler geri tarımsal ülkelerdi, geleneksel ilişkilerin egemen olduğu toplumlardı. Burada ya geleneksel ilişkiler içerisinde, o feodal, yarı-feodal ilişkiler içerisinde tarımsal hammadde üretilirdi, ya da yalnızca yeraltı kaynakları yağmalanırdı. Şimdi öyle değil, bu uluslar artık burjuva ulusal kimlikler kazandılar. O dönemde

bu uluslar henüz modern ulusal bir kimlik bile kazanmış değillerdi. Yani o geleneksel yapılar modern bir ulusal kimliğin, bünyenin oluşmasına ayrıca engeldi. Zaten ulusal kurtuluş savaşları aynı zamanda uluslaşma süreçlerinin siyasal mücadeleler içerisinde oluşması sürecidir. Bugün ise geleneksel ilişkilerin çok büyük ölçüde çözüldüğü ve tasfiye olduğu, modern kapitalist ilişkilerin çarpıklık, dengesizlik içinde de olsa, geliştiği toplumlar haline gelmiş bulunuyorlar. Dolayısıyla bu tarihsel temel üzerinde emperyalizmin yeni sömürgeci yöntemleri ya da birilerinin "yeniden kompradorlaşma" dediği ilişkiler, daha değişik bir biçim ve mahiyette gerçekleşebilir ancak.

Burada yalnızca şöyle özel bir durum var. Bölgeleri ya da ülkeleri etnik, dini, kültürel açıdan paralyze ediyorlar. Bu esaslara göre yapay olarak bölüyorlar, güçten düşürüyorlar, birbirlerine kırdırıyorlar. Bu parçalanma ve güçsüzlük durumu, sözde barışı sağlama adına fiili olarak oralara müdahale etmeyi getiriyor. Ve bu küreselleşme ideolojisi içerisinde, Birleşmiş Milletler vb. ilişkiler içerisinde, onun hukuku içerisinde bir yere oturtulmaya çalışılıyor. Biraz kendine özgü bir biçim ve yeni bir temel üzerinde gerçekleşiyor, demek istiyorum. Eskiden sömürgeleri ele geçiriyorlardı, zorla köleleştiriyorlardı. Orada kendine bağlı işbirlikçi geleneksel tabakalar da bulup çıkarıyorlardı. Bugün bu, güya dünya barışı adına ve Birleşmiş Milletler hukukuna uydurularak yapılıyor. Bu birinci nokta.

Bir de gerçekten Meksika türü örnekler var. Meksika, nüfusu ve kaynakları bakımından, kapitalist gelişmenin düzeyi bakımından, modern ilişkiler bakımından, büyük ve gelişmiş bir ülke. Böyle bir ülkeyi önce borç batağı içine çektiler, ardından İMF ve Dünya Bankası'nın neo-liberal politikaları ile iflasa sürüklediler. Bu iflasın ardından ise, İMF aracılığıyla 40-50 milyar dolar borç verildiler ve bu borcun karşılığı olarak da maliyesine el koydular. Böylece, bundan sonra ekonomini ve maliyeni ben yöneteceğim, dolayısıyla bütün iktisadi politikalarını da ben saptayacağım demek imkanını kendilerinde bulabiliyorlar. Ve bu, küreselleşme ideolojisi içerisinde, burjuvazinin ideolojik etkisi ve hegemonyası altında meşrulaştırabiliyor.

Bugün Türk politikacıları, başbakanları, bakanları kalkıp İMF ile yapılmış antlaşmaların uygulanması gerektiğini toplum önünde rahatlıkla savunabiliyorlar. Bu aslında utanç verici bir şey. İMF emperyalist bir kuruluş, emperyalist ülkelerin, onların tekeli

gruplarının, çok uluslu emperyalist şirketlerin ve bankaların çıkarlarını temsil eden bir kuruluş. Ama dikkat edin, bu davranış bugün toplumda hayli meşrulaştırılmış bulunuyor. '70'li yıllarda burjuva politika sahnesinin bir kesimi, hiç değilse CHP buna karşı çıkıyordu. Hatta kendi hükümeti döneminde böyle bir antlaşmayı imzalamayı reddetti ve bundan dolayı da TUSİAD'ın çok özel bir kampanyasıyla düşürüldü. Toplumsal bilincin o günden bugüne ne kadar gerilediğini ve tahrip edildiğini buradan giderek görebiliriz. Bunu küreselleşme ideolojisi, küçülen dünya gerçeği vb. argümanlar içerisinde topluma kabul ettiriyorlar. Yüzyılın başındaki klasik sömürgecilik böyle gerçekleşmiyordu ki. Donanmalar, ordular gidip işgal ediyorlardı ve halklar zorla köleleştirildikten sonra yaratılan siyasal, hukuksal düzen sömürge valileri aracılığıyla halklara dayatılıyordu. Geleneksel sınıflarla çıkar birliği yapıldığı ölçüde iç dayanaklar da bulunuyordu, hakimiyet daha da kolaylaşıyordu.

(Devam edecek...)

Bölgeleri ya da ülkeleri etnik, dini, kültürel açıdan paralyze ediyorlar. Bu esaslara göre yapay olarak bölüyorlar, güçten düşürüyorlar, birbirlerine kırdırıyorlar. Bu parçalanma ve güçsüzlük durumu, sözde barışı sağlama adına fiili olarak oralara müdahale etmeyi getiriyor. Ve bu küreselleşme ideolojisi içerisinde, Birleşmiş Milletler vb. ilişkiler içerisinde, onun hukuku içerisinde bir yere oturtulmaya çalışılıyor. Biraz kendine özgü bir biçim ve yeni bir temel üzerinde gerçekleşiyor, demek istiyorum. Eskiden sömürgeleri ele geçiriyorlardı, zorla köleleştiriyorlardı. Orada kendine bağlı işbirlikçi geleneksel tabakalar da bulup çıkarıyorlardı. Bugün bu, güya dünya barışı adına ve Birleşmiş Milletler hukukuna uydurularak yapılıyor.

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

Sayı:201, Mart '99, Başyazı

Seçimler ve parti taktiği

Gündemde 18 Nisan'da birlikte yapılacak genel ve yerel seçimler var. Konu haftalardır parti basınımızda değişik yönleriyle irdeleniyor, değerlendirme ve teşhirlere konu ediliyor. Kuruluşundan beri kesintisiz süren bir siyasal polis saldırısının hedefi olmasına ve bunun yarattığı güçlüklerle rağmen, partimiz de seçim döneminden en iyi biçimde yararlanabilmek için hazırlıklarına devam ediyor.

Normal süresinden birbuçuk yıl önce yapılacak olan 18 Nisan genel seçimlerinin, parçalanmışlığı ile bir siyasal bunalım ögesi olan parlamento bileşiminde ciddi bir değişiklik yapmasını kimse beklemiyor. Seçimler bu tür bir beklentinin değil, fakat göstermelik haliyle bile herhangi bir işlev yerine getiremez duruma düşen parlamentodaki tikanıklığın ürünü olarak gündeme geldi. 28 Şubat süreciyle siyasal yaşam üzerinde kurdukları denetimi zaafa uğratabileceği kaygısıyla seçim kararını ertelemek için çabalayan generaller, bunun mümkün olmadığını görünce, sonucu kabullenmek durumunda kaldılar. Şimdi bu zorunlu formalitenin bir an önce ve rejimin işleyişinde bir zaafiyet yaratmaksızın geride kalmasını bekliyorlar. Bu elbette edilgen bir bekleme değil. Tersine MGK üzerinden seçimlere yönelik olarak saptadıkları politikalara, hazırladıkları genelgelere başbakanlık mühürü basıp uygulamaya geçiyorlar. Bu arada Yargıtay Başsavcılığı, Anayasa Mahkemesi, Yüksek Seçim Kurulu gibi sözde hukuksal kurumlar ile sermaye medyası, seçim döneminde de MGK'nın emir-komuta işleyişi içinde üzerlerine düşeni tam olarak yapıyorlar.

Adına "derin devlet" denilen kontra rejiminin seçim dönemi önlemleri çerçevesinde üç amacı var. Bunlardan ilki, 28 Şubat sonrasında terbiye işlemine tabi tutulan dinsel gericiliği seçimler döneminde kendini rejime kanıtlama psikoza içine sokmak, böyle bir sonuç elde etmektir. İkincisi, PKK liderinin tutsak edilmesini de en iyi biçimde kullanarak, Kürt halk kitlelerinin HADEP şahsında ortaya koyduğu tutumu en geri bir noktaya çekmek, bu arada olanaklıysa HADEP'i seçime sokmamaktır. Üçüncüsü ise, devrimci akımların seçim dönemi politizasyonundan devrimci amaçlarla yararlanmasını mümkün olduğu ölçüde engellemektir. MGK'nın başbakanlık mühürü basarak yayınladığı "irticai, bölücü ve yıkıcı faaliyetlerin engellenmesi"ne ilişkin genelge bu amaçları açık ve veciz bir biçimde oraya koymaktadır.

İlk amaca ulaşmada fazla bir güçlük görünmüyor. Generaller bu alanda ciddi bir problem görmekten çok bunu kendi müdahalelerini meşrulaştırmanın, geniş toplum kesimlerine sempatik göstermenin bir olanağı olarak kullanıyorlar.

Asıl hedef Kürt hareketi ile devrimci harekettir. Abdullah Öcalan'ın tutuklanıp Türkiye'ye getirilmesi faşist kontra rejimine bu alanda büyük avantajlar sağladı. Bu olay genel olarak 18 Nisan seçimlerine de ayrı bir zemin kazandırdı. Şimdi bir bütün olarak düzen cephesi bu olayın siyasal ve psikolojik avantajlarını azami ölçülerde kullanmaya çalışıyor. Bir yandan Türk işçi ve emekçilerini şovenizm ve "güçlü devlet" propagandasıyla sersemletmeye, öte yandan

Partimiz seçim dönemine kendi bağımsız devrimci sınıf platformuyla ve pratiğiyle girmektedir. Komünistler sınıfın ve yığınların önüne kokuşmuş kapitalist düzene karşı devrimi ve sosyalizmi savunan, bunu bir çıkış yolu olarak sunan, yığınların güncel politik-iktisadi istemlerini de bu çerçevede ele alan bir platformla çıkacaklardır.

Kürt hareketinin kitle desteğinde moralsizlik ve çözülme yaratmaya çalışıyor. Bu arada bu olaydan, seçim ortamını devrimci ve yurtsever harekete karşı yoğun saldırılarla terörize etmek için yararlanmaya çalışıyor. Son olarak da, "tarihi zafer" olarak sunulan bu olay üzerinden, 28 Şubat müdahalesi çerçevesinde birlikte hükümet eden ve MGK ile en uyumlu çalışan iki partinin, ANAP ile DSP'nin, seçimlerden güçlü çıkması, dolayısıyla da seçim ertesinde kurulacak yeni hükümetin ana eksenini olması için çalışıyor.

Bu son nokta, tekelci burjuvazinin 18 Nisan seçimlerinden herşeye rağmen beklediği en önemli sonuçlardan biridir. Yeni bir parlamento, onun içinden çıkacak yeni bir hükümet yeni bir başlangıç olarak sunulacağı için, burjuvazi böyle bir fırsattan da en iyi biçimde yararlanma umudunda ve hazırlığındadır. Yeni hükümet yeni bir İMF "istikrar paketi", dolayısıyla işçi sınıfına yeni bir büyük saldırı demektir. Seçimi hemen izleyecek en önemli gelişme bu olacaktır.

Türk parlamentosu başından itibaren güdümlü bir kurum olarak doğdu ve bütün bir tarihi boyunca da böyle kaldı. Fakat güdümlü olması işlevsiz olması ile aynı şey demek değildi. Tersine, rejime yığınlar nezdinde parlamenter bir görünüm kazandırması, "hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir" yanılmasına bir inandırıcılık sağlaması, özellikle çok partili dönemde "demokrasilik" ve "milli irade" oyununa aksesuar oluşturmaları bakımından hakim sınıf payına hayli işlevsel de oldu. 27 Mayıs darbesi ile birlikte "anayasal bir kurum" olarak MGK üzerinden ordu vesayetine alman hükümetler ve parlamento, buna rağmen, halkın yükselen toplumsal muhalefetinin de baskıcı altında, egemen sınıflar arası çelişki ve çatışmaları belli ölçülerde yansıtan kurumlardı. Ordu bunun yarattığı sorunları bilindiği gibi 12 Mart ve 12 Eylül'le aştı.

12 Eylül darbesi bu açıdan bir dönüm noktası oldu. Darbenin hedeflerinden biri de düzen içi çatlıkları onarmak, egemen sınıfın tüm gruplarını tek program/çizgi etrafında birleştirmekti. Darbeyi izleyen ilk "serbest seçim" sayılan '87 seçimleri, 12 Eylül'ün bu çerçevede amacına ulaştığının, düzen partilerinin MGK-İMF çizgisinde giderek tekleştiğinin, birbirinden ayırdedilemez hale geldiklerinin ilk işaretleri olarak görüldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Yapısal bunalımın düzenin esneme olanaklarını en aza indirmiş olması ile Kürt halkının özgürlük mücadelesinin rejimin yerleşik dengelerinde yarattığı sarsıntı, MGK denetiminde bu aynı program etrafında tekleşmeyi hızlandırdı ve kolaylaştırdı. 20 Aralık '95 seçimlerine kadar bunun tek istisnası RP olarak görünüyordu. Tüm temel düzen politikalarına tam destek verdiği halde, halkın dini duygularını istismar ile sosyal demagojiyi kullanma yeteneği, yine de bu partiye ayrı bir görünüm kazandırıyor ve onu parlamentoda da aykırı bir konumda gösteriyordu.

Ordunun 28 Şubat müdahalesiyle yaptığı operasyon bu sorunu da tümüyle değilse bile önemli ölçüde çözdü. Kürt halkına karşı kirli yoketme savaşını yönetiyor ve yürütüyor olma konumunu yıldan yıla siyasal yaşama daha dolaysız müdahale için bir araca çeviren ordu, 28 Şubat sonrasında RP ve onun isim değiştirmiş hali FP'yi de hizaya getirerek, böylece tabloyu tamamladı. Bu arada, dinsel gericiliğe, onun temsilcisi olan partiye yönelik müdahalesini "laiklik" ve "çağdaş değerler" adına yaptığı için, siyasal yaşam üzerinde bu dolaysız ve kaba müdahalesini toplumun ilerici kesimleri nezdinde bile meşrulaştırmayı başardı.

Gelinen yerde, seçimler, siyasal partiler, parlamento ve hükümetler açısından mevcut tablo şöyledir: Bu kurumlar tarihlerinin en işlevsiz ve en itibarsız dönemini yaşamaktadırlar. Sıradan kitleler nezdinde bile büyük bir güvensizliğin konusudurlar. Hiçbiri emekçiler için umut olarak görülmemekte, yığınlar sorunlarının çözümü konusunda gerçekte bu kurumlardan fazla birşey de beklememektedirler.

Bu böyle olmakla birlikte, yine de geniş yığınlar bu kurumların etki sahası dışına çıkmış da değiller. Bunu ancak mücadele ve örgütlenme, bunlarla kazanılacak olan devrimci siyasal bilinç ve özgüven sağlayabilir. Oysa işçi sınıfı ve öteki emekçi katmanların geniş kesimleri halihazırda bu konumdan uzaktır. Mevcut mücadeleler sınırlı kesimleri kapsamakta, darlıkları bir türlü aşamamakta, olduğu kadarıyla da sınıf ve emekçi hareketi, sendika bürokrasisi ve reformistler tarafından düzen sınırları içinde tutulmaktadır. Sınıf ve emekçi hareketinin bu belirgin zayıflığından dolayıdır ki, duydukları tüm güvensizliğe rağmen, işçiler ve emekçiler burjuva politika alanının, bunun kurumlarının dışına çıkamamakta, ehven-i şer mantığı içinde sonuçta şu veya bu burjuva partisine en azından seçimlerde destek vermektedirler.

Bu gerçeklik, komünistlerin seçim platformundan; yığınları aydınlatmak, onların düzene, devlete, bu arada kokuşmuş burjuva parlamenter kurumlara ilişkin yanılmalılarını kırmak, kitlelerin devrimci bilincini ve eylemini geliştirmek için etkin bir biçimde yararlanmak zorunluluğuna da açıklık getirmektedir.

Bugünün Türkiye toplumu bir tezatlar tablosu sunmaktadır. Rejime sözde demokratik görüntü veren kurumların itibarsızlaştığı ve işlevsizleştiği bir evre, burjuvazinin toplumsal hareketin önemli bir kesimini sendikal ihanet çetelerinin ve reformist partilerin bir

kesiminin de yardımıyla yedekleyerek yönetebildiği bir evre olabilmektedir. Tam da bu sayede, devlette çeteleşmenin, ekonomide mafyalaşmanın, bir bütün olarak düzende kokuşmanın dışı vurduğu bir evre, saptırılmış çatışma eksenleriyle kitlelerin sersemletildiği, bu arada devletin restore edilmeye çalışıldığı bir evre olabilmektedir. Sermayenin yığınlara en kapsamlı iktisadi ve sosyal saldırılarını kesintisiz olarak yönelttiği, işsizliğin, yoksulluğun, demokratik hak yoksunluğunun tepe noktasına çıktığı bir evre, sosyal çelişki ve çatışmaların burjuvazi tarafından ustalıkla dizginlendiği, yığınların şovenizm ve irticaya karşıtlık üzerinden yedeklenebildiği bir evre olabilmektedir. Düzen cephesindeki tüm bunalıma ve yığınların yaşam koşullarındaki sürekli ağırlaşmaya, yığınların bundan kaynaklanan hoşnutsuzluk ve arayışlarına rağmen, devrimci hareket son yılların en zayıf ve dağınık manzarasını sunabilmektedir.

Çoğaltılabilecek tüm bu tezatlar tablosunun gerisinde burjuvazinin manevra yapma, yığınları zor ve ideoloji aygıtlarının birleşik gücüyle dizginleme yeteneği kadar, tersinden de devrimci akımların düzenin açmazlarından ve yığınların hoşnutsuzluğundan yararlanarak devrimci çıkış yolu yaratmadaki zayıflıkları var. Bu zayıflık bugün kendini seçimler dönemi üzerinden de gösterebilmektedir. Kitlelerin politik duyarlılığının nispeten arttığı bu fırsattan yararlanmak için devrimci akımlar arasında herhangi bir tutum ve davranış birliği yoktur. Birleşik bir davranış çizgisi ve pratiği geliştirememek, devrimci hareketimizin son yıllarda herkes tarafından kanıksanan bir gerçekliği olmuştur. Bu kanıksama içinde bulunduğumuz seçim döneminin de bir gerçekliğidir.

Bu koşullarda partimiz seçim dönemine kendi bağımsız devrimci sınıf platformuyla ve pratiğiyle girmektedir. Komünistler sınıfın ve yığınların önüne kokuşmuş kapitalist düzene karşı devrimi ve sosyalizmi savunan, bunu bir çıkış yolu olarak sunan, yığınların güncel politik-iktisadi istemlerini de bu çerçevede ele alan bir platformla çıkacaklardır. Bu platformun yığınlara taşınmasını kolaylaştırmak üzere bazı bölgelerde kendi bağımsız sosyalist sınıf adaylarına dayanacaklardır. Kendi bağımsız adaylarının olmadığı çalışına bölgelerinde ise, varsa eğer öteki bağımsız devrimci adayları destekleyecekler, fakat bu destek çabasını kendi bağımsız platformlarını, görüş ve şiarlarını kitlelere kolayca iletmenin bir olanağı olarak değerlendireceklerdir.

Partimiz yığınları yalnız düzen partilerinin yanılsamalarından değil, kendini devrimci ya da sosyalist olarak sunan, gerçekte ise reformist olan icazetçi sol partilerin yanılsamalarından kurtarmak için de gerekli çabayı harcayacaktır. Bu çerçevede hiçbir sosyal-reformist partinin adaylarını desteklemeyecektir. Buna Kürt halkının büyük devrimci birikimini “siyasal çözüm” çıkmazlarına saplayan politik platformun tipik temsilcisi olan HADEP de dahildir.

Komünistlerin 20 Aralık '95 seçimlerinde seçim çalışmasına ilişkin olarak ortaya koydukları aşağıdaki perspektif partimizin gündemdeki seçimlere ve bu seçimlerden devrimci amaçlarla yararlanma sorununa bakışına bugün de ışık tutmaktadır:

“Komünistler seçimlere, yığınlardan oy desteği talep etmek için değil, fakat düzenin ve onun sözde temsili kurumlarının bu vesileyle etkili bir teşhirini yapmak, yığınlar arasında temel ve taktik devrimci şiarlarını yaymak, seçim ortamını mücadelenin, devrimin ve sosyalizmin etkili bir propagandası için kullanmak üzere katılıyorlar. Bunun toplum genelinde ne kadar güçlü ve etkili yapılabildiği, yapılabileceği değildir sorun. Sorun, bugünkü güç ve olanakları sonuna kadar kullanarak bu tür bir faaliyeti yürütebilmektir. Bu faaliyet içinde bağımsız kimliğini ve etkinliğini geliştirebilmektir. Bu ilkesel tutuma özen gösterilerek yürütülecek bir faaliyetten güçlenerek çıkabilmek ve bu güçle yarının yeni görevlerine daha etkili sarılabilmektir.”

(*Ekim*’in Şubat ‘99 tarihli 201. sayısının başyazısıdır.)

Ekim’in Şubat ‘99 tarihli 201. sayısı

Tüzük ve örgütsel güvenlik sorunları üzerine tartışmalar

TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*’in Şubat ‘99 tarihli 201. sayısı 44 sayfadan oluşuyor. Yeni sayının başyazısı 18 Nisan seçimlerine ayrılmış. Bu yazıyı ekte okurlarımıza sunuyoruz.

Başyazının ardından TKİP’nin kuruluşuna ilişkin tanıtım kampanyası değerlendirmelerine yer veriliyor. TKİP’nin kuruluşunu ilan ettiğinden beri yoğun bir siyasal polis saldırısı altında olduğu biliniyor. Bu saldırıyı göğüslemeye çalışan partinin bu arada tanıtım kampanyasını etkin bir biçimde sürdürdüğü vurgulanıyor konuya ilişkin yazıda. Bu sayıda yer verilen tanıtım kampanyası yazıları İstanbul’daki faaliyetleri kapsıyor.

Yeni sayının asıl içeriğini ise her biri 17’şer sayfa tutarında iki TKİP Kuruluş Kongresi belgesi oluşturuyor. Bunlardan ilki, ilk bölümü geçen sayıda yayınlanan *“Tüzük Üzerine Ön Tartışmalar”*’ın ikinci bölümüne ilişkin belge. Yine açık, zengin ve canlı bir tartışma platformunu yansıtan bu belgede, örgüt, örgütsel iç yaşam, kadro, disiplin, iç örgütsel demokrasi vb., sorunlar ekseninde süren çok yönlü tartışmalar var. Doğal olarak bu, tüzük sorununu biçimsel bir kurallar listesi değil, fakat örgüt yapısı, işleyişi ve yaşamına ilişkin temel örgütsel anlayış ve uygulamaların sistematik bir ifadesi olarak ele alan yaklaşımın bir ürünü.

Böyle olunca, konuya ilişkin tartışmalar, partileşme sürecinin belli aşamaları ve verileri ışığında, örgüt ve kadro sorunları etrafında odaklaşıyor çoğu kez. Partili aşama ile birlikte tüzüğe dayalı yaşamın örgütte yeni bir dönemi başlatacağına olan inancın dile getirildiği tartışmalarda, “tüzüğün hukuksal biçimi üzerinden değil, fakat ideolojik, siyasal ve örgütsel özüyle” kavranmasına özel vurgular yapılıyor. Partide disiplini oturtabilmek için kısa dönemli çabalar ile uzun dönemli perspektifler arasındaki ilişki, Lenin’in *“Sol Komünizm”*’de konuya ilişkin olarak söylediklerinden de hareketle, yapılan tartışmalarda belirgin bir yer tutuyor. Siyasal çalışmanın ve devrimci eylemin içinden kadrolaşmanın önemini ve sorunlarını ele alan tartışmalar, örgütsel demokrasi ve disiplinin aynı şaşmaz devrimci amaca nasıl ve ne temelde bağlanabileceği sorularına yanıt arıyor.

Belgenin sonunda yayınlanan bölümle birlikte tüzük üzerine ön tartışmaların bittiği, yeni tartışmaların, kongrede tartışılmak ve onaylanmak üzere hazırlanan Tüzük Taslağı üzerinden süreceği belirtiliyor.

Ekim’in yeni sayısında yer verilen ikinci temel TKİP Kuruluş Kongresi belgesi ise *“Örgütsel Güvenlik Sorunları Üzerine Ön Tartışmalar-1”* başlığı taşıyor. Bu tartışmalar aşağıdaki sunuşla başlıyor:

“Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır diyoruz. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

“Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde ümitsiz bir kitap Arslan https://tranteylor.org birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine

bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, sözkonusu örgüt yeni bir örgütse, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiliyor ve böyleli dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakışaçısı çerçevesinde böyledir:

“Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuyrsa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.”

Tartışmayı açış konuşmasının bu ilk pasajları yapılan tartışmaların genel çerçevesine ve güncel amacına da açıklık getiriyor. TKİP belgelerinde artık alışageldiğimiz tartışmada açıklık, açık yüreklilik ve çok yönlülük örgütsel güvenlik sorunları üzerine ön tartışmaların da temel niteliğini oluşturuyor. EKİM 3. Genel Konferansı’nı izleyen son üç yıllık sürecin verileri kullanılarak illegalite ve gizli çalışma alanında birikmiş bir dizi zaafa işaret ediliyor. Gösterilen çabalara rağmen aşılamayan ve örgüt güvenliği açısından ciddi riskler yaratan çeşitli alışkanlıklar kapsamlı eleştirilere konu ediliyor.

“İllegalite ve gizlilik kurallarını ciddiye almak, örgütünü ve devrimi ciddiye almaktır” gerçeğini vurgulayan tartışmalar, örgütsel güvenliğin gerekleri konusunda yeni bir dönemi başlatma çağrısı yapıyor. “Karşımızda ciddiye alınması gereken çok bilinçli bir düşman” bulunduğu belirtilerek, siyasi polisin çalışma ve davranış tekniklerini değişimleri içinde sürekli izlemenin, bu alanda ustalaşıp uzmanlaşmanın önemine değiniliyor. *“Süreçlerimiz düşmanın bizi fazlasıyla ciddiye aldığını açık-seçik gösteriyor”* diyen tartışmalar, polisin son birbuçuk senedir örgüte karşı “gevşetme ve böylece hata yaptırma taktiği” izlediği belirtiliyor.

Örgütte kurallı yaşamı egemen kılmanın önemini ve gereklerini ele alan; başka çevrelerden saflara yaşanan akışlara karşı güvenlik açısından özel bir hassasiyet gösterilmesi gerektiğini vurgulayan; legal çalışma ile illegal çalışmanın doğru bir biçimde birleştirilmesinin sorunlarını irdeleyen; siyasi yaşamı ‘80’li ya da ‘90’lı yıllarda başlayan yeni kuşak kadrolardan gelen kendine özgü sorunları sıralayan; bu arada yenilgi döneminden gelen etkileri ele alan tartışmaların bu ilk bölümü bile konuya ilişkin hayli doyurucu bir perspektifin yanı sıra, kongre dönemine kadar olan süreçte örgütte birikmiş zaaf noktalarını isabetle saptıyor.

Kongreyi hemen izleyen dönemde siyasi polisin TKİP’ye karşı başlattığı genel saldırı ve bu saldırının ilk yıkıcı etkileri, yapılan tartışmaların önemine ve duyulan kaygıların haklılığına apayrı bir gösterge oluşturuyor.

Okurlarımıza, kendi sorunlarını, başka ülkelerin tarihi deneyimleri ve Türkiye devrimci hareketinin son birkaç on yıllık yerli deneyimi üzerinden ele almayı bir yöntemsel davranış haline getiren TKİP’nin, tüzük ve örgütsel güvenlik sorunlarına ilişkin bu temel önemde belgelerini incelemelerini öneriyoruz.

ABD-Çin ilişkileri:

Rekabet ve çıkar çatışmaları derinleşiyor

ABD dışişleri bakanı Madeleine Albright'in Çin'e yaptığı resmi ziyaret ABD-Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki olağan ikili ilişkilerinin ötesinde bir önem kazandı. Uluslararası çekişme ve rekabetin derinleştiği ve her iki güç arasındaki karşılıklı sataşmaların dozunun arttığı bir düzeyde gerçekleşti. ABD emperyalizmi onyıllardır Doğu-Batı kutuplaşması çerçevesinde Çin Halk Cumhuriyeti ile olan ilişkilerini belli bir düzeyde tutmaya, dünya sahnesinde önemli bir yer tutan bu ülkenin Sovyet Birliği'nin yanında yer almaması için onu nötralize etmeye çalışmıştı. Bugün uluslararası güçler dengesi ve alışlagelen ittifaklar dağılmış, değişik güçler yeni ittifaklar arayışına girmiş bulunuyor.

Sovyet Birliği'nin dağılması ve soğuk savaşın son bulması ile oluşan güçler dengesi koşullarında, ABD-Çin Halk Cumhuriyeti ilişkilerinin yeniden tanımlanması ve yeni bir biçim kazanması gerekiyordu. Rusya'nın karşı karşıya bulunduğu çok boyutlu değişik sorunlar altında adeta ezilerek çok geri bir konuma düşmesi, ABD emperyalizmini Çin Halk Cumhuriyeti ile yüzyüze bırakmaktadır. Dünyanın jandarması olmaya devam eden ve mevcut iktisadi kriz ve sayıları sürekli artan yerel savaşlar ortamında bu rolünü daha da pekiştirmeye çalışan Washington sık sık Pekin'le karşı karşıya gelmektedir. ABD emperyalizminin hegemonyasını dengelemek amacıyla esas olarak Rusya'nın oynamak istediği bu rol, onun bilinen sorunlarından ötürü pek ciddiye alınmamakta, dolayısıyla Pekin'in omuzlarında kalmaktadır.

Gerginleşmekten başka bir geleceği olmayan ABD-Çin ilişkilerinin esas ve genel çerçevesi uluslararası düzeydir. Bunu farklı coğrafyalarda yaşanan değişik politik bunalımlar ve körüklenen yerel savaşlar şahsında örneklemek mümkündür. Bu örneklerin başta gelenlerini yıllardır süregelen Körfez bunalımı ve Kosova sorunu oluşturmaktadır. Rusya'nın bu iki konuda aldığı tavır her ne kadar ilk aşamada yoğun tartışmalara konu oluyor ve ABD'nin izlemek istediği politikayı zora sokuyor gibi görünüyorsa da, sonuçta pek etkili olmadığı da biliniyor. IMF ve Dünya Bankası Moskova'yı kredi musluklarını kapatmakla tehdit ettiklerinde Kremlin yüz seksen derece dönüş yapmaktadır. Fakat Çin, pek fazla gürültü koparmayan tavrı ile, ABD emperyalizmi için çok daha ciddi bir engel oluşturmaktadır ve onun politikasına çomak sokma avantajlarına sahiptir. En azından Pekin henüz IMF ve Dünya Bankası'nın kapılarında Kremlin gibi dilencilik yapmama onurunu taşıyor.

ABD-Çin ilişkilerindeki bu ilk pürüzlere

Asya'ya ilişkin yerel sorunlar eklenmektedir. ABD emperyalizmi Asya üzerindeki hegemonyasını bölgedeki uyduları ve halen onun politik vesayeti altında bulunan Japonya aracılığı ile sürdürmeye, sağlamlaştırmaya ve mevzilerini korumaya özel bir önem vermektedir. ABD Japonya'nın yakasını bırakmamakta, Kuzey Kore'yi şeytanlaştırarak Güney Kore'deki askeri varlığının gerekçesini bulmakta ve sürdürmekte, Tayvan'a hamilik yaparak Çin'i yakın askeri takip altında tutmaya çalışmaktadır. Washington sistematik olarak Çin tehtidini işleyerek bu tek tek mevzileri arasında bir yerel kordinasyon gerçekleştirmek yoluyla, hem Çin yayılmacılığını ve etkinliğini dizginlemeyi hem de kendi hegemonyasını sağlamlaştırmayı hesaplıyor.

Ancak, ABD emperyalizmin uluslararası bağlamda olduğu gibi Asya kıtasına yönelik bu politikası Çin'in stratejik hesapları ile taban tabana çelişmektedirler. Bir muz cumhuriyeti

olmayan Çin, bölgede kendisine siyasi bir egemenlik alanı ve iktisadi pazar payı talep ettiği gibi uluslararası düzeyde de iddia sahibi olmaya, özgün bir politika sürdürmeye kararlıdır. Özellikle Rusya'nın güçten düşmesi, Hong Kong'un sancısızca yutulmuş olması son dönemde Çin'in iddialarına büyük bir ivme katmıştır. Daha doğrusu, Pekin kendisini doğrudan dünya jandarması ABD'nin tek muhatabı saymakta ve bu konumunun uluslararası kabul görmesini istemektedir.

Böyle olunca, egemen güç ABD ile yükselen güç Çin arasındaki eski çelişkiler büyümektedir.

Tibet'te Pekin rejiminin insan haklarını ihlal etmesi etrafında yoğunlaştırılmaya çalışılan ABD kampanyasının gölgesinde bu iki güç arasında ilk aşaması yaşanan bir bilek güreşi yaşanıyor. Madeleine Albright Pekin'de Washington'un endişelerinin en sonuncusu bile olmayan insan hakları, demokrasi gibi sorunları işleyerek, Çin rejimini bu alanda sıkıştırmaya ve böylece bölgedeki yandaşlarını ABD emperyalizminin iğrenç çıkarları uğruna Çin'e yöneltmeye çalıştı. Böylece onyıllar boyu "balayı" olarak tanımlanan ABD-Çin ilişkileri yavaş yavaş gerçek düzlemine oturmaya başladı. Dünyayı, özellikle de Asya kıtasını kasıp kavuran iktisadi krizin sonuçları bu rekabeti önümüzdeki dönemde çok daha ileri boyutlara süratacağıdır. Ve süreç, Tibet'teki insan hakları ihlalinin, Pekin rejiminin anti-demokratikliğinin dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmi tarafından salt kendi çirkin çıkarları için kullanıldığını, istismar edildiğini bir kez daha gösterecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kosova sorunu:

Emperyalist müdahaleye kaldıraç

Geçtiğimiz haftalarda Kosova krizine çözüm bulmak amacıyla Fransa'nın Rambouillet kentinde toplanan uluslararası konferansın çalışmaları tam bir fiyasko ile sonuçlanmıştı. Konferansı düzenleyen ve başını ABD diplomasinin çektiği "Temas Grubu", taraflar arasında görüşme eğiliminin ağır basmasını ve Mart ayının 15'inde Paris'te ikinci bir randevunun saptanmış olmasını, bir kazanım olarak ilan etmişti. ABD'nin sözkonusu konferanstan alınacak olumsuz bir sonucu Sırbistan'a karşı askeri bir saldırının gerekçesine dönüştüreceği bekleniyordu. Ama öyle olmadı. Konferans fiyasko ile sonuçlandı gibi. Arnavut delegasyonunun çelişik tavrı yüzünden ABD Belgrad'a karşı planladığı askeri saldırının gerekçesini de bulamadı.

Dolayısıyla, Balkanlara müdahale projesini kısmen gözden geçirmek ve bu müdahalenin yerel dayanağı konumunda olan Kosova muhalefet güçlerine yeniden çeki düzen vermek gerekiyordu. Bu gereği konferanstaki ABD delegasyonu sözcüsü Christopher Hill, "Kosovalıların bir tek ağızdan konuşmaları çok önemlidir" diyerek özetledi. Zira, Kosova Kurtuluş Ordusu'nun (UCK) Adem Demaçi önderliğindeki radikal kanadı Kosova'nın bağımsızlık talebini şart koşarak pazarlık masasına oturmayı talep ediyordu. UCK'nın politik önderi konumunda olan Adem Demaçi bu tavrı ile emperyalist güçlerin önden hazırladıkları ve bağımsızlık fikrinin peşinen reddedildiği çerçevenin dışına taşıyordu. Madeleine Albright ve başkan yardımcısı Al Gore'nin Adem Demaçi ile yaptıkları telefon görüşmeleri sonuçsuz kaldı. Konferansa katılan farklı Kosova delegasyonları kendilerine önerilen projeyi imzalamaya yanaşmadılar, tabanın onayını almayı bahane ederek Priştina'ya döndüler.

Kosova delegasyonların Piriştina'ya döndükten sonra vaadedilenin tam tersi gerçekleşti. Tabanın görüşünü almak yerine geçici bir hükümetin kurulduğu ilan edildi ve UCK saflarında bir ayıklamaya gidildi. ABD'nin önerilerine boyun eğmek istemeyen ve ABD delegasyonunun bazı üyeleri tarafından "barış sürecinin önündeki başlıca engellerden biri" olarak tanımlanan, 28 yıl boyunca cezaevinde yatmış olmasıyla tanınan yazar Adem Demaçi görevinden alındı. Washington'un doğrudan müdahaleleri sonucu "bir tek ağızdan konuşmaları" için radikal unsurlarından arındırılan Kosova muhalefet güçleri, böylece ABD emperyalizminin çok daha uslu piyonları konumuna getirildiler. Hiç zaman kaybedilmeden geçici hükümetin başkanlığına getirilen 29 yaşındaki Haşim Taçi hemen Washington'a davet edilerek Beyaz Saray tarafından onurlandırıldı.

Kosova'daki direniş hareketinin başını çeken değişik ama sonuçta aynı kefecye konulabilir akımların içinde bulundukları bu konum, nesnel olarak onlara oynatılan rol, süreci yakından ve soğukkanlılıkla izleyenler açısından hiç de şaşırtıcı değildir. Geçen yıl Haziran ayında, UCK'nın mücadele sahnesine çıktığı dönemin başlarında, sorunu şöyle değerlendirmiştik: "Kosova Arnavutlarının, bugünkü biçimi ile, ileri sürdükleri taleplerin ne klasik ne de modern anlamda bağımsızlıkçı bir hareketle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bağımsızlık kavramı ilerici içeriğinden arındırılarak emperyalizmin kuklası gerici bir kliğin truva atına dönüştürülmüştür. Sırp milliyetçiliğinin zulmüne karşı dünya halklarının baş düşmanı olan emperyalizmin, ABD emperyalizminin himayesine sığınma bir politik alternatife dönüştürülmektedir. Kosova Arnavutları, ABD emperyalizminin Balkanlardaki bir basamağı olma konumundan, terimin esas anlamında, Washington'un bir piyonu olmaktan öte bir gelecek sunmamakta, bir perpesktif yaratamamaktadırlar. Kosova Arnavutlarının sürdürdükleri mücadele, bu haliyle, Balkanların kapısını emperyalist bir müdahaleye açmaktan, onu geri bilinçli kitlelerin gözünde meşrulaştırmaktan başka bir işlev görmemektedir. Bu durumun geçici bir konum olduğu, Kosovalı Arnavutların hareketinin ileride farklı bir kimlik kazanacağı, emperyalizmin vesayetinden kurtulacağı idda edilemez. Zira, gericilik, emperyalist güçlerden medet umma mevcut Arnavut hareketinin temel bir karakteristiğini oluşturmakta, onun bel kemiği olma konumundadır."

Yaşanan gelişmeler bu değerlendirmeyi döne döne doğrulamıştır. ABD'nin politikası ile çelişen bir tavır içine giren UCK'nın politik şefi Adem Demaçi'nin Washington'un talimatıyla bir kenara atılması bunun son örneğidir.

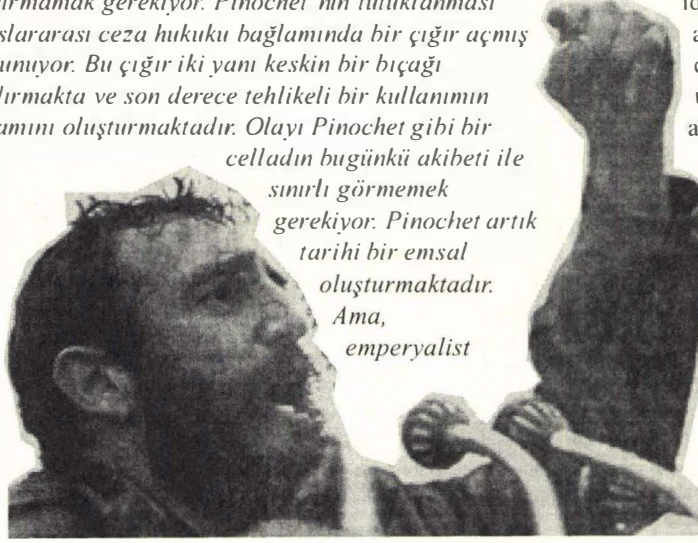
ABD emperyalizminin Balkan politikasının Kosova Arnavutlarının yaşadığı sorunlarla, onların geleceğiyle uzaktan-yakından ilgisi yoktur. Emperyalizm açısından insan haklarının, demokrasinin, halkların kendi kaderlerini tayin hakkına saygının tek değeri onun hegemonyacı politikasına bir kaldıraç teşkil edip etmediğine bağlıdır. Bunun dışına düşen tercihlerin demagoji malzemesi olmaktan öte bir değeri yoktur. Kosova sorunu bu kategorideki örneklerin sadece bir tanesidir. Bu nedenle, Belgrad rejimi Kosova'da ne kadar barbarlık sergilerse emperyalizmin ve özellikle de ABD emperyalizminin değirmenine o kadar çok su taşımakta, onun bölgeye müdahale ve yerleşme politikasına gerekçe sağlamaktadır. Bazı farklılıklar taşısa da, aynı mantık diğer Avrupalı emperyalist güçler için de geçerlidir.

Fidel Kastro emperyalist gericiliğin hedef tahtasında

Dünya halklarının onuru bir devrimciye yönelik kirli kampanyalar sürüyor

Geçtiğimiz yılın Kasım ayında, Şili halkının celladı general Pinochet Londra'da tutuklandığı zaman, olayın arka planını irdelemeye çalışmış ve dikkatlerin başka bir noktaya çekilmesi gerektiğini de belirtmiştik:

"Pinochet olayının bir başka yönünü de gözden kaçırmamak gerekiyor. Pinochet'nin tutuklanması uluslararası ceza hukuku bağlamında bir çığır açmış bulunuyor. Bu çığır iki yamı keskin bir bıçağı andırmakta ve son derece tehlikeli bir kullanımanın ortamını oluşturmaktadır. Olayı Pinochet gibi bir celladın bugünkü akibeti ile sınırlı görmemek gerekiyor. Pinochet artık tarihi bir emsal oluşturmaktadır. Ama, emperyalist

burjuvazi bu emsalden hareketle çıkarlarına ters düşen mütevazı devlet başkanlarını, yöneticilerini, siyasi sorumlularını istediği an uluslararası bağlamda yasadışı ilan etmenin ve sorguya çekmenin hukuki mevzuatını hazırlamaya başladı. Belçika'da Demokratik Kongo Cumhuriyeti (DKC) başkanı Laurent Desiré Kabila'ya karşı ziyaretinin arifesinde peşpeşe açılan davalar bu tehlikenin ilk işaretleridir."

Aradan geçen çok kısa süreç emperyalizm ve dünya gericiliğinin Pinochet emsalinden hareketle dev adımlarla ilerlemeye çalıştığını gösterdi. Laurent Desiré Kabila iktidarı, kıtanın hassas dengeleri, gerici ve emperyalist güçlerin bölgede sürdürdükleri rekabetten yararlanarak ve Kong'un zenginliklerini kefecye koyarak ilk çetin sınavı kıl payı şimdilik atlatmış bulunuyor. Bu ülkenin iştah kabartan zenginliklerinin hatırı için hakkında başlatılmak istenen uluslararası "kovuşturma" furysı dinmiş durumda. Dünya gericiliği için Kabila henüz öncelikler arasında yer alan bir hedef değildir, daha ziyade bir ilk deneme tahtası olma işlevine sahiptir. Abdullah Öcalan'ın Kenya'da CIA ve MOSSAD tarafından rehin alınarak cellatlarına teslim edilmiş olması ise dünya gericiliği açısından bir zafer olarak ilan edilmektedir. Bu, bir norma dönüştürülmek istenen uluslararası gangsterlik politikasında hatırı sayılır bir ilerleme sayılmalıdır.

Bu konuda emperyalizmin ve dünya gericiliğinin günümüzdeki tartışmasız hedefinin Küba devriminin önderi Fidel Castro olduğu açıktır. Küba Devrimi ve onun önderi Fidel Castro dünya gericiliğinin boğazına onyıllardır saplanmış bulunan bir granit parçası gibi duruyor. Emperyalizm onu ne yutulabiliyor ne de kusulabiliyor. Lyon kasabı Claus Barbie ve Carlos'un satın alınarak yargılanmalarıyla köşe taşları döşenen, Bosna-Hersek savaşının bazı savaş suçlularının La Haye'de tutuklanmaları ile sürdürülen ve nihayet Pinochet olayı ile çok daha farklı bir zemine oturtulan bu gangsterlik politikası Abdullah Öcalan'ın kaçırılmasıyla tam hızını almış bulunuyor.

Sözkonusu emsallerin ardından sözümona meşruluğu kanıtlanmış olan bu politikanın artık Fidel Kastro'ya karşı uygulanmaya konması için de ilk adımlar atılmaktadır. Bazı döküntü Kübalı mültecilerin, satılmış eski istihbarat görevlilerinin uyduruk iddialarına dayanılarak, Fidel Kastro hakkında, adam kaçırma, işkence, insan haklarını ihlal, cinayet, esrar kaçakçılığı gibi suçlamalara uluslararası bağlamda bir adli soruşturma açılmak ve yargılanmak istenmektedir. Şimdilik Paris mekan seçilerek başlatılmış olan bu yoğun karalama ve suçlama kampanyası haftalardır devam etmekte, gününbirlik iftiralar icad edilmekte, burjuvazinin aşağılık basınında sayfa sayfa salya akıtılmaktadır. Devrimci, dolayısıyla insani değerlere cepheden saldırma kudreti olmayan burjuvazi, bu kez kendi çamuruna ve onu saçarak yapacağı lekelerle umut bağlamış bulunuyor.

Örneğin Fransız emperyalizmi tarafından Sudan hükümetinden satın alınarak 24 Aralık 1997 günü ömür boyu ağır hapis cezasına mahkum edilen Carlos ile Fidel Kastro arasında doğrudan ilişki kurulmakta ve "Fidel'in silahlı kolu Carlos!" başlığı altında bu kampanyayı gerekçelendiren sözümona araştırma makaleleri yayınlanmaktadır. Carlos'un Fransa tarafından, mevcut düzene başkaldıran, ömrünü ona adayan biri olarak değil de, zorlama bir biçimde bir "kiralık katil" kategorisine konularak yargılandığı ve iğrenç koşullarda mahkum edildiği biliniyor. Carlos'a zorla takılan "kiralık katil" sıfatı etrafında yürütülen yoğun kampanyanın kitleler üzerinde geçici de olsa belli bir etkisinin olduğu doğrudur. Şimdi bu tarihsel sahtekarlığın yanıltıcı etkisinden yararlanılmaya çalışılmakta, onun menzili genişletilerek ta Küba'ya kadar uzatılmak istenmektedir.

Fidel Castro'ya karşı yürütülen bu son derece hesaplı ve örgütlü aşağılık kampanyaya ilk ve tek tepki şimdilik Ilich Ramirez Sanchez'den (Carlos) geldi. Aydınlar, tarihçiler, hukukçular, o pek demokrat geçinen politikacıların hiçbirisi seslerini çıkartmıyor, "Fidel Castro'yu savunuyorlar!" "hakaretini" göğüslemeye yanaşmıyorlar. Avukatı aracılığı ile basına ulaştırdığı açıklamasında Carlos bu aşağılık iddiaları tek tek yalanladıktan ve çürüttükten sonra, mektubunu şu sözlerle bitirmektedir: "“Carlos Fidel'in silahlı kolu olarak kullanıldı” iddiası her Latin Amerikalı devrimci için onur vericidir. Ama doğru değildir, ben Fidel'in silahlı kolu olmadım! Fidel Kastro'ya karşı yürütülen bu karalama kampanyasını tehşir ve mahkum ediyorum. Devrimci selamlar. Carlos"

Küba devrimi ve Fidel Castro ilk kez böyle bir kampanya ile karşı karşıya kalmıyor. Emperyalizmin ve dünya gericiliğinin Küba devrimi önderine gıyabında giydirmek istediği bu kirli çamaşırlar bir kez daha onlara dar gelecektir. Küba devrimi ve onun yiğit önderinin özel bir savunma gerektirmeyecek kadar büyük olan devrimci onuru çağdaş tarihimizin bir kazanımı olarak her zaman yaşayacaktır. Ama emperyalizm ve dünya gericiliği saçmakta ısrar ettiği bu kendi kirli çamuru içinde boğulmaya mahkumdur.

İnleyişlerle değil direnişlerle yazacağız tarihi!

Uluslararası emperyalist komployu protesto etmek ve Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek amacıyla bölgemizde bir yürüyüş düzenledik.

Yürüyüş için iki hafta önce yurtsever arkadaşlar başvuruda bulunmuşlar, fakat Nünberg polisi izin vermemişti. Bunun üzerine yapılacak yürüyüşe katılmak üzere Ulm'e gitmiş, burada bildirilerimizi dağıtmıştık.

Fakat Nünberg bölgesinde mutlaka yürüyüş yapmalı ve şehir yönetimine geri adım attırmalıydık. Ama nasıl? Ve kiminle? Başta Alman devrimci çevrelerine, ardından diğer yapılara ve yurtsever arkadaşlara haber verdik. Haftanın ilk günü ilk toplantımızı yaptık. Alman arkadaşlar ve yurtseverlerin dışında hiç kimse gelmedi. Biz düşünceimizi söyledik; izin olayını mutlaka Alman ve Alman vatandaşı arkadaşlar üstlenmeliydiler. Alman arkadaşlar ilk gün geri adım attılar. Ne olur ne olmaz diyerek, Alman vatandaşı olan bir arkadaşımız, yürüyüş izni için başvuruda bulundu. Polis kendisinden bu işi organize edenlerin adres ve isimlerini istemiş, "söylersen izin veririz" demişler. Arkadaşın yanıtı, bu işi yasal dernek ve kuruluşlar düzenliyor, adreslerini ve yerlerini de biliyorsunuz olmuş. Polis yine de, "Yok biz onları zaten biliyoruz, başka?" diye diretmiş.

Bu süreçte, günde bazen iki toplantı yapıyorduk. Sıcaklığına gelişmeleri aktarıyor, ön hazırlıklarımızı yapıyor (basın açıklaması, bildiri, ses cihazları, araç vs.) ve nasıl yapsak da izin olayını çözecek diye düşünüyorduk. Bir Alman arkadaş, iki avukat vs. başka olanaklar devreye sokuldu. Son tahlilde iş Cuma günü saat 18.00'e bırakıldı. Nünberg idari mahkemesi Cuma günü saat 18.00'de yürüyüşe izin verdi. Öyle ki, Cuma günü artık insanlar başka bölgelerde yapılacak olan etkinliklere katılmak için hazırlık yapıyorlardı. İzin çıkar çıkmaz, saat 18.00-21.00 arası teknik komite son toplantısı yaptı. 21.00-24.00 arası haber verilmesi gereken yerlere haber verdik. Pankart, döviz ve diğer hazırlıklarımızı yaptık.

Yürüyüş Cumartesi saat 12.00'de Aufssesflatz'da başladı. Polis saat 11.00'de alanın her yanını sarmış, kuş uçurtmuyor, herkesi didik didik arıyordu. Her dakika provakasyon ortamı. Özel polis timleri neredeyse her üstünü aradıkları insana şunu sorar duruma geldiler. "Ayakkabın niye böyle? Pantolonun niye uzun?" vs. bu denli alçaldılar ve zavallılaştılar. En ufak bir durumda akbalar gibi saldırmaya hazır dılar. Ama kitle ve sorumlu arkadaşlar çok duyarlı ve soğukkanlı davrandılar.

Çocuk arabalarıyla gelen bütün yapılardaki kadınlara, dörder sıralar halinde kortejin en önünde yer verdik. Bu tablo karşısında hem polis, hem Alman kamuoyu, hemde diğer uluslardan emekçiler pür dikkat oldular, hiçkimse birşey diyemedi. Çevrede toplanan emekçiler ilgi ile izliyor ve yer yer alkışlar ve zafer işaretleri vb. ile dayanışmada bulunuyorlardı. "Terörist Türkiye, NATO-USA-İsrail", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Serhıldan, Serhıldan", "Berxudan ji yanî", "A. Öcalan'a ve politik tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" vb. sloganlar coşkuyla atılıyordu.

Biz, Almanca-Türkçe olarak hazırladığımız, TKİP-Ekim Gençliği imzalı ve "Faşizme karşı omuz omuza" şiarı yazılı pankartımızı, "Devrim tarihimizde bir kilometre taşı; TKİP kuruldu!", "Sermayenin saldırılarına karşı mücadeleyle!", "Kahrolsun

sömürgecilik Kürt halkına özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" yazılı dövizlerimizi ve gazetelerimizi taşıdık. Yine Almanca—Türkçe olarak hazırlanmış olan "Terörist kim" başlıklı bildirilerimizi dağıttık. TKİP (Güney Almanya Örgütü) imzalı Almanca bildirilerimizi okuduk. Türkçe konuşma yapacağımız sırada ise polis bir arkadaşımızı gözaltına aldı.

Bu gelişme üzerine konuşmacı yoldaş hazırladığı konuşma yerine, kitleyi uyarıcı ve polisin provokasyonunu boşa çıkarıcı bir konuşma yaptı.

Aufssesflatz'ta başlayan yürüyüş, Türk Konsolosluğu önünden geçerek şehrin en işlek yeri olan Loreskirche'nin önüne geldi ve burada yapılan mitingle son buldu. Yürüyüşü Alman televizyonu Bayern 3, TRT-İNT, bölgenin yerel gazetesi Nünberger Nachrichten, Sontagbilitz'in yanı sıra aşağılık Hürriyet gazetesi bile vermişti.

Biz, gerek bu miting, gerekse de bölgemizde ve tüm Avrupa'da Kürt halkının gösterdiği tutuma bakarak, kendi cephemizden şu sonuçları çıkarttık: Bu miting, barış ve siyasal çözüme vesile edilen, "kitlelerin savaş yorgunu" olduğu" vs. hamasi söylemleri boşa çıkarttı. Kürt emekçiler, bütün bir "siyasal süreç" boyunca, dostunu düşmanını daha iyi tanıdılar, devrimden başka yol, sosyalizmden başka çözüm olmadığını da bizzat yaşayarak ve acı bedeller ödeyerek gördüler, görüyorlar. Mitingte görüşüp/konuştığımız neredeyse herkes böyle düşünüyor diyebiliriz.

Ve elbette bu sonuç, biz komünist işçi partisi militanlarına her zamankinden daha fazla görev ve sorumluluk yüklüyor. Biz, Nünberg bölgesinden komünistler, katıldığımız eylem ve direnişlerde, en önde, komünist kimliğimize uygun bir pratik sergiledik. Dost da, düşman da bunu açıkça gördü.

Kahrolsun sömürgecilik Kürdistan'a özgürlük!

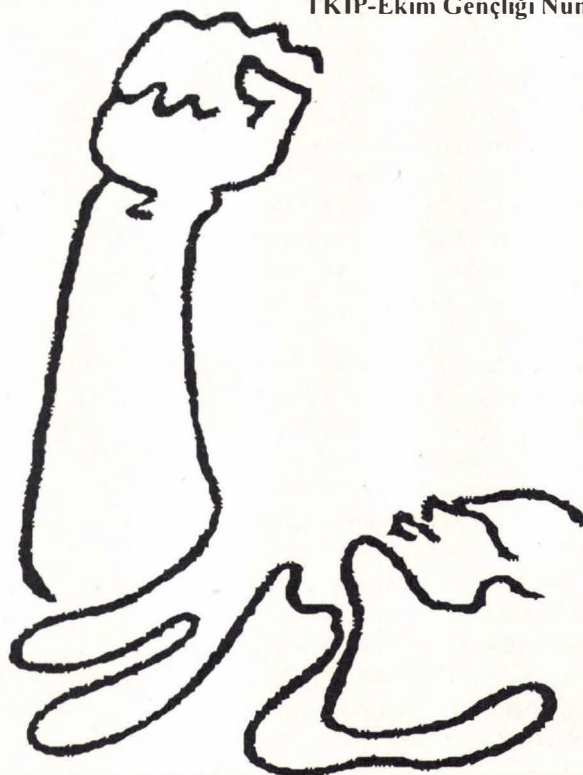
Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Yaşasın sosyalist işçi emekçi cumhuriyeti!

Abdullah Öcalan'a özgürlük!

Kürt halkına özgürlük!

TKİP-Ekim Gençliği Nünberg

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Türk.) . . . 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim (Türk.) 500 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları (Tükendi) 750 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak (Roman: O. İyiler) (Tükendi) 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Türk.) 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Türk.) . . . 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Koparılar ve Kapıları (Türk.) 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı (Tükendi) 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri (Türk.) 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Türk.) 250 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine (Tükendi) 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt 650 000 TL.
30. Demokrasi ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 750 000 TL.
31. Bağımsızlık ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 000 000 TL.
32. Demokrasi, Devrim ve Oportünizm (Çıktı kitapçılarda) 1 000 000 TL.
33. Ulusal Sorun ve Devrim Program sorunları üzerine konferanslar 1 250 000 TL.

Seçimler ve reformist sol/2

Mevcut gidişata ve düzenin

toplam saldırılarına karşı

devrimci mücadele cephesi

örebilmek ve bunu

geliştirebilmek, herşeyden önce

gerçekten somut muhataplarının

olmasına bağlıdır. Bunların

kimler olabileceği üzerinden

baktığımızda da durum biraz iç

karartıcıdır. Bir tarafta reformist

siyasal akımların etkileyip

düzene yamamaya çalıştıkları

çeşitli kesimler var. Bir tarafta

artık yaşayabilmenin tek çaresi

olarak Kürt hareketine

yedeklenmeyi gören devrimci-

demokrat bir takım akımlar var.

Geriye DHKP-C kalıyor.

DHKP-C'nin de özellikle son

bir, bir buçuk yıldır içine

girdiği yönelim bellidir.

Bunu yalnızca reformist

potansiyel taşıyan politik

yönelimler üzerinden

söylemiyorum. Yanı sıra

devrimci kesimlerle kendi

arasına ısrarla bir sınır çizgisi

çekmeye çalışan bir çaba

içerisinde. Bugün devrimci

örgütlerle bir araya gelmek gibi

bir kaygısı yok, bundan özel bir

tarzda uzakta duruyor.

Dolayısıyla bu açıdan onu

herhangi bir güçbirliğine

zorlamanın kısa vadede bir

sonuç vereceği yok

**Devrimci güç birliği arayışı bugün için
sonuçsuz kalacak bir çabadır**

Nadir: Düzen solu üzerinden sosyal-reformist akımların girdikleri yeni yönelişin siyasal sonuçları az-çok bellidir. Bugün reformist siyasal akımların devrimci akımlarla kıyaslandığında kitle örgütlerinde önemli mevzileri, toplumsal muhalefetin önemli bir kesimini etkileri altında tutuyor olmalarının yarattığı, yaratacağı sonuçlar bellidir. Bu açıdan da bu gelişme, yalnızca ÖDP'nin ya da benzeri partilerin düzen soluna/CHP'ye yedeklenmesi sorunu değil, aslında toplumsal muhalefetin düzene, daha önemlisi Genelkurmay çizgisine yedeklenmesi gibi tehlikeli bir sonuç çıkarıyor ortaya. Elbette bunu önemsememiz gerekiyor.

Sorunun bu yanından değil, ama yoldaşın sorup da ortada bıraktığı sorudan hareketle devam etmek istiyorum. Karşı bir alternatif ortaya koyabilmek ve bu tehlikeli gidişi durdurabilmek, elbette ki öncelikle bir politik güç sorunudur. Politika gerçekten güçle yapılabilir. Türkiye'nin tablosu bugün açık. Karşıt bir politikaya kuvvet oluşturabilecek bir potansiyel güç birikimi var. Ama bu birikim son derece dağınık, atomize edilmiş ve halihazırda ortak bir noktada buluşabilme imkanlardan yoksun. Dahası devrimci temeller üzerinde bu doğrultudaki çabalar da son derece zayıf.

Mevcut gidişata ve düzenin toplam saldırılarına karşı devrimci mücadele cephesi örebilmek ve bunu geliştirebilmek, herşeyden önce gerçekten somut muhataplarının olmasına bağlıdır. Bunların kimler olabileceği üzerinden baktığımızda da durum biraz iç karartıcıdır. Bir tarafta reformist siyasal akımların etkileyip düzene yamamaya çalıştıkları çeşitli kesimler var. Bir tarafta artık yaşayabilmenin tek çaresi olarak Kürt hareketine yedeklenmeyi gören devrimci-demokrat bir takım akımlar var. Geriye DHKP-C kalıyor. DHKP-C'nin de özellikle son bir, bir buçuk yıldır içine girdiği yönelim bellidir. Bunu yalnızca reformist potansiyel taşıyan politik yönelimler üzerinden söylemiyorum. Yanısıra devrimci kesimlerle kendi arasına ısrarla bir sınır çizgisi çekmeye çalışan bir çaba içerisinde. Bugün devrimci örgütlerle bir araya gelmek gibi bir kaygısı yok, bundan özel bir tarzda uzakta duruyor. Dolayısıyla bu açıdan onu herhangi bir güçbirliğine zorlamanın kısa vadede bir sonuç vereceği yok.

Bugün için güçleri birleştirmek çabasının çok fazla bir pratik karşılığı olduğunu sanmıyorum. Son birkaç yılın deneyimleri bunu gösteriyor. En son birleşik devrimci güçler platformunun kendisi de ortada. Kuruluşu iki ayı buldu, yaptıkları göstermelik panellerden ibaret.

Öncelikle tabanda birliği sağlamaya yönelmeliyiz. Eğer mevcut gücümüzü etkili bir tarzda kullanmayı başarabilirsek, az-çok politik yetkinlik sergilersek, tabanda birleştirici olabiliriz. Bunu politik bir basınçla tamamlayan bir performans ortaya koyabilirsek, sürecin önünü bu biçimde de açabiliriz. Bu muhakkak ki, biraz daha zorlu bir iştir, biraz daha zaman gerektirir. Ama ötekinden daha işlevsel ve etkilidir. 1 Mayıs platformları sınırlı bir dönemin bir çabasıydı,

belli bakımlardan bir ilk deneyimdi. Ama bir ilk deneyimin yarattığı siyasal etki hayli anlamlıydı. Bizim bu tarzı zorlamamız gerekiyor. Bu temel üzerinde ileri çıkabilecek ya da birleştirecek her türlü güçle birleşebiliriz. Düzen ve devrim ikilemi çerçevesi içinde hiçbir taviz veremeyiz, ama bu temel esasa oturtmak üzere her türlü esnekliği gösterebiliriz. Buradan zorlarsak, reformist siyasal hareketlerin etkilediği, atalet içinde tuttukları güçleri etkileyebilir, harekete geçirebilir ve böyle bir mücadeleye kazanabiliriz.

Kısa vadede ideolojik-siyasal saldırılarla, eleştiriyle reformist siyasal akımları açmaza alabiliriz. Yürüteceğimiz faaliyetini ve yayın üzerinden yönelteceğimiz sistematik eleştiri ve teşhir çabalarının bir kirli savaş partisiyle ittifak ve işbirliği arayanları tabanda bir hayli zorlayacağı ve varsa ayrışmayı derinleştireceğini düşünüyorum. EMEP böyle bir işbirliği ve ittifaka kolay kolay giremeyecektir. Bu sürece fazlasıyla yatkın olmakla birlikte, son bir yıldır yaratılan basınç, bir grup devrimcinin kopması ve bizim yoğun ideolojik basıncımız, EMEP'i bir parça açmaza almış durumda. İkincisi de, CHP gibi bir TUSİAD partisi, EMEP'in emekçi kesimlerin talepleri diye formüle ettiği bir platforma çok kolay kendini açmaz. Belki seçim vesilesiyle bu konuda bir parça esnemeye gidebilir.

Bugün kitle hareketi karşısında geriye çekici bir rol üstlenen partileri açmaza almak ve bunu derinleştirmek devrimci bir gelişmedir. Bu açıdan, önümüzdeki süreçte yayınlarımızda, bugüne kadar EMEP'e karşı sürdürdüğümüz faaliyetin bütün reformist partileri, grupları, düzenle uzlaşma arayan yurtseverleri de kapsayacak tarzda genişlemesi gerekiyor. Pratikte de kendi bağımsız çalışmamızla tabanda birliği sağlamaya yönelmeliyiz.

**Bugün düzen kendi sınırları içinde
bir kitlesele eylemliliğe bile katlanamıyor**

Temmuz: Düzenin dinsel gericiliğe karşı farklı bir kanal, sol bir kanal yaratma ihtiyacı üzerine bir şeyler söylemek istiyorum. Düzenin böyle bir ihtiyacı var, bu nesnel bir ihtiyaçtır. Bir yere bastırıyorsanız bunun akacağı başka bir yer açmak zorundasınız.

Düzenin iktisadi ve siyasi düzeyde fazlasıyla sıkışmış olduğu, bunun sonucu olarak politik planda bir dizi yeni adım attığı, MGK'nın bütün burjuva siyasal yaşamı kendi tekeline ve denetimine aldığı bir evrede, sosyal-reformist akımların kitle mücadelesini düzen içi dar bir çerçevede, kitlelerin iktisadi-demokratik talepleri çerçevesinde dahi bir parça kurcalamasının, bunun önünü açan bir tutum içine girmesinin, düzen açısından kaldırabilir olmadığını düşünüyorum. CHP zaten sosyal demagojiye, hele mücadele isteğini kurcalayan tutumlara hiç girişmiyor. Bu çerçevede sosyal-reformizmin de bu tarzda bir davranışı düzen için kaldırılabilir, hazmedilebilir değil. KESK'te yaşanan süreç esasta bunu anlatıyor.

Kitle hareketinin ritminde ve tablosunda bugünkünden temelde farklı bir değişiklik olmadıkça da, düzenin tercihleri esasta böyle kalır diye düşünüyorum. Temelli bir farklılaşma, bir değişiklik iki türlü olabilir: Ya kendiliğinden kitle hareketinde

farklı bir gelişme yaşanır, kendiliğinden hareket militan bir biçim ve tempo kazanır. Ya da süreç içerisinde sancılı da olsa, devrimci önderlik sorunu dediğimiz sorun bir parça bir yerlerden başlayarak çözülmeye başlar. Bu tarz gelişmeler karşısında ise sosyal-reformist akımlar farklı bir tutuma kaymak zorundadır.

Bugünün Türkiye'sinde kitle hareketinin tablosunu, dipte derin bir hoşnutsuzluk olmakla birlikte, bunun kendi gücü ve dinamizmiyle henüz kendini ortaya koyamaması olarak anlıyorsak, düzen içi sınırlarda da olsa hakkını koparıp almaya çalışan bir mücadele çizgisi düzen için katlanılabilir bir durum değil. Zira böyle bir çabanın, önderliği kimin tarafından yapılırsa yapılsın, kitle hareketindeki bugünkü zorlanmayı bir parça değiştirebileceğini ve bunun değiştiği yerde ise devrimci olanla reformist olanın, düzen içi olanla düzen dışı olanın böyle bir hareketin içinde çok fazla içiçe, birbirine dönüşebilir halde bulunacağını düşünüyorum. Düzen esasta bütün konumlanışıyla bunu boğmaya, önüne geçmeye çalışıyor. Söz planında belli sınırlar içerisinde sosyal demagojiye izin verse de, ötesine tahammülünün olmadığını yaşanan olaylar gösteriyor.

Cezmi: Sosyal-reformizmin hem politikasıyla hem pratiğiyle gitgide daha fazla iğdiş edilebildiği durumda, düzen neden belli bir süre bununla idare etmeye çalışmasın ki? Düzen, iğdiş edilmiş pratiğiyle ve politikasıyla terbiye edilmiş bir solun önünü açmaya pekala ihtiyaç duyabilir.

İğdiş edilmiş bir sol nedir? Pratikte kitle hareketinin önünü açan değil, tersine onu oyalayan ve böylece işlevsizleştiren bir konum ve tutumdur. Bu bugüne değin KESK önderliğinin yaptığını daha da bilinçli ve hesaplı bir şekilde yapmaktır. Politikada sol adına, ilerici adına, aslında kitle hareketini düzene yedeklemeye çalışmaktır iğdiş etmek. Kitle eyleminin içini boşaltmaktır.

Temmuz: Bugün dipte hoşnutsuzluk şeklinde, potansiyel olarak varolup da bir hareketliliğe dönüşmemiş olanın içini boşaltmak mümkün değil. Bugün EMEP'in çizgisi dahi, bir parça sonuç üretmeye başladığı yerde sorunlu hale gelebiliyor. Düzen için tahammül edilmesi zor bir yön taşıyor. Hem teslim almak, terbiye etmek için, hem de ordaki hareketliliği kırmak için. Çünkü bir hareketlilik bir yerden başladığı zaman toplumda farklı bir hava gelişebilir. Topluma farklı bir kanalı esas açacak olan da budur. O zaman bunun başında reformistler mi var, başkası mı var, bundan bağımsız olarak, düzen için her halükarda tehlikeli bir gelişmedir bu. Böyle bir gelişmenin sonuçları ne olur, düzen hiçbir şekilde bunu bilemiyor. Çünkü Türkiye'nin çelişkileri, biriken patlama öğeleri, bu duruma imkan vermiyor.

Cezmi: Zaten bu yönde evrilmeye başladığını gördüğümüz noktada, o zaman daha doğrudan bir darbe süreci vb. gündeme gelebilir. Bizim politik görevlerimiz açısından ve tartışmanın genel çerçevesi içinde, bu bugün için çok belirleyici bir şey değil.

Ceren: Düzenin reformizme alan açma ihtiyacı var, diyoruz. Sosyal-reformizme dönük havuç ve sopa siyaseti, Temmuz yoldaşın sürekli vurguladığı bir şey. Ama bence bunu fazla abartmamak gerekiyor. Düzen için aslında sosyal demagojinin kullanılması bugün için bir ihtiyaç. Biriken tepki ve hoşnutsuzluklar karşısında bir ihtiyaç olduğu ölçüde, bu alan açılıyor ve orada terbiye edilmiş bir sola hareket etme izni zaten belli sınırlarda verilecektir.

Temmuz: Kitle hareketi, işçi-emekçi hareketi kendisi söke söke belli mevzileri aldığı ölçüde, bunun

Öncelikle tabanda birliği sağlamaya yönelmeliyiz. Eğer mevcut gücümüzü etkili bir tarzda kullanmayı başarabilirsek, az-çok politik yetkinlik sergilersek, tabanda birleştirici olabiliriz. Bunu politik bir basınçla tamamlayan bir performans ortaya koyabilirsek, sürecin önünü bu biçimde de açabiliriz. Bu muhakkak ki, biraz daha zorlu bir iştir, biraz daha zaman gerektirir. Ama ötekinden daha işlevsel ve etkilidir. 1 Mayıs platformları sınırlı bir dönemin bir çabasıydı, belli bakımlardan bir ilk deneyimdi. Ama bir ilk deneyimin yarattığı siyasal etki hayli anlamlıydı. Bizim bu tarzı zorlamamız gerekiyor. Bu temel üzerinde ileri çıkabilecek ya da birleştirilecek her türlü güçle birleşebiliriz. Düzen ve devrim ikilemi çerçevesi içinde hiçbir taviz veremeyiz, ama bu temel esasa oturmak üzere her türlü esnekliği gösterebiliriz. Buradan zorlarsak, reformist siyasal hareketlerin etkilediği, atalet içinde tuttukları güçleri etkileyebilir, harekete geçirebilir ve böyle bir mücadeleye kazanabiliriz.

tepesine birilerini oturtmak için izin vermek başka birşeydir. Aslında sopa sadece reformizme sallanmış olmuyor. Cumartesi Anneleri'ne vb.'ine yöneldiği zaman, böylece bir dizi demokratik mevziye de yönelmiş oluyor. İHD bugün reformistlerin elinde olabilir, ama Kürt sorunu üzerinden oynadığı ilerici rol, şovenizmi bir parça dengelemesi düzen için tahammül edilmez birşey olabiliyor.

Sosyal demagoji ile kitlelerin mücadelecilik eylemliliğine sahip çıkmak iki ayrı şey

Tuna: Yoldaşın söylediğinin şöyle bir tarafı var. Düzen, solu devrimcilikten reformizme, reformizmini ise kendi içinde de soldan sağa çekmek için, reformizme alan açıyor. Bu birşey. Ama kitlelerle bir parça kesiştiği, kitleleri düzen içi de olsa mücadeleye çektiği yerde, bunların sosyal-reformist olmasının bir önemi yok. Çünkü hareketliliğin geliştiği yerde ilk aşılacak olanlar da onlar olacaklardır. Bu ciddi bir olasılık, baskın bir eğilimdir. Bu açıdan düzen orada onlara vurmak zorunda. Bu, sosyal-reformizme karşı bir tutum değil aslında. Kitle hareketi dinamizminin ilk kıpırtılarına devletin saldırması oluyor.

Bir İller İdaresi Yasası var, Beyazıt Meydanı'nı eylemlere yasaklayan genelge var, ama ortada bunları zorlayan çok özel birşey de yok. Sonuçta, düzen kendi cephesinden bakınca, henüz kendisini bugünkü sınırlarda tehdit etmeyen, ama patlama dinamiklerinin kitle hareketinin tabanından gelişebileceğini gözetken, onu daha geri plana doğru itmeye çalışan yönelim içerisinde. Yasasını böyle yapıyor, örgütlenmesini böyle kuruyor. Bizim zaten reformizme yönelttiğimiz bir temel eleştiri "sokak'tan vazgeçmeye bu kadar kolay razı olmasıdır. Bu yeni birşey de değil. Düzen sosyal-reformizme hep alan açıyor da, bunlar EMEP gibi bir partinin kapatılması için sokağa çıktıkları ilk yerde de ciddi bir şekilde devlet terörü ile karşı karşıya kalıyorlar. Bundan hemen ders de çıkarıyorlar.

Yoldaşın söylediği aslında sosyal-reformizmin bir tehlike olması değil. Düzen sosyal-reformistlere vurmak zorunda kalıyor, zira her türlü kıpırdanışa vurmak onun temel bir politikası. Böyle söylemekle hiç de sosyal-reformizmi değişik bir yere koymuş olmuyoruz. Ama yoldaşın söylediği noktayı gözden kaçırmak, bugün Türkiye'de kitle hareketliliği içerisindeki potansiyel dinamikleri ve olanakları gözden kaçırmaya nesnel bir zemindir. Reformizmin tam da insanlara "sokakta değil de panelde iş yapılır, ancak buradan iş alınır, ancak haklarınızı buradan alırsınız" dediği çizgiye, barışçılığın özel bir tarzda

kurgulayan çizgisine de nesnel zemindir.

Cihan: Politikası ve pratiğiyle terbiye edilmiş, iğdiş edilmiş akımlarsa bunlar, sosyal demagojiyi kullanmasına göz yumulabilir, diyor Cezmi yoldaş. Söylediği şeyi çok yabana atmamak gerekiyor. Kitlelerin sınırlı hak ve istemleri doğrultusunda da olsa kitleleri eyleme çekme, mücadeleye çekme çabasını bugün için istemiyor düzen, bu çok açık. Bu konuda bir tartışma yok. Bu zaten kendi çapında ilerici bir halk hareketi, kitle hareketi geliştirme çabasıdır. Bu, sosyal-reformistlerin bugüne kadar, özellikle EMEP şahsında, yapmak istediği şeydir. Ama düzenin de fazla imkan tanımamaya çalıştığı bir durumdur bu. Ama özellikle bir seçim döneminde hoşnutsuz kitleleri politik denetim altına almak

gerektiriyor. Hangi seçenek üzerinden? Kuşkusuz bir politik kimlik, örneğin CHP eksenini ve parlamento-seçimler seçeneği üzerinden. Bu, kitleleri aldatmanın ve oyalamanın olanağına dönüşüyor. Seçimler dönemi kitlelerin kim bizim sorunlarımıza nasıl yaklaşıyor diye baktığı bir dönemdir. Böyle bir döneme, geçtik sosyal-demokrat partileri, bazı burjuva partilerinin bile, sosyal demagojiyi kullanabilecekleri bir dönem olarak bakabilmek durumundayız. Bu nedir? Yığınların sorunlarının ikiye bölünce, kaba ve sahtekarca istismarıdır. Zaten burada yığınlar ne mücadeleye, ne sokağa çağrılıyor. Yalnızca oylarını demagojiyi yapan bir partiye vermeye çağrılıyor. Özellikle bir seçim dönemine girdiğimiz bir evrede, sosyal demagojinin bu açıdan büyük bir ikiye bölünmeyle kullanılabileceğini gözönünde bulundurmamak durumundayız. Bu bizim pratik görevlerimiz açısından önem taşıyor.

Ama sermayenin yığınlar yönelik iktisadi, siyasal, sosyal saldırılarının süreklileştiği genel bir siyasal yaşamı düşünün. Herhangi bir burjuva partisi kalkıp bu saldırılar karşısında yığınları duyarlılığa, mücadeleye, kendi belli mevzilerini ve haklarını korumaya hiçbir biçimde çağırıyor. Bunlar iki ayrı şey. Bunu hiçbir zaman yapmadılar, yapmıyorlar. Yığınlar kendileri hareketlendikleri bir dönemde yığınların duygularına bir parça tercüman olmaya çalışarak bu hareketliliğin önünü tutmaya, onu dizginlemeye, onu yasallık sınırları içerisinde davranmaya çağırıyorlar. Bir barikat olarak önlerine çıkmaya çalışıyorlar. Sizin uyarılarınız bu çerçevede bir anlam taşıyor. Ama sosyal demagojiyi kullanmaksa, bunların seçimlerde sosyal demagojiyi ihtiyaç duydukları her durumda sınırsızca kullanacaklarından kuşku duymamak gerekiyor. Zaten bunlar kitleleri neyle kendilerini desteklemeye çağıracaklardır ki? Bir kurultay yapılıyor, platform sapıyor. Aslında kurultayda saptığı platformla sermaye önünde bir sınavdan geçiyor, ona güven vermeye çalışıyor. Dikkat edin, o kurultaylar hiç kitlelere yönelik değildir. Hep medyaya yöneliktir, medya üzerinden sermayeye yöneliktir. Biz işte bu platformla hükümet olmaya talibiz demeye getiren bir zemindir kongre ve kurultaylar. Ama bunlar seçim bildirgeleri hazırlayacaklardır, biliyorsunuz o bildirgelerinde işsizliğe, yoksulluğa, hayat pahalılığına ve ağır yaşam koşullarına, hatta Ecevit'in yaptığı gibi affa da, ya da SHP'nin yapacağı gibi Kürt oylarını kafeslemek için bir Güneydoğu raporuna da şu veya bu şekilde yer vereceklerdir.

Bu iki şey ayrılırsa, bu tartışma yerli yerine oturur, sorunun anlaşılmasında bir güçlük kalmaz.

(...)

Sosyal demagojiyi kullandırmazlar ya da kullanmıyorlar gibi daha kategorik bir belirleme yapmayalım, bu akıldışı olur. Özellikle seçimler döneminde böyle bir genellenmenin, bu kadar genel bir ifadenin, yapılacak şeyi gözden kaçırmaya yol açacağını, siyasal bakımdan sakıncalı olacağını bilelim. Sosyal-demagojiyi MHP bile kullanabiliyor, Büyük Birlik Partisi bile etkin bir biçimde kullanıyor. Tabii ki CHP biraz daha koyusunu kullanılabilecektir. Ne de olsa sol olmak iddiasındaki bir parti. Aslında seçim dönemlerinde Baykal bunu iyi de yapıyor. Baykal tarafından devletin çeteleşmesi ve Susurluk da gündeme getirilecektir, zamlar ve işsizlik de. Özelleştirmeye karşı çıkmasalar da, işçinin sokağa atılmamasını, kayıplarını, mağduriyetinin bir biçimde karşılanması gerektiğini de gündeme getireceklerdir. Kürdistan'a gidip, burada ölen asker de, dağda ölen de bizim evladımız, diyecektir. Nitekim bu geçtiğimiz günlerde bizzat Baykal tarafından Kürdistan'da söylendi de.

Fakat eyleme, mücadeleye çağırmak, kitleleri buna kışkırtmak -bu apayrı birşey. Bu ikisini birbiriyle karıştırmamak koşuluyla, sizin altını çizmeye çalıştığınız noktalarda görüş ayrılığı olduğunu zannetmiyorum. Kitle eyleminden düzen ve düzen partileri öcü gibi korkuyorlar. Sosyal-reformist partiler ise kendi geçmiş geleneklerinin de etkisiyle kitlelerin mücadelelerini belli sınırlar içerisinde, "belli meşru sınırlar içerisinde" desteklemeye çalışıyorlar. Ama düzen de onlara dersini veriyor o noktada, bu duruma zaten müdahale ediyor. Hem dizginlemeye çalışıyor, hem de buna eğilimli partilere iyi gözle yaklaşmadığını belli ediyor. Bu da bir terbiye yöntemi oluyor. Bu daha farklı bir durum.

Yığınların hoşnutsuzluğuna bir dereceye kadar tercüman olmak, bu görüntü ile ortaya çıkmak, burjuva politikasının abc'sidir. Demirel gelir, '91 seçimleri öncesinde demokrasiyi, şeffaf karakolu getireceğiz, Kürt realitesini tanıyacağız, der ve buradan desteğini alır. Desteğini aldıktan sonra da, Türkiye ucu gidip devletteki çeteleşmeye varan bir kirli savaş dönemi yaşar. İki ayrı şeyi birbirinden ayırılım diyorum. Çünkü seçim platformunun olduğu dönemlerde sosyal demagojiyi istisnasız burjuva partilerinin tümü kullanır. Burjuva sol partiler bazı sol öğeler de kullanırlar. Sosyal demagojiyi en dar anlamında kullanırsak; yığınların istemlerini, işsizlik, hoşnutsuzluk, gelir düzeyi düşüklüğü vb. bunları bütün burjuva partileri kullanır. Burjuva sol partiler bir de kendilerine özgü bazı argümanları kullanırlar. Bu ama demokratikleşme istemi olur, ama sol konumlarıyla kendilerine biçilen misyon çerçevesinde Kürt sorununa ilişkin birşeyler söylemek biçiminde olur.

28 Şubat çıkışı ve devlet güdümlü sol kanal sorunu

Temmuz: Benim açımdan en azından işin esasında bir ayrılık kalmamış oluyor. Belki tartışmanın şöyle bir uzantısı var. Bir tarafta, düzen dinsel gericiliği, onun sosyal demagojiyle yedeklediği kitleleri bir biçimde ezmeye yöneldiği yerde, tepkilerin akacağı yeni bir kanal yaratmak sorunu ile yüzyüze. Seçim döneminde, sınırlı bir sosyal demagojiyle, CHP bugünkü durumuna göre belki bir parça daha toparlanabilir. Ama bu ne kadar istenen sonuçları verir? Sonuç

vermezse solda bir kanal açılmış olmuyor. Toplumun önümüzdeki dönem süreçleri, dengeleri, saflaşmaları açısından sola doğru bir kanal açılmış olmuyor. Çünkü, solun bir kanal olamamasının halihazırda temel nedeni kitle hareketinin kendine güvenmemesi, güç olamaması, veya bunun önüne düşecek birilerini görememesi. Sorunun bu boyutu olduğu yerde duruyor.

Cihan: Sola kanalı MGK aslında bu laiklik saldırısı üzerinden açtı.

Tuna: Bu aynı zamanda sosyal-demagoji alanının da daraltılması oluyor.

Cihan: Perinçek'in temel ideolojik argümanı, laiklik olmadan demokrasinin olmayacağıdır. Aynı şeyi İlhan Selçuk, "laiklikten dolayı demokrasiyi reddetmemiz gerekmiyor, ama laiklik olmadan da demokrasi olmaz" sözleriyle dile getiriyor. "Dinsel gericiğin, ortaçağ gericiliğinin ideolojisinin etkisi kırılmadan, hangi demokratik kurum nasıl yaratılmış, yaratılmış?" denilerek laiklik meselesi götürülüp dinsel gericiliğe karşı mücadele sorununa ve güya böylece radikal bir demokrasi programına bağlanmış oluyor ideolojik olarak.

Tuna: Ama laiklik dediğimiz talep devlete karşı değil, bir muhalefet akımına karşı savunuluyor. Bu çok farklı bir pozisyon.

Cihan: Modern yaşam normları, toplumun bu konudaki kazanımları ilerici kitleleri cezbeden, hatta iktisadi-sosyal sorunlara göre belli ölçülerde öne bile geçebilen bir ideolojik basınca dönüştürebiliyorsa, toplumda böyle bir hava yaratılabiliyorsa, bu neticede hayli de işe yarayabiliyor. Nitekim bu dönemde bu doğrultuda belli bir cereyan yarattılar. MGK, estirdiği rüzgarla, sendikalar üzerinden işçi hareketini çok kolay bir biçimde bunun etkisi altına soktu. Sendikalar bunun sözcülüğüne soyundular ve işçi hareketi tabanından herhangi bir tepki almadılar, bu bir yana belirli sempatiler aldıkları bile söylenebilir. Zira bu etkili bir cereyan oldu gerçekten. Bütün sol kanallar, toplumda bugün marjinal, güçsüz ve zayıf kalan devrimci akımları dışına çıkarırsanız, kendi konumundan yurtsever hareketi dışarı çıkarırsanız, bütün eski sol kanallar Cumhuriyet gazetesinden İşçi Partisi'ne, ÖDP'den ten CHP'ye, Atatürkçü bilmem ne derneklerinden çeşitli kitle örgütlerine, bazı başka yarı kamusal örgütlere kadar bir sürü kanal bu kampanyaya destek verdi.

Temmuz: İP'in aydın kesimi etkisi altına alması, yedeklemesi hiç şüphe yok, bu bir başarı. Ama oy oranının binde bilmem kaç küsurlarda kalması da bir gerçek.

Kitlelerin sınırlı hak ve istemleri doğrultusunda da olsa kitleleri eyleme çekme, mücadeleye çekme çabasını bugün için istemiyor düzen, bu çok açık. Bu konuda bir tartışma yok. Bu zaten kendi çapında ilerici bir halk hareketi, kitle hareketi geliştirme çabasıdır. Bu, sosyal-reformistlerin bugüne kadar, özellikle EMEP şahsında, yapmak istediği şeydir. Ama düzenin de fazla imkan tanımamaya çalıştığı bir durumdur bu. Ama özellikle bir seçim döneminde hoşnutsuz kitleleri politik denetim altına almak gerekiyor. Hangi seçenek üzerinden? Kuşkusuz bir politik kimlik, örneğin CHP ekseni ve parlamento-seçimler seçeneği üzerinden. Bu, kitleleri aldatmanın ve oyalamanın olanağına dönüşüyor. Seçimler dönemi kitlelerin kim bizim sorunlarımıza nasıl yaklaşıyor diye baktığı bir dönemdir. Böyle bir döneme, geçtik sosyal-demokrat partileri, bazı burjuva partilerinin bile, sosyal demagojiyi kullanabilecekleri bir dönem olarak bakabilmek durumundayız.

Cihan: 28 Şubat'ın ilk rüzgarı döneminde CHP'nin oylarının belirgin bir şekilde arttığı bir gerçek. Ne kadar arttı bilmiyorum ama, CHP'nin o zaman güç kazandığı bir gerçektir. Zaten bu tür bir popüler propaganda güçlendirse güçlendirse alternatif burjuva partiyi güçlendirir. İşçi Partisi'ni niye güçlendirsın ki? İP bu işin ideoloğu. Fikri Sağlar, Doğu Perinçek'e teşekkür ediyor, "gerçekten Doğu Bey yol açıyor" diyor. Yol açıyor da, açtığı yola CHP'nin gövdesi yerleşiyor. Zaten İşçi Partisi de bu iş benimle olur demiyor. Bir önceki seçimde dersini fazlasıyla aldı, şimdi artık sol güç birliği ve Altıok programıyla olur diyor. Şimdi Perinçek, CHP'nin başında Baykal değil benim olmam gerekli demeye gelen bir çizgi izliyor

Temmuz: Siyasi olarak bu kanal, kitlelere en ufak bir tavizinin verilmediği, kitle hareketinin bunu almadığı yerde, bu bir oy desteğine, bir sol kanala ne kadar dönüşür? Benim için tartışmalı olan bu. RP'nin halen oy tabanını koruyor olması, bunca şeye rağmen, bir biçimde sola dönen bir oy kayması olmaması; bunlar böyle bir kanalın ideolojik-siyasal platformda oluşturulması ile toplumda yankı bulması arasında ciddi bir mesafe olduğunu gösteriyor.

Cihan: Eğer ekonomik ve sosyal demagojide eşit koşullardaysanız, artı demokratik istemler, ilerici değerler, laiklik vb. kitleler nezdinde sol konumunuza ek bazı avantajlar sağlar. Zaten düzen solu, kitlelerin sol eğilimli kesiminden oy alıyor, eğer toplumda '77'deki gibi çok özel bir dalgaya dönüşmemişse, çok büyük ölçüde sınırları belli bir sol kitle potansiyelinden oy alıyor.

Tartışmalı noktalar üzerine çeşitli görüşler

Tuna: Tam böyle bir dönemde, CHP alttan alta hükümeti sıkıştırıyor, ama sosyal demagojinin düne kadar kullanıldığı öğelerinden de vazgeçiyor. CHP'nin boşalttığı demagoji alanını kullanarak, seçim ittifakı çerçevesinde, CHP'yi hem kadroyla hem de sol imajla besleyebilecek akımları resmi düzen solunun ideologu İşçi Partisi öyle sunuyor ki, örneğin "ÖDP böyle bir ittifaka girmemelidir, çünkü o karşı taraftan" diyebiliyor

Cihan: O da bir basınç, o da bir terbiye etme yöntemi...

Tuna: Terbiye etme tamam da, HADEP'in dışlanması çerçevesinde mi, yoksa sosyal demagoji alanını da kesiyor mu? Çünkü İşçi Partisi dünkü kadar sosyal demagojiyi kullanmıyor. Refah Partisi'ne karşı rejim için fedakarlık yapın, cumhuriyeti koruyun, hak

talep etmeyin çizgisi izliyor,

Cihan: Aydınlik'ın burada son bir sayısı var. Çok belirgin bir biçimde hükümeti teşhir ediyor. İMF politikaları, gelir dağılımı üzerinden Demirel'e saldırıyor, başkanlık sistemi adaletsiz gelir dağılımına uygun bir siyasal tercihtir diye. Perinçek'in bu ara ne yazdığını bilmiyorum, ama o 28 Şubat'ın harareti döneminde ordunun programını üç madde üzerinden özetliyordu kendince. Bu üç maddeden biri de eşitsiz gelir dağılımına güya müdahale etmekte.

Tuna: Bunun İşçi Partisi'nin politikasında karşılığı nedir ki?

Cihan: İMF'ye hayır, özelleştirmeye hayır, gelir dağılımındaki eşitsizliğe hayır, SSK'nın tasfiyesine hayır...

Tuna: Sorun herhangi bir talebin seçim bildirgesinde olması ise, bu söylenenler doğru...

Cihan: Hayır hayır. Aydınlik'ın ajitasyon ve teşhiri, izlediği yayın çizgisi bakımından örnekliyorum.

Tuna: Aydınlik'ın bunu süreklileştirdiği tek alan özelleştirme. Burada da taşradaki hareketlikle belli

bir temas için özel bir kaygısı var. Ve bu alan, bir parça hem tabanda hareketli olma, hem de buradan doğrudan sosyal şovenizme oynama avantajını taşıyor, bu hesabı güdüyor. Ama İP İstanbul gibi metropolde sınıftan uzak, çünkü sınıf mevzilerini boşluyor.

Temmuz: İstanbul'da özelleştirmeye karşı panel yapıyorlar.

Tuna: Düne kadar tuttukları güçleri düşünün. Sorun güçlerini kaybetmiş olmaları değil ki. O güçleri etkin bir biçimde kullanmadıkları için de kaybediyorlar. Bu şans eseri birşey değil ki, bunu kullanma yeteneğini yitirmek değil.

Cezmi: Geline nokta Susurluk'la başlayan, 28 Şubat'la devam eden sürecin belli sonuçlarını vermesidir. Daha o zamandan yaptığımız değerlendirmede devrimci harekete yönelik müdahale çerçevesinde, devrimci bir odaklaşma yaratmanın gerekliliğini, bunun olmadığı koşullarda hangi sonuçlara varacağını değerlendirmiştik, O zaman önümüze bu çerçevede görevler koymuştuk. Sonuçta yaşanan o süreç siyasal planda, bunun hakkını vermek anlamında bizim açımızdan bir veridir. İlk başta sorulan soru çerçevesinde bu açıdan paralel değerlendirmeler de yapıldı. Taktik politik hattın oluşturulması çerçevesinde yoğunlaşmamız gerekiyor. Konunun değişik yönleri çok daha tali bir tartışma alanı olarak kalıyor.

Yoldaşların konuşmalarında dikkat çektiği noktalarda ben de hemfikirim. Bizim karşı bir odaklaşmayı yaratabilmemiz gerekiyor. Bunun bir pratik yönü var, bir de taktik-politik, devrimci önderlik alanına ilişkin yönü var. Politik yönünü iktisadi bir zemine oturtmamamız gerekiyor. Dikkat çekmek istediğim şeylerden bir tanesi bu, üzerine tartışmamız gerekiyor. Pratik yönden ise, soruna kendi dar örgüt güçlerimiz üzerinden bakamayız. Bu ulaşabileceğimiz kesimler üzerinde somutlanacaktır. Sonuçta biz, toplamda sınıfın içindeki sol birikime, toplumdaki mücadeleci kesime, sol hareketin toplam birikimine, toplam ilerici birikime seslenmeli, ayırtırmayı ve politikanın muhataplarını orada oluşturmaya çalışmalıyız.

Ayrıca şunu da gözetmemiz gerekiyor. Yeni bir IMF programının uygulanacağı bir döneme giriyoruz. Düzen zaten ciddi bir iktisadi kriz içinde. Önümüzdeki süreç işçi-emekçi hareketi üzerinde belli bir etkisi olan reformist sol kesimlerin kendi kitleleriyle çelişkilerinin daha da artacağı bir dönem olacak. Kamu emekçileri hareketinde de süreçler eskisinden olduğundan daha farklı bir şekilde yaşanacak. Sermayenin saldırıları, düzen karşısında bir uzlaşma platformu, sol hareketin içinde bu temelde bir saflaşma var.

Buna karşı militan mücadeleci bir hattı pratikte oluşturabilmeliyiz. Bu yönde hareket edecek bütün güçler bu çerçevede bunun muhatabıdır. Öncü kesimler ise devrimci politik bir taktik hat çerçevesinde kazanılabilir. Ayırtıcı ve kazanıcı olan, süreç ve görevler üzerinden sistematik politik müdahaledir. Bunu güçlendirmeliyiz. Toplumun sol birikimine toplamda sesleneceksek, yaşanan süreç üzerinden MGK politikalarına yedeklenenlerin, CHP ile ittifaka gidenlerin gericiğini göstermemiz gerekiyor. KESK içinde ÖDP şahsında, halen grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi üzerine bir takım senaryolar kuranların uzlaşmasını, ihanetini gösterebilmemiz gerekiyor. Bu solculuğun aslında sağcılık, ilerici adına yapılan şeyin aslında gerici

Sosyal-reformist partiler ise kendi geçmiş geleneklerinin de etkisiyle kitlelerin mücadelelerini belli sınırlar içerisinde, “belli meşru sınırlar içerisinde” desteklemeye çalışıyorlar. Ama düzen de onlara dersini veriyor o noktada, bu duruma zaten müdahale ediyor. Hem dizginlemeye çalışıyor, hem de buna eğilimli partilere iyi gözle yaklaşmadığını belli ediyor. Bu da bir terbiye yöntemi oluyor. Bu daha farklı bir durum.

Yığınların hoşnutsuzluğuna bir dereceye kadar tercüman olmak, bu görüntü ile ortaya çıkmak, burjuva politikasının abc'sidir.

Demirel gelir, ‘91 seçimleri öncesinde demokrasiyi, şeffaf karakolu getireceğiz, Kürt realitesini tanıyacağız, der ve buradan desteğini alır. Desteğini aldıktan sonra da, Türkiye ucu gidip devletteki çeteleşmeye varan bir kirli savaş dönemi yaşar. İki ayrı şeyi birbirinden ayıralım diyorum. Çünkü seçim platformunun olduğu dönemlerde sosyal demagojiyi istisnasız burjuva partilerinin tümü kullanır. Burjuva sol partiler bazı sol öğeler de kullanırlar.

olduğunu politik planda güçlü bir şekilde gösterebildiğimiz ölçüde, bunun pratik ayağının gerçek muhataplarını harekete geçirmeyi sağlayabileceğini düşünüyorum.

Semih: Kitle hareketinin gelişim süreci içerisinde reformizmin gelişimi de izlenebilir. '93, '94'de başlayan, '95'deki Gazi'yle, daha sonra '95 1 Mayıs'ıyla kendisini gösteren yükseliş halinde bir kitle hareketi vardı. '96' 1 Mayıs'ı sonrasında tam bir kesintiye uğradı. '95 seçimleri, yükselen kitle hareketi döneminde gerçekleşen bir seçim olmuştur. HADEP üzerinden “emek, barış özgürlük” bloku şeklinde reformist akımların bir birliği gerçekleşti. Kitle hareketinin geliştiği bir dönemde reformizm de kendisini bir parça düzen solundan ayırıyor, geniş kitlelere farklı mesajlar, özgürlük mesajları vermeye çalışıyordu.

Ama kitle hareketinin gerilediği bir noktada, farklı bir tarz da ortaya çıktı. Resmi düzen soluna yakınlaşma olarak değerlendirdiğimiz gelişmenin temeli '98'de değil, '97'de atıldı. Refah-Yol hükümetinin devrilmesi, arkasından MGK politikalarıyla gelişen süreç içerisinde, toplumsal muhalefet düzen tarafından büyük ölçüde zaten yedeklenmişti. Aslında sosyal-reformist bütün kesimlerin toplumsal tabanını yedeğine almış bir düzen çizgisi/MGK çizgisi söz konusuydu. ÖDP, İşçi Partisi gibi reformist partiler büyük ölçüde tabanlarını resmi düzen solunu kaydırmışlardı. Gerçekte geriye kalan sadece öznelerin buna uyum sağlaması süreci idi. İçine girdiğimiz süreçte İP'in ya da ÖDP'nin CHP ile ittifaka girişmelerini, aslında toplumsal zemin üzerinden büyük ölçüde gerçekleşmiş bir sürecin, resmi olarak da teyid edilmesinden öte bir anlamı olmayacaktır.

Temmuz: Düşünsel olarak laiklik çizgisine yedeklenmek birşey, fakat 4-5 Mart'ta hakkını almakta ısrar eden bir çizgi tutturmak daha başka birşey. Bu ikisi arasında özne nezdinde, özellikle kitleler nezdinde bir gerilim var.

Semih: 4-5 Mart'ı toplumsal hareketin ani bir ivmelenmesi olarak değerlendirmek mümkündür. Ama bütünsel gelişim süreci içerisinde öncesiyle birlikte bir yükseliş ve düşüş, 4-5 Mart. Genel toplumsal hareketlenme sürecinin bir belirtisi değil. Eğer böyle olmuş olsaydı, KESK'in yaşadığı bugünkü süreçten daha farklı süreçleri yaşaması da beklenebilirdi. Ya da KESK'te etkisini göstermez fakat başka yerlerde etkisini gösterebilirdi. Toplumsal hareketin başka alanlarından kendisini ifade eden çıkışların da olması beklenirdi. Kuşkusuz böyle çıkışlar dönem dönem

olacaktır. Hatta bazı noktalarda çok basit birşeyden gelişen bir çıkış belki bir kitle hareketliliğinin hızlanmasına da yol açabilecektir. Ama 4-5 Mart genel süreç içerisinde hızlı bir yükselme ve düşme, o yüzden çok önemli bir yere koymuyorum.

Reformist partilerin politika yapma istekleri çerçevesinde düzen soluyla ittifak yönelimini şöyle birşeye benzetebiliriz. ABD'nin “düşük yoğunluklu demokrasi” politikası var. Bunun basıncı altında gerilla hareketleri bir evrim süreci yaşıyorlar ve sonuçta düzene entegre oluyorlar. Böyle bir süreçte gerçekleşen, bir taraftan bu hareketleri sisteme entegre etme, bir taraftan da bu entegrasyona paralel olarak saldırı ve baskıların, yoksulluk ve sefaletin sürmesi oluyor. Türkiye'de bir taraftan kirli savaş sürüyor, insanlar kaybediliyor, gözaltında işkence, kayıplar devam ediyor. Böyle bir süreç içerisinde sosyal-reformistlere bir politika yapma alanı açılmış oluyor. Burada

bir takım taleplerle, yaşanan baskıları, katliamları ya da azgın terörü teşhir eden bir tarzla da ortaya çıkmıyorlar. MGK, “Siyaset Belgesi” çerçevesinde ılımlı sol diyerek onlara böyle bir alanı açıyor.

Temmuz: 95'te Gazi ile başlayan süreçle açılan kitle hareketliliği döneminin '96 yılında kırılmasının, geriye çekilmesinin ve sonraki sürece ilişkin değerlendirmenin biraz tek boyutlu olduğunu düşünüyorum. Yoldaşın değerlendirmesinin kırılmayı fazlasıyla geriye çekilme olarak anlayan, dağılma ama dönemsel bir geri çekilme, esasta dinamiklerin tahrip olmaması olarak anlamayan bir yönü var. MGK'nın 28 Şubat sonrası süreçte toplumsal muhalefetin ileri kesimlerini yedeklenmesi sorunu da yine bu yüzden tek boyutlu kalıyor.

MGK irtica-lakiklik çıkışıyla toplumsal muhalefetin ileri kesimlerini yedekleyen bir manevra yapmış oldu. Bu, Anadol-D hükümetinin kurulduğu dönemin hemen ertesindeki 6 aylık dönemde ciddi bir hareketsizlik süreci olarak da yaşandı. Bu yönüyle reformist hareketin toplumsal tabanında siyasi-ideolojik boyutuyla böyle bir yedeklenmenin unsurları var. Bu çok reddedilecek birşey değil. Ama kitlelerin ileri kesimlerinin bilinci açısından bakılacaksa, bunun kadar açık olan bir yönü de şudur: Tamam dinsel gericiğe karşı mücadele etmek birşeydir; en nihayetinde onun hükümeti de devrildi, onun yerine başka hükümet de geçti; ama biz de insanca yaşamak istiyoruz; bizim de belli taleplerimiz var; bizim de belli haklarımız var...

Kuşkusuz bu bütünsel bir bilinç değil. Dinsel gericiğin ezilmesi için ne kadar fedakarlık gerekiyorsa yapmaya hazırız, zaten bu iş böyle olur deyip, bütünüyle buraya yedeklenme süreci olsa, senin çizdiğin tablo gerçekliği yansıtır. Sorunun en az bu yedeklenme kadar başat bir yönü, bununla çatışan bir yönü kitle hareketinin talepleridir. Bu çerçevede dipteki dinamizmin kendini dışa vuramıyor, ama hoşnutsuzluğunu da sürdürüyor oluşudur. '97 Aralık'ında DISK'in Ankara yürüyüşünde, KESK eylemleriyle dışa vuran, baharda gelişerek büyüyen süreçte bu çatışmayı görebiliriz. Bu süreklilik kazanamıyor, bu açık. Çünkü her aşamasında çok yoğun bir devlet terörüyle karşılaşılıyor, mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderlik bulamıyor. Hareketin istikrar kazanmaktaki zaafiyetleri görmek bir şey, ama MGK çizgisine yedeklenmekten hareketle, artık bir dinamizmi taşımadığını düşünmek daha farklı birşey.

(...)

Kızıl Bayrak bürolarının teknik donanımı için; **Görev başına!**

Komünist hareketimizin siyasal yaşama doğuş tarihi olan 1987'den 1994'e kadar, ideolojik politik tüm yükünü, tek bir merkez yayın organının taşıdığı biliniyor.

Bu bilinçli bir tercihimizdi ve ne kadar isabetli olduğunu da tarihimiz kanıtladı.

Ancak bu bilinçli tercih sonucudur ki, çok geçmeden hareketimizin kapasitesi tek merkezi yayınlı yetinemeyecek düzeye ulaştı. Artık açık, politik bir yayın organını örgütlemek zorundaydık. Ve nihayet 1994'te, işçi sınıfının kızıl bayrağı ülke topraklarında dalgalanmaya başladı.

Yayımına başladığı 1994 yılından bu yana, komünizmin Türkiye topraklarındaki cepheden savunusunun bayraktarlığını yapan politik yayın organımız Kızıl Bayrak, bu 5 yıllık bir süreçte, kendi alanında komünist hareketimizin gelişip serpilmesinde üzerine düşen görevi fazlasıyla yerine getirmiştir. Bugün de dönüp geriye baktığımızda, politik yayınınımızın, partiye uzanan zorlu yolda ne kadar önemli bir yer tuttuğunu görürüz.

Bugün ülkede, merkez büro ile birlikte Kızıl Bayrak'ın 12 ilde bürosu ve çalışmaları mevcuttur. Ancak bu bürolarımız gereken ve istenilen teknik donanımına sahip değildirler. Örneğin bırakalım her büroda bilgisayar sistemini, bazı bürolarımızda telefon bile yoktur.

Biz yurt dışındaki Kızıl Bayrak taraftarları olarak bu durumu kabul edemeyiz ve etmemeliyiz. Bunu kabul etmek, partimizin işçi sınıfı ve toplum düzeyinde gelişip serpilmesinde yayın organlarımızın üstleneceği rolü görmemektir ve kavrayamamaktır.

Bunu vesile ederek yurt dışındaki bütün yoldaşlara şu çağırıyoruz:

Kızıl Bayrak bürolarının teknik donanımı için görev başına!..

Bizler İsviçre'deki Kızıl Bayrak taraftarları olarak, ilk etapta İstanbul Kartal'daki Kızıl Bayrak büromuza, bilgisayarlı sisteme geçmek için 1.200 İsviçre Frangı gönderiyoruz.

Bütün yoldaşların da bu konuda daha duyarlı olmasını bekliyoruz.

Kızıl bayrağımızı kapitalizmin en son kalesine dikene dek ona sahip çıkalım ve ihtiyaçlarını karşılayalım.

**Yaşasın işçi sınıfının Kızıl Bayrağı!
İsviçrede Kızıl Bayrak taraftarları**

Duymak istemeyenlerin dikkatine:

Susmayacağız!

Elikanlı faşist sermaye devletinin Apo nezdinde tüm ezilenleri sindirmeye, direnen Kürt halkının mücadelesini ezmeye, devrimci ve komünistleri ise moral bozukluğuna uğratmaya çalışıyor. Onurlu Kürt halkının mücadelesinin, devlet tarafından Apo'nun yakalanması sorununa indirgenmeye çalışılmaktadır. Ama bu noktada devletin kesinlikle ve kesinlikle hüsrana uğrayacağını, Kürtlerin ülkede ve dış ülkelerdeki direngenlikleri ve kendini adanışlıkları göstermektedir.

Öte yandan; işçi sınıfının nihayet devrimci partisine kavuşmuş olduğunun ilanı doğrultusunda yapılan çalışmaların da sermaye devleti son derece rahatsız ettiği görülmektedir. Bunun için Kırşehir'de işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı ele geçirme aygıtı olan komünist işçi partisinin tanıtıldığı pullamalar, düşmanı yine üzerimize yöneltmiştir. 03.03.1999 Çarşamba günü saat 08:30'da büro temsilcisi yoldaşımızın evine gelip kapıyı yumruklayan faşist kolluk güçleri, temsilci yoldaşı ve yanında bulunan iki yoldaşı gözaltına almak istemişlerdir. Polis her ne kadar, "Savcı bey ifade almak istiyor" dediyse de arabaya kimse binmemiş, sonuçta kolluk güçleri gönüllü olarak gelmek isteyen ve temsilci yoldaşımızı yalnız bırakmayan iki yoldaşımızı da gözaltına almıştır.

Gözaltında, şehrin birkaç noktasından topladıkları pulları göstererek, olayın bu üç yoldaş tarafından gerçekleştirildiğini kanıtlamaya çalışmışlardır. Her gözaltında olduğu gibi, "ifade veriyor musunuz? İmza atıyor musunuz?" sorularına bir kez daha red cevabı almışlardır. Gözaltı esnasında büro çalışanı yoldaşımız Abbas Altınışık'a, devletin tüm namussuzluklarını, insanların yok edilmesini, işkenceyi görev bilen bir TMSH polisi, "Seni sabah veya akşam kuytu bir yerde yakalayıp kafana kurşunu sıkacağım" türlü tehditlerde bulunmuştur.

Her zaman söyledik ve söylemekten de usanmayacağız. Duymak istemeyenlerin de beynine ve kulağına kazıyamız gereken bazı noktalar var.

*Biz işçi sınıfının kurtuluşuna inanmış, emperyalizme kölece bağımlılığa karşı çıkan,

*İşçi sınıfının başında onurla taşınması gereken bir programa sahip olan, cengin öncüsü komünist işçi partisine gönül vermiş,

*Biz, tüm ezilenler gibi, onurlu ve direngen Kürt halkının kurtuluşunun da ancak ve ancak işçi sınıfının iktidarında mümkün olacağına inanan ve bunun için Kürt halkına tam destek sunan,

*Biz bu onursuz düzeni, işkenceleriyle, gözaltıları ile, her türlü bireysellikleriyle, Kürt ulusunu imha, inkar ve yoketme manevralarıyla ve tüm demokratik hak yoksunlukları ve eşitsizlikleriyle, insanın kanı ile beslenen bu düzeni yıkmaya ant içen komünistler olarak usanmadık!

Yine tekrarlıyoruz:

Komünist faaliyeti engelleyemeyeceksiniz!

Kızıl Bayrak'ı susturamayacaksınız!

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

Kahrolsun sermaye düzeni!

Yaşasın işçi-emekçilerin sosyalist düzeni!

Kırşehir'den komünistler

Gün Kavga günüdür!

Bildiğimiz gibi komünist hareket 1987 yılının Nisan ayında, bildirge halinde devrimci kamuoyuna ismini duyurdu. Bunu Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı başlıklı ilk belgeler izledi. 1987 Ekim'inde yayın hayatına başlayan *Ekim* ise, ideolojik, politik ve örgütsel alanlarda bu hareketin asıl şekillenme sürecini başlattı.

Hareket adını, tüm dünyaya ıskı tutacak, Bolşevik Parti öncülüğünde gerçekleştirilen 1917 Ekim Devrimi'nden almıştı. EKİM, geleneksel devrimci hareketten kopuşla Türkiye proletaryasının ve ezilen tüm yığınların ihtilalci örgütünü kurmuş, sınıfını devrimle kucaklayacak partisinden temelini atmıştı. Şaşmaz hedefi işçi sınıfının kızıl bayrağını Türkiye semalarında dalgalandırmaktı. Bunun için sağlam bir teori ve bu teoriyle birleştirilmiş bir pratik gerekliydi. Tüm teorik, politik ve örgütsel sorunların temel eksenini parti, devrim ve iktidar oluşturunuyordu. Tam da bu noktada sol harekete örnek olacak misyonuyla şekillenmeye başladı. EKİM kendini şöyle tanımlıyordu: "Biz bir toplumsal devrim hareketiyiz, bir ihtilal örgütüyüz. Toplumsal devrimin, ihtilalin yönlendirici sürükleyici gücü olacak leninist bir partinin yaratılması yakıcı çabası içindeyiz. Bizim acil sorunumuz parti, temel sorunumuz devrim ve iktidardır. Tüm çabalarımızın yöneleceği şaşmaz hedefler bunlar olmalıdır." Marksist-Leninist teoriden asla ödün vermeyecek, örgütleniş biçimini bu dünya görüşü üzerine oturtacaktı, öyle de oldu. Halkçı ve devrimci-demokrat akımların, oluşumuyla birlikte tepkisini üzerine çekmeye başladı. EKİM sadece işçi sınıfına yöneliyor, fazla dayanamaz, biter gibisinden yavan, yıkıcı eleştirilerle hiçbir ideolojik tutarlılık göstermeksizin kendi ideolojik çizgileriyle sınırlı basit eleştirilerle yıpratmaya çalıştılar. Gereken cevaplar da tahlillerle, çözümlemelerle kitaplar halinde verildi. EKİM, gelişmeye, büyümeye başladıkça, işçi sınıfının ve emekçilerin kinini kismaya, burjuvazinin sonunun geldiğini haykırmaya başladı.

EKİM, ideolojik, örgütsel ve politik gelişimini tamamlanmış, tüm sağlamlığını kazanmış ve yerini partisine bırakmaya hazırdı. Haykırışlar çöküşün müjdeleyicisi olacak partiye bırakıyordu yerini. Tam 11 yıl aradan sonra 1998 Kasım ayında Türkiye proletaryasının ve ezilen yığınlarının ihtilalci partisinden kuruluşu ilan edildi. Lenin yoldaşın da dediği gibi, "buz kırılmış, yol açılmıştı." Bu yolun sonunda ezilenin, sömürülenin olmadığı bir dünya bekliyor bizleri. Gün kavganın, dövüşün, savaşın günüdür. Şimdi burjuvazi ve onun faşist güçleri korksın bizden. Bu ses, bir avuç ezenin, sömürenin, yakıp yıkıp katledenlerin sesi değil. Bu ses, ezilen milyonlarca işçi-emekçinin sesidir. Ve tüm kinimizle, nefretimizle, öfkemizle bir kez daha haykırıyoruz:

Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!

Ankara'dan bir komünist

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü:

Emekçi kadın kendini mücadele içinde bulabilir

**Kadının kurtuluşu davası
işçi sınıfının kurtuluşu davasından
ayrılmaz!**

Kızıl Bayrak